

Cumhuriyet, laiklik ve dinsel gericilik - H. Fırat

Kemalist burjuvazinin cumhuriyetin kuruluşu esnasında dine getirdiği sınırlamalar esas itibarıyla siyasal-kültürel ve idari sınırlama-

lardı. Dinin iktisadi ve sosyal temeline, bunun taşıyıcısı sınıf ve katmanlara hiçbir biçimde dokunulmadı.

Feodal ve yarı-feodal sınıflar, tasfiye

edilmek bir yana, egemen sınıf bloğunun temel bir bileşeni olarak kaldılar.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı 2022 / 29
7 Eylül 2022

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak73.net

**Çürümüş-kokuşmuş rejimi
toplumsal mücadele defeder...**

Bu pisliği devrim

temizler!

Yandaşların gemisi kimleri taşıyor?

Onurlu ve insanca bir yaşama kavuşabilmenin tek yolu haramilerin gemideki saltanatını yıkıp işçi-emekçi iktidarını kurmaktır.

Suriye ile normalleşme mi başlıyor?

Üçlü görüşme yapılsa bile, bir sonuç yaratması olası görünmüyor. Putin'in AKP şefine ciddi bir baskı uygulaması durumunda böyle bir şey olabilir.

Kapitalistlere vergi affı, işçilere vergi yükü

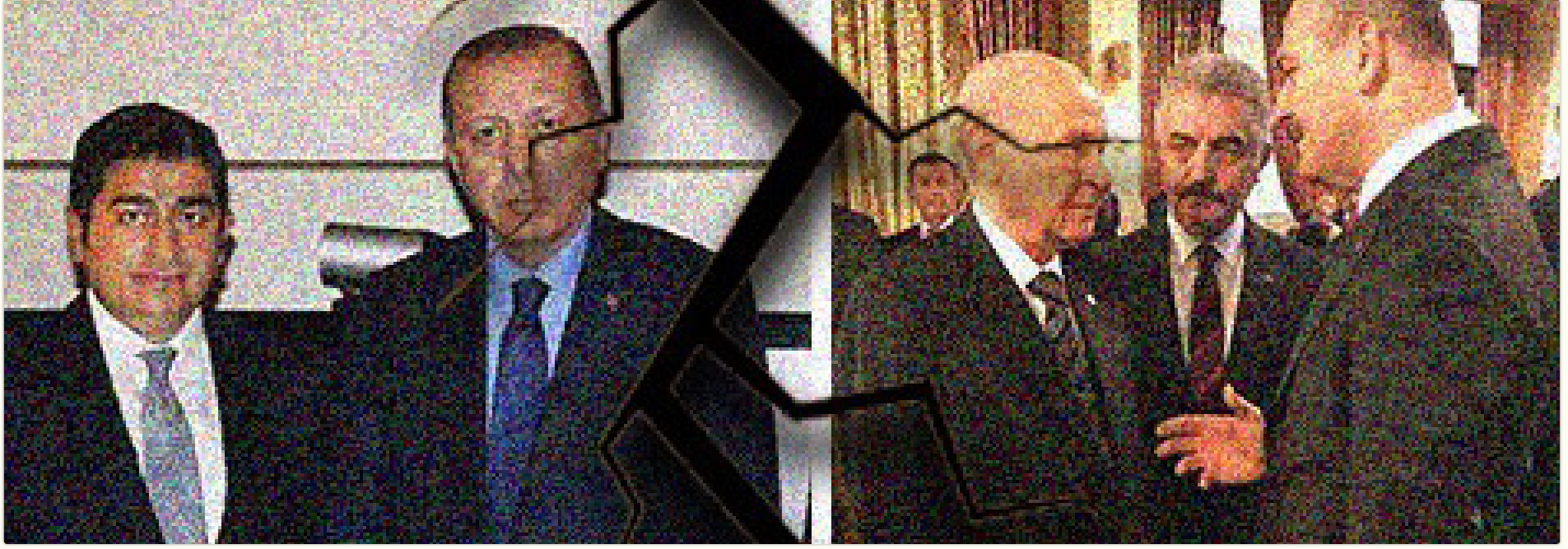
Soygun ve yağma çarkının kırılmasının yolu işçi sınıfının tabandan birliğini sağlaması, sınıf bilincini kuşanarak mücadeleye atılmasıyla olacaktır.

AB'nin liberal değerler efsanesi- A. Engin Yılmaz

s.17

Mihail Gorbaçov: Lekeli bir figür- E. Bahri

s.22

Çürümüş-kokuşmuş rejimi toplumsal mücadele defeder...

Bu pisliği devrim temizler!

Harcı dinsel gerici ve ırkçı-şovenizmle karılı olan iktidar bloğu derin bir çürüme ve çözülme süreci yaşıyor. Çürümenin yaydığı pis kokular, özellikle son yıllarda içeriden sızdırılan bir dizi olay, bilgi ve belge ile daha da hissedilir hale gelmiş durumda. İktidar cephesi henüz alenen bir çözülme portresi sunmasa da son dönemde yaşanan gelişmeler ve AKP'li kimi isimlerin yaptığı açıklamalar gerici-faşist rejimin içten içe kaynaklığını da ortaya koyuyor. Dahası, ortaya saçılan pisliklerin yine iktidar bloğundaki çatlaklardan sızıp kamuoyuna yansması ise bu olguyu başka bir boyutuyla tamamlıyor.

Yaşanan bu gelişmeleri sadece Sedat Peker'in ifşaları sınırında ele almak, iktidar cephesinde yaşanan çürüme ve çözülme sürecinin kapsamını alabildiğine daraltmak anlamına gelecektir. Zira, aynı bataklığın parçası olan Peker gibilerinin manevraları, ortaya çıkan durumu fırsata çevirerek kendi konumlarını güçlendirmekten öteye bir anlam taşımamaktadır. Ve en nihayetinde işin mizansenini bir kenara bırakılırsa iktidar, rant ve yağmadan daha çok pay koparma hesabına dayanmaktadır. Bu açıdan, rant sofrasında kimin kimi harcadığına odaklanmak işçi sınıfı ve emekçilerin işi olamaz.

SERMAYENİN VE EMPERYALİSTLERİN HİZMETİNDE 20 YIL

Gerici-faşist iktidarın yaşadığı çürü-

me fazlasıyla derindir, zira temeli 20 yılı aşkın bir sürece dayanmaktadır. Bilindiği üzere AKP her türden gericiliğin koalisyonu olarak 2001 yılında kuruldu ve kısa bir zaman dilimi içerisinde, 2002 yılında savaş ve saldırı hükümeti olarak iş başı yaptı. Aradan geçen 20 yıllık süreçte, içeride büyük sermayeye kusursuz hizmetler sundu, işçi ve emekçilerin sömürsünü alabildiğine derinleştiren neo-liberal saldırı programını eksiksiz uyguladı, özelleştirme vb. politikalarla yağmada rekor üzerine rekorlar kırdı. Elbette bu yağma ve talandan sonuna kadar kendi çıkarları için faydalandı. Dışarıda ise başını ABD emperyalizminin çektiği Batılı emperyalist güçlerin, savaş ve saldırganlık politikalarının taşeronu olarak çalıştı.

Bundandır ki, o dönemki büyük ortağı Gülen cemaati ile el ele verip, iktidar ve rant kavgasına tutuştukları düzen içi hasımlarına karşı etkili bir pozisyon kazanmayı başardılar. Zira, içeride hayata geçirdikleri kapsamlı yıkım saldırıları ve dışarıda emperyalistlere sundukları etkin taşeronluk hizmeti sayesinde uzun yıllar hem büyük sermayenin hem de emperyalist güçlerin desteğini arkasına alabildiler. Tüm bu süreç boyunca, kendi öncelikleri ve sefil çıkarları için her türlü fırsatı değerlendiren AKP iktidarı, gelişen yerde keyfi, kuralızsız, rant ve yağma üzerinde yükselen bir harami düzeni kurmuş bulunuyor.

Bugün kamuoyuna yansıyan ve buzdağının sadece ucu denilebilecek ölçekte ortaya çıkan rüşvet, yolsuzluk ve yağma olayları arka planda bu 20 yıllık birikime dayanmaktadır. Öte yandan, AKP şahsında cisimleşen dinci-faşist koalisyon bin bir türlü tarikat, cemaat, vakıf, çete, mafya, sermaye grubu ve bürokratik aygıtın oluşmaktadır ve tamamen kapitalist sistemin yapısal bileşeni durumundadır. Dolayısıyla, yer yer kendi içerisinde çıkar ve rant kavgasına tutuşan bu kirli yapı, bütünlüğü içerisinde kapitalist sistemde ve devlet aygıtında yaşanan çürümenin en dolaysız dışavurumudur.

KAPİTALİMİN ÇOK YÖNLÜ KRİZİ VE İKTİDAR CEPHESİNDE YAŞANAN ÇÖZÜLME

Gerici-faşist rejim, içerisinde yüzdüğü yolsuzluk, rüşvet ve rant bataklığını gizlemekte her geçen gün daha da güçlük çekmektedir. Öyle ya, iliklerine kadar batağa saplanmış ve en zayıf noktalarından irin akıtan bir rejimin bütün pisliklerini gizlemesi elbette kolay olmayacaktır. Gerçek kendi içerisindeki "çatlak seslerin" gerekse düzen muhalefetinin, gerçeğin sadece bu yönünü öne çıkarması ise tesadüfi sayılmamalıdır. Zira, burjuva siyaset arenasında bu kadar iktidar karşısında bir manevra alanı olarak görülmekte, fakat aynı zamanda iktidar bloğundan

saçılan kısmi pislikler, bütünlüğü içerisinde rejimi ve üzerinde oturduğu kapitalist sistemi saran genel çürümenin üstünü örtmenin önemli bir örtüsü olarak değerlendirilmektedir.

Bir başka önemli nokta ise şudur: Oluşturulmak istenen genel kanının aksine, gerici-faşist rejimde yaşanan çürüme, çözümlenin esas halkasını oluşturmamaktadır. Zira, mevcut iktidar bloğu tepeden trnağa sayısız ilişkiler ağı içerisinde ve karşılıklı çıkarlara dayalı bir dizi mekanizmadan oluşmaktadır ve bu karmaşık yapının tutkallı devasa zenginliklerle ifade edilen rant, rüşvet ve yolsuzluklar çarkıdır. Dışlinin bir yerinden kırılması ise iktidar payına çok daha büyük bir çöküş riski oluşturmaktadır ki, bataklıktan beslenenlerin en son isteyeceği şey bu olacaktır. Bu durum, gerici-faşist rejimi oluşturan irili ufaklı bir dizi yapıyı, kurumu, tarikatı, mafyayı ve sermaye çevresini "Meksika açmazı"na almakta, birbirine daha sıkı sarılmasını zorunlu hale getirmektedir. Arada feda edilen Peker gibi bir mafya bozuntusunun dahi, elinde tuttuğu bilgi ve belgeleri üzerine iyi çalışılmış bir şekilde kamuoyuna servis etmesi bunu anlatmaktadır. Dahası, çıkarları tekrar örtüşüğünde mevcut harami düzeninin tahkim edilmesi için kol kola girebilecek kirli ve yapışkan bir ilişkiler ağıdır söz konusu olan.

Gerici-faşist iktidarda ve devlet ay-

gıtında yaşanan çözülme sürecinin gerisinde sadece mevcut çürüme değil, çürümeyi de günbegün derinleştiren kapitalist sistem ve onu belirleyen çok yönlü krizler yer almaktadır. Gelineyende rejim, kapitalist sistemin tekleyen çarklarını ve krizlerini yönetmekte alabilmişliğine güçlük çekmektedir. Derinleşen ekonomik-mali kriz emekçi kitlelerin yaşamında muazzam yıkımlar yaratırken, iktidarın krize dönük tek reçetesi bu yıkımı daha da derinleştiren ve faturayı kabartan ekonomik-mali politikalarıdır. Tabi bir de çıplak baskı ve zorbalık...

İşçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara, gençlere, kadınlara vahşi sömürü koşulları ve kölece bir yaşam dayatan, geleceksiz bırakan ve her adımda faşist baskıyı tırmandıran bir rejimin meşruiyetini ve toplumsal desteğini kaybetmesi ise kaçınılmazdır.

“Ağır toplumsal kriz koşullarında dinci-faşist iktidar kaçınılmaz olarak yıpran-

maktadır. Meşruiyet sağlamakta önemli bir imkan olarak kullanageldiği seçmen desteği giderek erozyona uğratılmaktadır.” (TKİP VI. Kongresi, Aralık 2018.)

AKP-MHP iktidar bloğunu temelde açmaza alan ve giderek içten içe çözülmesinin koşullarını olgunlaştıran da bu süreçtir. Zira, AKP-MHP bloğu emperyalistlerin ve büyük sermayenin desteğinin yanı sıra, toplumsal dayanağını koruyarak iktidar gücünü elinde tutabileceğinin farkındadır. Öyle ya, “kadim dostu” Gülen cemaati ile karşılıklı silah çekerek, iktidar ve rant kavgasının darbe girişimi boyutuna ulaştığı koşullarda bile, toplumsal desteğini korumanın ne denli yaşamsal olduğunu deneyimlemiş bir rejim gerçekliği karşımızda durmaktadır.

BU BELAYI TOPLUMSAL MÜCADELE DEFEDER, PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER!

Toplumun başına musallat olan gerici-faşist rejim, kapitalist sistemin organik

bir parçasıdır ve yaşadığı çürüme ve çöküş, kurulu sermaye düzeninden bağımsız değildir. Dolayısıyla AKP-MHP iktidar bloğuna karşı verilecek güncel mücadele, temelde onu belirleyen kapitalist sömürü düzenine karşı verilecek mücadeleden ayrı ele alınamaz:

“Dinsel gericiliğin çatı partisi AKP, onun temsil ettiği zihniyet, ideoloji, kültür, bunların maskeleydiği toplumsal güçler, sınıfsal çıkarlar ve sermaye grupları, cemaat ve tarikatlardan vakıflar ve derneklere kadar bin türlü oluşum, örgüt ve kurum, günümüz Türkiye’sinin en katı gerçeklerinden ve mevcut kapitalist düzenin en temel yapıtaşlarından biridir. Dolayısıyla tüm bu yapı ve ilişkileriyle dinsel gericiliğe karşı mücadele, kurulu sermaye düzenine ve emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.” (TKİP VI. Kongresi, Aralık 2018.)

Buradan hareketle, işçi sınıfı ve emekçiler adına rejim cephesinden sa-

çılan pislikleri TV seyrederek gibi izlemek, rejimin kendiliğinden çöküşünü beklemek ya da bir seçimle her şeyin yoluna gireceğini düşünmek büyük bir yanılgı olacaktır. Zira, sorun sistem sorunudur, çürüyen düzen ve çeteleşen bir devlet gerçekliği karşımızda durmaktadır.

Bu gerçekten hareketle, işçi sınıfı ve emekçiler gerek kapitalist sistem ve onun dolaysız bir ürünü olan gerici-faşist rejimden saçılan pislikler karşısında gerekse çok yönlü krizlerin her gün kabaran faturasına karşı edilgenlikten sıyrılıp harekete geçmelidirler. Çünkü, toplumun başına musallat olan ve bugün derin bir çürüme ve çözülme yaşayan gerici-faşist rejim, merkezinde işçi sınıfı ve emekçilerin yer aldığı toplumsal mücadelelerle def edilebilir ancak. Bütünlüğü içerisinde bataklığa dönüşmüş bulunan ve her türden gericiliğin türemesi için uygun koşulları yaratan kapitalizmden kurtulmanın biricik yolu ise devrimden geçmektedir.

Uzun süredir kaynağından ele geçirildiği bilgi ve belgeleri açıklayarak saray rejimindeki mafyalaşmanın ve çöküşün vardığı boyutu ortaya koyan mafya elebaşı Sedat Peker, son ifşaatlarıyla çıtayı biraz yükseltti. Artık isimler, mekanlar, kurumlar, olaylar üzerinden yağma, rüşvet, talan ve gasp çarkını anlatıyor. Çarkın içinde yer alan isimlerin tümü AKP ve Saray bağlantılıdır. Belli ki bu isimlere, olaylara ve yağama çarkından vurgu yapanlara dair yeni ifşaatlar devam edecek.

Daha önceki ifşaatlarda da somut bilgiler vardı elbette. Düzen hukukunun normları işleseydi, önceki açıklamalar bile sayısız soruşturma ve dosyaya konu olurdu. Ancak yargı saraydan gelen talimatlar göre hareket ettiği için henüz somut bir soruşturma açmadılar. Soruşturma açabilecek cesareti olan savcı olmadığı görülüyor. Zira, böyle bir şeye cüret eden savcı ya da savcıların saray rejiminin hismine uğrayacağından kuşku duyulmuyor.

Düzen hukuku çerçevesinde bir şey yapılmamasının bir diğer nedeni ise, işlenen suçların üstüne gitmesi gereken kolluk kuvvetlerinin sarayın İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’ya bağlı olmasıdır. Zira bu kişi işlenen suçların önemli bir kısmına ortaktır. Kendisiyle fotoğraf çekirmeyen çete/mafya babası neredeyse yok gibidir. Belli ki, Saray da MHP’nin koruduğu Soylu’ya dokunamıyor. Öte yandan Peker, elindeki belgelerle bizzat AKP şefini tehdit ediyor. Yani tümü aynı çirkefin içine battığı için Sedat Peker’in ifşaatları son ana kadar geçiştirilmeye çalışılıyor.

Mafyatik rejimde tedirginlik başladı

Peker’in geçen iki gün içinde üst üste yaptığı ifşaatlar ise etkisini hemen gösterdi. Açıklamalara, Saray etrafında öbeklenen ve Tayyip Erdoğan’la yakın ilişkide olan kişiler şu veya bu şekilde tepki gösterdiler. Hemen tepki gösterilmesi ülkenin talan edilmesinden, halkın soyulmasından büyük paralar kazanan soyguncu çetelerin saflarında çözülmenin başladığına işaret ediyor.

Peker’in Saray rejiminin kanatları altında toplanan kişiler üzerinden dönen rüşvet çarkını ifşa etmesinin ardından yaşanan gelişmeler, hem mafyatik rejimin saflarında hem bu yiyici takımında tedirginliğin başladığını ortaya koyuyor:

-Sermaye Piyasası Kurulu (SPK), defalarca rüşvet verdiğini ve her olayı devletin ilgili kurumlarına bildirdiğini açıklayan iş insanı Mine Tozlu Sineren hakkında dava açtı.

-Tayyip Erdoğan’ın danışmanlarından Serkan Taranoğlu’nun istifa ettiği açıklandı.

-Sedat Peker’in “basın danışmanı” olarak bilinen Emre Olur’un hesabından yapılan paylaşımda, AKP Milletvekili Zehra Taşkesenlioğlu’nun hastaneye kaldırıldığı iddia edildi.

-Peker’in, “Eski SPK başkanı Ali Fuat Taşkesenlioğlu’nun arkasındaki güç, kardeşi Erzurum Milletvekili olan Taşkesenlioğlu değildir, onun arkasındaki güç eski Enerji Bakanımız Berat Albayrak’ın abisi Turkuaz Medyanın başındaki Serhat Albayrak’tır” iddiası üzerine Turkuaz Medya Grubu Başkanvekili Serhat Albayrak’ın avukatı Fatih Savaş, “Müvekkil-

lim Serhat Albayrak hakkında son günlerde çeşitli sosyal medya hesaplarında yayınlanan ve bazı basın kuruluşları ve internet sitelerinde haberleştirilen ifadelerin gerçekle hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır...” diye açıklama yaptı.

İddiaların reddedilmesi, karşı davaların açılması görüntüyü kurtarma telaşının arttığına işaret ediyor. Bir buçuk yıldır yapılan ifşaatları geçiştiren rejim ve etrafındaki yiyici takımının huzuru kaçmış görünüyor. Ok yaydan çıktı, foseptik patladı. Görünen o ki, yağma, talan, rüşvet ve gasp çarkından beslenenlerin eskisi gibi rahat olmaları mümkün değil.

Son iki günde adı geçen kişilere ve işgal ettikleri mevkilere bakıldığında, çanların saray rejimi ile AKP şefi için de çalmaya başlamasının kaçınılmaz olacağı kanısı güçleniyor.

-Serhat Albayrak: Turkuaz Medya Grubu Başkanvekili. Sarayın damadı Berat Albayrak’ın abisi. Rüşvet çarkının başını tutanlardan biri olarak adı geçen “eski SPK başkanı Ali Fuat Taşkesenlioğlu’nun arkasındaki güç” olduğu söyleniyor.

-Serkan Taranoğlu: Yıllardan beri AKP iktidarının bahşettiği farklı mevkileri işgal etti. 2019’dan beri AKP şefinin Danışmanlığı’nı yapıyordu.

-Salih Orakçı: Eski Kıyı Koruma Genel Müdürü ve TOBB üyesi. Ayrıca Başkanlığı döneminde Binali Yıldırım’ın danışmanlarından biri.

-Zehra Taşkesenlioğlu: AKP Erzurum milletvekili. SPK eski Başkanı Ali Fuat

Taşkesenlioğlu’nun kız kardeşi. Rüşve ve haraç çarkının başını tutanlardan biri.

-Ünsal Ban: THY’de üst düzey yönetici. AKP Milletvekili aday adayı. Zehra Taşkesenlioğlu ile 3 yıl önce evlendi, nikah şahitliğini Tayyip Erdoğan yapmıştı. Çiftin milyarlık boşanma davaları devam ediyor.

-Burak Taşçı: Sarayın borazanlarından Hürriyet Gazetesi’nde ekonomi yazarı yazıyor.

Açıklananların henüz “devede kulak” olduğu belirtiliyor. Milyonları sefalet mahkum eden Saray rejiminin bu konuşmuş tablosu her geçen gün daha da görünür hale geliyor. Elbette bunu görmek için Sedat Peker gibi aynı ilişkilerin içerisinde olan bir mafya bozuntusunun ifşa ve itiraflarının ortalığa saçılması gerekmiyordu. Devrimciler, ilerici-sol güçler Erdoğan yönetiminin nasıl bir harami düzeni kurduğunu her vesile ile dile getiriyordu. Lakin, aynı ilişkiler içerisinde yer alan bir mafya elebaşının Saray’da yaşanan çürümeye dair içeriden bilgi ve belgeler yayılması toplumun en geniş kesimlerinin ilgisini çekmeye yetti.

Lakin, emekçilerin gerici-faşist rejimde yaşanan çürüme ve çöküşü TV seyrederek gibi izlemesi en çok da Saray rejimini rahatlatmaktadır. Zira iktidar ve rant kavgasına tutuşanlar, bir şekilde dönüp kendi sefil çıkarları doğrultusunda yeni tezgahlar kurmakta ve içlerinden birilerini feda ederek sorunları “aralarında” çözmekte zorlanmayacaktır. Bu noktada sorun, emekçilerin kendilerini sefalet mahkum eden bu asalak takımından hesap sormak için ne zaman harekete geçeceğinde düğümlenmektedir.

20 yıllık gemi batıyor!

E. Eren Yılmaz

Sermaye düzeninin kirli icraatlarına yönelik ifşalar sürüyor. Sedat Peker'in aylardır sürdürdüğü açıklamalar sermaye devletinin temel kurumlarının, medyasının, mafyasının ve çetelerinin iç içe geçmiş yapısını birçok yönüyle ortalığa sermişti. Uyuşturucu ticaretinden siyasi cinayetlere, rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlıktan gasp ve yağmaya kadar bir dizi konuda bilinen başlıklar, somut verilerle ortalığa saçılmıştı. Sermaye düzeninin dümenine, emperyalist merkezlerde planlanarak, işbirlikçi ve yabancı sermayenin tam desteği ile oturduğu andan itibaren AKP, kendisine biçilen misyonu efendilerinin istekleri doğrultusunda layıkıyla yerine getirdi. Sermaye sınıfı adına hayata geçirdiği saldırıların başarısını, geri planda kurduğu düzenle, mafya ve tarikat şebekelerinin de içinde olduğu büyük bir yağma ve talanla birleştirdi. Yasal ve yasadışı olarak iç içe geçmiş birçok faaliyetiyle iktidarının bir parçası olan kişi ve kurumlara devasa servetler/kaynaklar aktardı.

AKP-MHP gerici-faşist iktidarının toplum yaşamını bir bütün olarak büyük bir

yıkıma uğratan çok yönlü saldırılarının doğrudan bir yansıması olarak yaşadığı kaçınılmaz çözülmenin ve bu çözülmenin yarattığı iç hesaplaşmaların ürünü olarak ortalığı kaplayan çatışmaların dozu artıyor. Sarsılan düzenin çatlaklarından ortalığa dökülen bilgi ve belgeler, yıllardır kurdukları yapının gırtlığına kadar pisliğe battığını her gün yeniden teyit ediyor.

Sedet Peker'in son ifşaatları ile ifade edilen isimlerle birlikte oklar Saray'a gelip dayanmış bulunuyor. Saray koridorlarını arşınlayan danışman, milletvekili ya da herhangi bir kurumun başına atanan müdürlerin, ifade edilen rakamlara bakılırsa milyonlarca dolarlık rüşvet, borsa manipülasyonlar vb. üzerinde edinilmiş büyük servetleri bulunuyor.

Ortağıyla beraber AKP iktidarı bir örümcek ağı gibi sardıkları devlet kurumları üzerinden, ülkede ne kadar gayrimuşru iş, rüşvet, dolandırıcılık vb. var ise tekellerine almış durumdalar. Neredeyse kaldırılan her taşın altından Saray'ın neferleri ya da yandaşları çıkıyor. Yine ortalıkta dolanan ifşaatlara bakılırsa Saray'ın bu yağmacı/talancı takımı, iktidar

olmanın olanaklarını sonuna kadar kullanarak pervasızlaştıkça pervasızlaşıyor. İşi bitenleri ıskartaya çıkartanlar, kimi zaman ortadan kaldırma planları dahi yaparak, gözü dönmüş bir saldırganlıkla rant iştahlarının nelere kadir olduğunu gösteriyorlar. Bunların buzdağının sadece görünen yüzü olduğu ise herkesin bildiği bir gerçek.

Fethullahçı çete ile tutuştukları iktidar kavgası ile daha da görünür olan, sermayedarları ihya eden ama aynı zamanda kapitalist düzenin tüm enstrümanlarını kullanarak neredeyse her ticari işten payını alan kirli işler iktidarı, sonuna yaklaştıkça pislik çukurunun dibine batacaktır. AKP-MHP iktidarının baskı, zorbalık, tehdit, yasaklar ve manipülasyon dışında oturdukları koltukları koruyabilmek için kullanacak bir aracı kalmamış bulunuyor. Batan gemiden kaçanlar, kendini kurtarma çabasına girenler büyük bir telaşla tüm kirleri ortalığa saçıyorlar. Yolsuzluk, rüşvet, yağma/talan üzerine kurdukları düzenlerinin bugüne kadar devasa zenginlikler elde etmelerini sağladığı "kadroları" ise kalan zamanda "ne ütersek

kârdır" bakışıyla davranıyorlar. Önümüzdeki günlerde yeni yeni isimlerin de bu halklara eklenmesiyle artacak gibi duran ifşaların gösterdiği gerçek budur!

Bu pisliği devrim temizler! İşçi sınıfı ve emekçilerin sırtından yaratılan değerler üzerinden, milyonlarca insan açlık ve yoksulluk içinde yaşarken ifade edilenler kapitalist düzenin bir bütün olarak çürümüşlüğüne göstergesidir. Ancak AKP iktidarı döneminde birçok kez görüldüğü üzere, çürümüşlüğüne, kirli-kanlı icraatların, yolsuzluk, rüşvet ve yağmanın ifşa edilmesi, ortalığa dökülmesi esaslı bir değişim yaratmıyor. Başta işçi ve emekçiler, yağma ve talan düzeninin yarattığı yıkımı derinden hisseden toplumsal kesimlerin eylemli tepkisi olmadan, örgütlenerek çürümüş ve çeteleşmiş sermaye düzeninden hesap sormaya girişmeden sorunlar çözülüyor. Belki kişiler değişiyor, yöntemler farklılaşıyor ama düzenin çarkları dönmeye devam ediyor/edecek. Ta ki işçi sınıfı o sömürü çarkına kırana dek. Zira çalınan işçi sınıfının geleceğidir.

Sarayın lağımı patladı

Belli aralıklarla da olsa, Sedat Peker bir buçuk yıldan beri saray rejiminin içine battığı yolsuzluk, rüşvet, cinayet, talan, mala çökme, uyuşturucu ticareti gibi pek çok olayı ifşa etti. İçeriden biri olan Peker'in açıklamalarında saray rejiminin tepeden tırnağa bu çirkefe battığını gözler önüne seren sayısız kanıt yer aldı. Ancak yargı sarayın aparatı haline getirildiği için ifşaatlarda adı geçen kişilerin hiçbirine dokunulmadı.

Saray yargısı aylar, hatta yıllar önce yazılmış bir cümlelik Twitter mesajından ya da edilmiş iki laftan dolayı insanları tutuklayıp hapse kapatıyor. Ancak cinayet işleyen, rüşvet alan, haraç kesen, silah zoruyla başkalarının malına çökenler 'rejimin saygın adamları' olarak ortalıkta dolaşıyorlar. Çünkü yargı kurumu da hizmet ettiği mafya/çete oluşumlarına benzemiş, mafyatik rejim kendi yargısını da yaratmıştır.

Sedet Peker'in son ifşaatları biraz daha geniş yankı uyandırmış görünüyor. Zira olaylar, kişiler, suçlar açıklanarak somut bir şekilde ortaya kondu. Muhalefetteki düzen partileri, savcılar hareketine geçmeye çağırdılar. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu Peker'in anlattığı olayların doğru olduğunu açıkladı. Bu arada mesajlarda adı geçen mağdur sermayedar Mine Tozlu Sineren de Peker'in anlattığı olayları yaşadığını, dolandırıldığı her olayı iktidara bildirdiğini, ancak hiçbir sonuç alamadığını açıkladı. Yani bu defa Peker dışında olayın bizzat mağduru olan kişi de rüşvet çarkının doğru olduğu ve bu çarkta soyulduğunu teyit etti.

Suçlar farklı kaynaklar tarafından teyit edilirken, failerin AKP şefinin dibindeki kişiler olduğu da gözler önüne serildi. Onlarca Twitter mesajı yayınlayan Sedat Peker, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Danışmanı Serkan Taranoğlu'nun rüşvet-gasp-ahlaksızlık çarkının başını tutanlardan biri olduğunu ifşa

etti.

Peker, Bank Asya'nın 16 yıl yöneticiliğini yapan eski SPK Başkanı Ali Fuat Taşkesenlioğlu, Cumhurbaşkanı Danışmanı Serkan Taranoğlu ve Türkiye Odalar Borsalar Birliği Deniz Meclisi Üyesi Salih Orakçı'nın da içinde yer aldığını belirttiği rüşvet ve yolsuzluk ağını anlattı ve ifşaların devam edeceğini vaadetti. Anlaşıldığı kadarıyla Peker, yeni Twitter mesajlarında AKP şefleri ile sarayın içine yuvalanmış rüşvet/yolsuzluk/zorbalık çetelerinin mensuplarını deşifre etmeyi sürdürecektir.

Peker'in son açıklamaları üzerine bir değerlendirme yapan eski AKP milletvekili Turhan Çömez, 20 yıl önce gerçekleşen bir yolsuzluk/rüşvet olayını belgeleriyle Halk TV'de anlattı. Çömez, zamanında belgeleri hem Abdullah Gül'e hem Tayyip Erdoğan'a sunduğunu ancak hiçbir şey yapılmadığını ifşaa etti. Turhan Çömez bu rejimin kurulduğu günden beri rüşvet, yolsuzluk, talan çar-

kından beslendiği ve Peker'in açıkladıklarının işlenen suç dosyalarının sadece küçük bir kısmı olduğuna dikkat çekti.

Peker'in tüm ifşaatlarını sessizlikle geçiştiren saray rejiminin işi giderek zorlaşıyor. Zira AKP şefinin danışmanı adıyla sanıyla anılıyor ve işlediği suçlar ifşa ediliyor. Tabii başka AKP'liler de var Peker'in açıkladığı isimler arasında. Bu arada ifşaatlarına devam edeceği ve sarayın içine battığı bataklığın giderek daha belirgin şekilde görüleceği günlerin yaklaştığı anlaşılıyor. Bu ise AKP şefi ile etrafındaki yiyici takımının din, vatan, yerli/milli söylemlerinin ardında nasıl bir yağma/talan/gasp/cinayet rejimi kurduklarının açığa çıkmasını sağlayacak. Bu defa sarayın lağım çukuru patladı. Peker, yeni ifşaatlarla arkasının geleceğini vaat ediyor. Görünen o ki, din-ahlak dersi vaaz eden utanmazların kurdukları kokuşmuş rejimin bütün lağimleri, önümüzdeki süreçte peyderpey patlayacaktır.

“Yandaşların gemisi” kimleri taşıyor?

Sermaye devletini yönetenler, sömürü düzeninin çarkları nispeten ‘istikrarlı’ döndüğü sürece toplumun ezici çoğunluğunu umursamadan işlerine bakarlar. Ancak ya sistem krize girdiğinde ya da seçimler öncesinde riyakarlığın bütün sınırlarını alt-üst eden laflar eder, halkın oyunu almak ya da emekçilere krizlerin yükünü taşıtmak için tiksinti verici ‘birlik’ söylemine sarılırlar.

Bu söylemin en yaygın, en rezil klişesi ise, “hepimiz aynı gemideyiz” nakaratını tekrarlamaktır. Saraya dalkavukluk yapmayan herkese pervasızca saldıran AKP şefi de 20 yıl sonra bu nakaratı tekrarladı. Etrafa saldıran, saltanatına itiraz edenlere kin kusan, birlikte yola çıktığı kişileri bile paçavra gibi buruşturup çöpe atan Erdoğan’ının “hepimiz aynı gemideyiz” diye vaaz vermeye başlaması dikkat çekici.

ÇÖKÜŞ KORKUSU BELİRGİNLEŞİYOR...

Tek adam rejiminin tepesinde sarayında oturan AKP şefinin “aynı gemideyiz” nakaratını söylemesi pek alışıldık bir durum değil. Zira Erdoğan, kutuplaştırma siyasetiyle toplumu dikey olarak bölerek iktidarını 20 yıldır ayakta tutuyor. Toplumun yarısından fazlasına sayısız kez saldırdı, küfür etti. Hareket etti, vatan haini, terörist ilan etti, aşağıladı, hakkını yedi. Rant için emekçilerin bir kesiminin evlerini yıktı, derelerini beşli çeteye peşkeş çekerek sularını çaldı, altın çıkaran şirketlerin kârı için zeytinliklerini kesti, ormanlarını yağmaladı. Kürtlere, Alevilere, kadınlara, Gezi Direnişi’ne katılanlara, 1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’na çıkmak isteyen işçilere küfürler etti...

“Hepimiz aynı Türkiye gemisinin içindeyiz. Bu gemi hızla yol alırsa kazanan hepimiz olacağız. Bu gemi, güvenlik gibi ekonomi üzerinden açılan deliklerden su alarak batarsa hepimiz boğulacağız. Döviz, altın almayın, Türk Lirası’nda kalın...”

Bu kadar kibirli, bu kadar acımasız, bu kadar kural tanımaz bir burjuva siyasetçinin yukarıdaki sözleri etmesinin seçimle ilgili boyutu olsa da mesele bundan ibaret görünmüyor.

Bu tür adamlar ancak bir iflas ve çöküş korkusuna kapıldıklarında bu söylemlere sarılırlar. Görünen o ki, sarayın karanlık dehlizlerinde korku paçaları sarılmış durumda.

YANDAŞLARI, ERDOĞAN’I KURTARACAK MI?

Bir zamanlar Türkiye’yi şaha kaldırmaktan, çağ atlatmaktan söz eden AKP şefi, geminin ekonomik ve güvenlik alanında delindiğini, deliklerden sızan suyla dolmaya başladığını, nihayet batma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylüyor. Bu ‘asrın lideri’ için sadece bir iflasın ilanı değil, 20 yıldır ülkeye ve topluma karşı işlediği suçların itirafıdır aynı zamanda. 20 yıldır gemiyi kendisi ve adamları yönettiğine göre açılan deliklerden de batma tehlikesinin belirmesinden de onlar sorumludur.

“Hepimiz aynı Türkiye gemisinin içindeyiz” lafları genele hitap için söylene de dikkat çekici olan bir başka vurgu var: “...Bu gemi, güvenlik gibi ekonomi üzerinden açılan deliklerden su alarak batarsa hepimiz boğulacağız. Döviz, altın almayın, Türk Lirası’nda kalın...”

Bu sözlerin muhatabı, toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçiler olamaz. Çünkü işçi ve emekçilerin ezici çoğunluğunun sağlıklı beslenmeye bile yetecek geliri yokken dövizde, altına hücum edecek halleri de olmaz. Döviz/altın alabilecek kişiler kapitalistler ve mafyatik saray rejiminin yağma ve talan düzeninden beslenenlerdir. Dolayısıyla Erdoğan, bir

anlamda kendi yandaşlarına yalvarıyor. “İflas ettik, size sağladığımız rantın en azından bir kısmını Türk Lirası’na yatırın, belki batmaktan kurtuluruz. Yoksa hep birlikte batacağız” diye hem uyarıyor hem tehdit ediyor.

Burada kastedilen Türkiye’nin batması değil, zira ellerinden geldiği kadar batırdılar. Sorun yağmacı/yiyici takımının lüks kamalarında keyif sürdüğü geminin de batma tehlikesiyle karşı karşıya olmasıdır. Yani Erdoğan, yandaşlarına diyor ki, “saray rejimi batarsa, yağmadan, talandan sağladığınız büyük kazançlardan mahrum kalacaksınız.” Burada şu soru akla geliyor: yandaşları, Erdoğan’ı kurtaracak mı ya da kurtarabilir mi?

Tabloya bakıldığında durum pek öyle görünmüyor. Zira AKP’nin kaleleri diye tabir edilen kentlerde, banka mevduatlarındaki döviz hesapları Türkiye ortalamasının çok üzerinde. Yani Erdoğan ne derse desin, yandaşları dövizden, altından vazgeçip Türk Lirası’nda kalmıyorlar.

ONLARIN GEMİLERİ...

İşçi sınıfı, emekçiler, ezilenler, yoksullar ile sömürücü sınıflar ve onların hizmetindeki devletin yönetici kademelerini işgal edenler genellikle siyasi ve coğrafi olarak aynı ülkede yaşıyorlar.

“Hepimiz aynı gemideyiz” nakaratı da bu olgudan hareketle üretilmiştir. Gerçek hayatta ise farklı dünyalarda yaşarlar. Sermaye sınıfının önünde sınır engelleri de kalmadığı için, “aynı gemi” metaforu fiilen geçersizdir. Onlar için gemi, yani ülke ve orada yaşayan emekçiler sömürülmek, talan edilmek için varlar. Ülkede insan hayatının “sudan ucuz” olduğu bir gerçekten “aynı gemideyiz” nakaratı, ancak tekrarlayanların riyakarlığını gözler önüne serebilir. Bir tarafta sağlıklı beslenemeyen on milyonlar öte tarafta saraylarda sefahat süren bir azınlığın olduğu yerde ‘gemi’ değil başka şey vardır.

Sermaye kodamanları ve 20 yıldır onlara hizmet eden saray rejiminin kaymak tabakasının ‘gemi’ değil ‘filoları’ var. Bir kısmı İsviçre’de açılan gizli hesaplara para taşır, bir kısmı Latin Amerika’dan kokain taşıyor, bir kısmı Londra, New York, Madrid, Jakarta ve daha pek çok kentte yapılan gayri-menkuller için dolar/euro taşıyor, bir kısmı ‘vergi cenneti adaların’ sahillerine demir atmış...

Emekçilerin ise içinde barındıkları bir ‘gemi’ var, o da yaşadıkları ülkedir. Ancak bu gemide yazık ki halen haramilerin saltanatı hüküm sürüyor. Oysa onurlu ve insanca bir yaşama kavuşabilmenin tek yolu haramilerin gemideki saltanatını yıkıp işçi-emekçi iktidarını kurmaktır.

“Sarayın yargısı”nın “adli yılı” açıldı...

Adli yıl tatilinin 1 Eylül tarihi itibarıyla sona ermesi vesilesiyle bir seremoni/tören düzenlendi. Törende Saray rejiminin başı Tayyip Erdoğan ile Yargıtay Başkanı Mehmet Akarca mafyatik düzen adına birer konuşma yaptılar. Her yıl olduğu gibi, ‘usul gereği’ Türkiye Barolar Birliği (TBB) Başkanı Erinç Sağkan da törende konuşma yaptı.

Yıl içinde sayısız seremoni düzenlenir. Bütün seremonilerde rejimin icraatlarına tam zıt laflar edilir, vaatler verilir, yani tam bir riyakarlık gösterisi yapılır. Buna rağmen rejim temsilcilerinin riyakarlığının en ölçüsüz olduğu yer, ‘adli yılı’ açma vesilesiyle düzenlenen seremonileridir. Önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da öyle oldu.

Protokol gereği söz hakkı tanınan TBB başkanı Erinç Sağkan, tabir uygunsa ‘ki-bar’ bir dille, saray adaletinin içinde bulunduğu sefaleti, ‘hukuk sınırları’ içinde kalarak dile getirmeye çalıştı. Sağkan, yargıya güvenin, tarihin en düşük seviyesine indiğini, tutuklamanın bir tedbir değil cezalandırma aracı olarak kullanıldığını, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne (AİHM) yapılan 70 binden fazla başvurunun yüzde 22’sinin Türkiye’ye karşı açılmış davalar olduğunu, açıklanan son istatistiklere göre 2021 yılı içerisinde Türkiye hakkında 78 karar verilmiş olup, bunların 76’sında en az bir ihlal bulunduğu da dikkat çekti.

TBB Başkanı konuşmasında ayrıntılara girmede, ancak yargının Saray’ın sopası gibi kullanıldığı, talimatla kararlar aldığı, mafya, çete, tarikat gibi oluşumların adliye binalarında cirrit attığı da artık kimse için bir sır sayılmaz. Kısa süre önce İsmailağa Cemaati’nin şeflerinin sarayın Adalet Bakanı’nı Bekir Bozdağ’ı makamında ziyaret etmeleri vahametinin verdiği boyut hakkında fikir vermişti. Erinç Sağkan’ın dile getirdiği sorunları elbette dikkate alan olmayacak. Zira bu sorunlar yıllardan beri dile getiriliyor. Oysa sorunları çözmek bir yana, rejim günden güne daha çok derinleştiriyor. Gelinek yerde yargı, düzen ölçülerinde bile tam bir sefalet içinde. Önemli davalarda saraydan emir gelmeden karar alabilecek ya da soruşturma açabilecek bir yargı yok artık. Dolayısıyla TBB Başkanı’na, ‘usul gereği’

o seremonide söz hakkı tanınmasının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

AKP şefi tarafından Yargıtay Başkanı koltuğuna oturtulan Mehmet Akarca’nın seremonide ettiği laflar ise akla ziyan. Başında bulunduğu yargı tam tersini yaparken adam şu ifadeleri kullandı: “Hukukun temel işlevi, toplumsal barışı ve düzeni sağlamaktır. Hukuk devleti olmanın ön koşulu ise yargı bağımsızlığıdır. Hâkim bağımsızlığının bir anlamı olabilmesi için aynı zamanda teminatlı olması da gerekir. Yürütme ve idarenin mahkeme kararlarına uyma zorunluluğu hukuk devleti olmanın en belirgin özellikleridir...”

Emirliği yaptığı Tayyip Erdoğan daha önce istemediği yönde karar alan Anayasa Mahkemesi’ni aşağılamış, kararlarını uygulamamıştı. Bir dönem ‘Tayyip abi’ diye hitap ettiği AKP şefiyle yakınlığı bilinen Sedat Peker’in yaptığı yüzlerce ifşa-ata rağmen, Saray’dan korkan yargı mensuplarının tek bir soruşturma açmadığı yerde, Mehmet Akarca yüzü kızarmadan yargı bağımsızlığından dem vuruyor.

Mehmet Akarca ya ne dediğini bilmiyor ya da dinleyenleri aptal sanıyor. Yargının iplerinin Saray’a bağlandığı yerde Yargıtay başkanlığına atanan adamlar da bu kadar olabiliyor.

Riyakarlıkta bütün sınırları alt-üst etmek her zaman olduğu gibi yine AKP şefinin hanesine yazıldı. Yalan şahitlik yapmayan müezzini bile sürgüne gönderen rejimin başı, katiller hakkında soruşturma açamazken, bir çift söz edenleri hapse atan yargıyı kendisi yaratmamış gibi konuşuyor. Tam bir pişkinlikle, “siyasi kararlar alıyor” diyerek AHİM’e saldırıyor. Düzenin ‘olağan’ yasal işleyişi olsaydı AKP şefleri ile onların yakın çevresinden hapsi boylamayan kişi kalmazdı. Oysa şefler bir yana, aparatlar hakkında bile soruşturma başlatmayı göze alabilecek savcı çıkmıyor. Çünkü bunu yapmayı göze alanlar anında saraydan gelen emirlerle mevkilerini kaybediyorlar. Hal böyleyken şu türden laflar edebiliyor:

“Geride bıraktığımız 20 yılda ülkemizin hukuk devleti vasfını güçlendirmek için önemli reformlara imza attık.

Reformlarımızın en önemli unsurlarını insan hak ve hürriyetleri kadın ve çocuk hakları adalet sistemimizin geliştirmesi gibi başlıklar oluşturmuştur.”

İstanbul Sözleşmesi’nden çıkan kendisi değilmiş, kendi rejimleri döneminde kadın cinayetlerinde korkunç artışlar olmamış, çocuk tecavüzcülerini bu rejim korumamış, sosyal medyada iki kelime edenleri kendileri hapse attırmamış, onların zorbalığına biat etmeyenler troller tarafından linç edilmemiş, iplerini saraya teslim eden yargı tarikatlarının istekleri ya da direktifleriyle konser, festival gibi onlarca etkinliği yasaklamamış gibi, adam pişkin pişkin bu lafları edebiliyor.

Düzenin gerici yasalarını bile uygulamayan, yargıyı kokuşmuş/mafyatik rejimini ayakta tutmak için bir ‘saldırı silahı’ olarak kullanan AKP şefi, kendisini dinleyenlerle ve toplumla pervasızca alay ederek, ülkeye sivil, demokratik ve özgürlükçü bir anayasaya kazandıracaklarını da söylüyor.

Mafyatik rejimin adaleti bu kadar düşkünleşmişken, ‘adli yılı’ açılışı dene seremoni de bu kadar olabiliyor...

Suriye ile “normalleşme” mi başlıyor?

E. Bahri

İran'ın yarı resmi Tesnim Haber Ajansı'na dayandırılan haberlere göre Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Tayyip Erdoğan ile Beşşar Esad'ı 15-16 Eylül'de Şangay İşbirliği Örgütü'nün Semerkant Zirvesi'nde buluşturmayı planlıyor. Suriye Dışişleri Bakanı Fayçal Mikdad'ın 23 Ağustos'ta gerçekleştireceği Moskova ziyaretinde görüşme için ön hazırlıklar yapılacak.

Bu haber, AKP şefi Tayyip Erdoğan ile Mevlüt Çavuşoğlu, Numan Kurtulmuş gibi müritleri tarafından yapılan açıklamaların ardından gündeme geldi. Saray rejimi iddialara dair bir açıklama yapmadı. Esad yönetimi ise ne AKP şeflerinin açıklamalarına ne Tesnim Haber Ajansı'nın iddialarına açıklama yaptı. Esad yönetimi AKP şefi gibi bir adama güvenilmeceğini, yaşadığı acı deneyimlerden biliyor. Türkiye ile barışmayı çok istemelerine rağmen, yapılan açıklamalara ihtiyatla yaklaşmaları doğaldır. Zira karşılığında Suriye'ye ve halklarına karşı tarifi mümkün olmayan büyük suçlar işlemiş birileri var.

SURİYE İLE BARIŞMAK, SUÇ ORTAKLARIYLA BARIŞMAYA BENZEMİYOR

AKP şefi ile onun gibi dinci-gericilik çizgisinde olan burjuva siyasetçiler için U dönüşü yapmak 'sıradan bir şey' sayılır. Elbette diğer düzen siyasetçileri de U dönüşü yaparlar. Ancak din istismarcıları bu konuda emsallerini fersah fersah geride bırakıyorlar. Tayyip Erdoğan bunu sayısız kez yaparak açık arayla başı çektiğini çoktan kanıtladı. İç politikada müttefiklerini kullanıp atarken, dış politikada önüne gelenle ağız dalaşına girdi. Ancak devran dönüp kavga ettiği ülkelere muhtaç olunca yalvar yakar kapılarını çalmakta hiçbir sakınca görmedi.

Belirtmek gerekiyor ki, AKP şefinin U dönüşü yaparak yeniden arayı düzelttiği gericici devletlerin tümü Amerikancıdır. Tümü bir dönem Suriye'ye düşmanlık yaparken Siyonist İsrail'le arası iyi olan rejimlerdir. Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), Mısır gibi ülkelerle barışan Tayyip Erdoğan, elbette İsrail'le de yeniden kucaklaşmanın heyecanını yaşıyor. Ne de olsa Siyonist rejimden “Cesaret ödülü” almaya muvaffak olan “tek Müslüman” kişi kendisidir.

Adı geçen ülkelerle yeniden anlaşmak zor olmadı. Elbette ki taraflar birbirine güvenmiyor, ancak çıkarları için ikiyüzlü bir şekilde kucaklaşıyorlar. Mısır halen kapıları açmasa da ilişkileri eskisi kadar kopuk değil. Bu örnekler üzerinden yapılan bazı değerlendirmelerde Suriye ile barışma da bu sürecin devam sayılıyor. Oysa Suriye'de durum çok farklıdır. Zira saray rejimi Suriye'yi yakıp yıkan emperyalist/Siyonist saldırının en azgın icraatçısı oldu. Halen de öyledir. Körfez şeyhleri belli bir aşamadan sonra Suriye politikalarını değiştirmeye başladılar. Cihatçı terörist şebekeler Türk sermaye devletine, yani saray rejimine kaldı. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi AKP şefi TSK'yi de savaşa sürerek Suriye topraklarını işgal etti. Sayısız vahşi kıyım gerçekleştiren cihatçı sürülere kalkan oldu. Onları besledi, rant alanları açtı. 100 binden fazlasını “maaşlı asker” olarak kullanıyor. Onları pazarlık masasına bir ‘koz’ olarak sürüyor. Dolayısıyla Suriye ile barışmak için şu ana kadar işlediği suçların hesabını vermese de bu tutumunu değiştirmesi gerekiyor. Ancak dinci-faşist rejimin bunu yapacağına dair henüz ortada hiçbir veri bulunmuyor.

Öte yandan emperyalist/Siyonist güçlerin tutumu açısından da farklı bir durum var. Daha önce barışılan devletler, AKP-MHP rejimi gibi ABD-İsrail işbirlikçiydi. Oysa ABD-İsrail ikilisi Suriye'nin en büyük düşmanları. Körfez şeyhleriyle saray rejiminin yeniden kucaklaşmasını desteklerken, Suriye ile yapılacak her ciddi barış girişimini baltalamaya çalış-

cakları kesindir.

SALDIRGAN KÜSTAHLIK ELDEN BIRAKILMIYOR

AKP şefleri Şam yönetimiyle barışmaktan söz ederken TSK her gün Suriye topraklarına bomba yağdırarak ölüm saçıyor. Barıştan söz ederken Suriye işledikleri suçların lafını bile etmiyorlar. Bu yetmiyormuş gibi, Suriye'de yönetimine kendi koşullarını dayatmaya çalışıyorlar. Türkiye'de anayasayı paçavraya çevirenler, yargıyı ve kolluk kuvvetlerini sarayın tetikçisi olarak kullananlar, biat etmeyen medyaya her gün saldıranlar, son yıllarda yapılan tüm seçimlere hile karıştırırlar utanıp sıkılmadan Suriye'ye yeni bir anayasanın gerekli olduğundan, yönetimin demokratikleştirilmesinden dem vuruyorlar. Bundan kastettikleri ise, ‘ılımlı muhalefet’ etiketi yapıştırdıkları cihatçıları Suriye yönetimine ortak etmek. Yani savaşla başaramadıklarını bu manevra ile gerçekleştirmeye hevesleniyorlar.

AKP şefinin bir diğer küstahça dayatması, Suriye yönetimi ile PYD/YPG'yi savaştırma çabasıdır. Ülkesinde Kürt sorununu kangrenleştiren rejim, Suriyeli Kürtleri Şam yönetimiyle savaştırmak isteyecek kadar da gözü dönmüş bir zihniyet taşıyor. Bu arada bir dönemin Has Parti kurucusu ve başkanı iken sarayın soytarıları arasına katılan Numan Kurtulmuş, Türkiye ile Suriye arasında bir sorun olmadığını, sorunun Şam yönetimi ile Suriye halkı arasında olduğunu savunan pişkin açıklamalar yapıyor.

Suriye topraklarına bomba yağdırırken bu ve benzer küstahça talepleri dile getiren ve pişkince açıklamalar yapan saray rejiminin Suriye ile gerçekten barışmak gibi derdi olabilir mi?

İŞGALCI/İLHAQÇI ZİHNİYET TERK Mİ EDİLİYOR?

AKP şefi ile saraydaki suç ortaklarının tek dertleri var; o da kokuşmuş mafyatik rejimi ayakta tutmak, böylece hesap vermektan kurtulmak ve yağmaya/talana devam etmektir. Suriye ile ilişkilerde politika değişikliği laflarının Soçi'de yapılan Putin-Erdoğan görüşmesinden sonra gündeme gelmesi tesadüf değil elbet. AKP şefine bazı ‘kıyaklar’ yapan Putin'in isteği üzerine Suriye yönetimiyle görüşme lafları edilmeye başladı. Ancak saray rejiminin devam eden icraatları da AKP şeflerinin yaptığı açıklamalar da zerre kadar bir samimiyetleri olmadığına işaret ediyor.

Suriye yönetiminin ilişkileri düzeltmek için net iki temel talebi öne çıkıyor: İşgalci Türk ordusu Suriye topraklarında tüm güçlerini çekmeli. Cihatçı terör örgütlerine verilen destek kesilmelidir...

Suriye yönetiminin bu iki temel talebi haklı ve meşrudur. Zira bunlar yerine getirilmeden İdlib ve çevresinde toplanmış azıllı cihatçılarla baş etmek çok güç. Oysa halen TSK koruması altında bulunan bu cihatçı bataklığın kurutulması Suriye başta olmak üzere tüm Ortadoğu halkları için büyük önem taşıyor.

Putin-Erdoğan arasındaki pazarlıklara

rağmen saray rejiminin bu iki önemli adımı atması hiç de kolay değil. Bu rejim ne saldırgan politikalarından ne ilhakçı heveslerinden vazgeçti. Suriye topraklarını bombalarken 32 kilometre derinliğinde bir 'güvenlik koridoru' hevesinden de vazgeçmiş değil. İşgal ettiği Suriye kentlerinde yaptığı her icraat, ilhaka hazırlık niteliğindedir. Rejim, bu histerik dış politikasında bir değişiklik yamadan Suriye ile kalıcı bir anlaşmanın sağlanması ise mümkün değil.

ÜÇLÜ GÖRÜŞME YAPILSA BİLE...

Putin-Esad-Erdoğan katılımıyla üçlü görüşme yapılacağı İran medyasının ortaya attığı bir iddiadır. Yarı resmi bir ajansın bu yönde haber yapmasının geçerli sebepleri olmalı. Putin'in böyle bir görüşmeyi istemesinin önünde bir engel görünmüyor. Burada esas mesele Beşşar Esad'ın buna ikna edilmesidir. Zira AKP şefine zerre kadar güven duymayan Esad'ın, ülkesine ve halkına karşı bu kadar ağır suçlar işleyen, kişisel olarak kendisine defalarca ilkel bir kinle saldıran bu adamla görüşmesi için ciddi sebeplerin olması gerekiyor. Elbette bunlar saray rejiminin Suriye politikasında ciddi bir değişikliğe gideceğine dair ikna edici adımlar olmalı.

Her şeye rağmen üçlü görüşme yapılsa bile, verili koşullarda kayda değer bir sonuç yaratması olası görünmüyor. Ancak Putin'in AKP şefine ciddi bir baskı uygulaması durumunda böyle bir şey olabilir. Ki bu yönde söz verse bile, Ankara'ya ulaşınca Erdoğan'ın 180 derece dönmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur.

Bu arada Tayyip Erdoğan'ın İdlib ve çevresinde ABD ile İsrail'i gerçekten rahatsız edecek bir adım atma ihtimali düşüktür. Hatta farklı sinsi planlar yapıyor olma ihtimali de göz ardı edilemez. Zira Erdoğan, aksi yönde laflar etmesine rağmen Suriye topraklarının bir kısmını ilhak etme hevesinden vazgeçmiş değil. Bu arada dikkat çekici olan bir başka nokta ise, AKP şefinin Suriye ile ilişkileri düzeltmekten söz etmesinden hemen sonra, Siyonist şeflerle telefon görüşmesi gerçekleştirmesidir. Her gün Filistinli gençleri, çocukları katleden Siyonist rejimin şeflerine Suriye'ye dair sinsi planları anlatmış olması da ihtimal dahilindedir.

Vurgulamak gerekiyor ki ne ABD ne İsrail ne İngiltere TSK'nin İdlib ve çevresinden çekilmesini ister. Tayyip Erdoğan'la müritlerinin Siyonistlerle işbirliğini daha da geliştirmek için taklalar attığı dikkate alındığında, Suriye'de İsrail'i rahatsız edecek bir adım atma ihtimali düşüktür. Verilerin toplamına bakıldığında, Suriye ile ilişkilerin normalleştirilmesinin önünde saray rejiminden kaynaklanan ciddi engeller olduğu görülüyor.

Suriye itirafları...

Z. İnanç

AKP iktidarının her yanından irin ve lağım akıyor. İktidarlarına biraz daha ayakta tutmak için her türlü kirli-karanlık ilişkinin içine girdikleri gibi, saçma -akıl dışı- denilebilecek adımlarına, açıklamalarına da tanık oluyoruz. Ya da artık gizleyemedikleri, gizlemek istemedikleri itiraflara...

AKP'li Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık, Suriyeli mültecilerden dert yananları yatıştırmak isterken itirafta bulundu ve şunları söyledi: "Türkiye, merhametinden dolayı 5 milyon Suriyeliye bakıyor ama bunu sadece merhametinden dolayı yapmıyor. Bunu çok iyi bilmek lazım. Sınır ötesinde Halep hattı, Türkmenler hattı bizim 400 yıldır sınır güvenliğimizi sağlayan insanlar. İkincisi de şu anda Suriye'nin kuzeyinde bir Kürt devleti kurmaya çalışıyorlar. Biz de kurdurmamaya çalışıyoruz. Bu kadar insana da Türkiye'de boşuna kucak açmadık. Suriye'nin kuzeyinde bir taraftan Türk Silahlı Kuvvetleri, bir taraftan da Özgür Suriye Ordusu, orada bir Kürt devleti kurdurmamak için ayrı ayrı mücadele ediyorlar. Orada bir Kürt devleti kurulması demek, Türkiye'nin güney doğusunun bıçakla yarılmış gibi yarılıp atılması demek..."

5 milyon Suriyelinin Türkiye'ye getirilmesinde meselenin onların can güvenliğini sağlamak değil de sınırı

korumak olduğunu ifade eden konuşmasında bakan Yanık, Suriye'de iç savaş tırmandırdıklarını, Kürt düşmanı politikalarını sürdürdüklerini böylece ifşaa etmiş oldu. Bakan Yanık'ın Adana-Yüreğir Kiremithane Mahallesi'ndeki ziyaretinde yaptığı bu itiraf konuşması AKP-MHP iktidarının Ortadoğu hayallerinden bağımsız değil elbette...

Emperyalist/Siyonist katillerin Ortadoğu planlarının emir eri olan sermaye devleti, kendi sınırlarını büyütme düşü içerisinde. Ama icazet almadan adım atması mümkün değil. AKP-MHP iktidarı, Suriye'yi tarumar etmek istiyor ama savaşın egemenleri olan ABD ve Rusya'dan izni koparamıyor. Onlar izin verdikçe, izin verdiği kadar sınırı geçebiliyor. Bu sınırları aşmadığı durumda da bulunduğu sınır hattında yerleşim yerlerine ve köylere bombalar yağdırıyor.

Sermaye devletinin Kürt halkının mücadelesine ve kendi sınırlarının ötesindeki bir Kürt devleti fikrine bile tahammülsüzlüğü bilinen bir gerçek. Bakan Yanık'ın sözlerini de AKP-MHP iktidarının açık beyanı olarak görmek gerek.

Konuşmasında "Suriyelilerle alakalı Cumhurbaşkanı'mız sürekli olarak söylüyor, orada inşallah güvenlik tesis edildikten sonra bu insanlar zaten kendi ülkelerine gitmek ister, biz de isteriz ama

şu anda oraya gönderecek bir yer yok" cümlelerine yer veren Yanık, hedefledikleri "Kürt temizliği"ni yaptıktan sonra Suriyelileri gerisin geri göndereceklerini belirtiyor.

AKP iktidarının göçmen politikasının her aşamasının kendi sefil çıkar ve amaçları için olduğu bir bir açığa çıkıyor. Suriye'de savaşın etkilerinden kaçıp gelenler hem oy deposu hem ucuz işgücü hem de geri gittiklerinde Kürt bölgelerini yeniden yapılandırma aracı olarak görülüyorlar. Emperyalistlerin emrine amade davranırken arada rest çeker tavırlarıyla içeride prim yapmaya çalışıyorlar. Emperyalistlerle ilişkileri çerçevesinde ve içte de kendi iç dengelerini gözeterek belirledikleri göçmen politikasında da ihtiyaçları doğrultusunda hareket ediyorlar.

Ülkedeki mülteciler toplumun büyük kesimi tarafından tepki ile karşılanıyor. Kimisi işsizliği kimisi AKP'nin oy oranını kimisi ev kiralarnı kimisi kadına yönelik tacizkar tutumları mültecilere bağlayarak, asıl sorunu, asıl düşmanı görmezden geliyor. Tam da bundan dolayı artık AKP sözcüleri yardımsever görüntülerinin ardındaki gerçek niyetlerini ortaya koyarak toplumun tepkisini etkisizleştirmeye çalışmaktadırlar.

Yıkımların altından çıkmak için...

S. Gül

Kırların çözülmesiyle kentlere akan kitleler beraberinde barınma sorununu da getirmişlerdir. Sermayenin umurunda olmayan bu soruna emekçiler yine kendi emekleriyle el atmış ve gecekondu kentlerin farklı noktalarına serpilmiştir. Bu emekçi mahallerinden Fetihstepe, Tokatköy, Hacıhüsrev mahalleleri, Tozkoparan bir bir yıkılmakta...

İnsanın hayatta kalması için zorunlu olan barınma, kâr yasalarına dayanan kapitalizmde "hak" konumunda değil bir meta olma gerçekliğini/geçerliliğini koruyor neticede. Çitlenip özel mülk edinilen toprakları elinde tutanlarla, bundan mahrum olanların eşitsizliği her geçen gün daha da derinleşiyor. Kapitalizmin olağan işleyişinin ürünü olan bu sorunlar günümüzde yoksulluğun, yolsuzluğun, baskı ve yasakların ifadesi olan AKP'li yıllarda, hele de devirdiği yirmi yılın ardından daha da katmerlendi.

Şehirler, AKP'nin yönetiminde ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda tarihi, kültürel, doğal değerler hiçe sayılarak rant temelinde yeniden ve yeniden dönüştürülüyor. Kanun hükmünde karar-nameler, özel imar izinleri, Toplu Konut İdaresi'nin (TOKİ) tekelleşmesi, Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) muafiyetleri gibi bir dizi kanun ve yönetmelik üzerinden projeler ortaya konan AKP, bu alanı

oldukça semirdi. Yapılan bir araştırmaya göre AKP dönemindeki büyük ölçekli 130 inşaat projesi üzerinden toplam 1 trilyon 486 milyar 900 milyon TL rant elde edilmiş. Sermayenin, yandaş şirketlerin eli de AKP sayesinde bir hayli rahat. Aynı araştırma imar mevzuatına aykırı olarak ek inşaat üreten 30 kaçak imalat projesinden 48 milyarı cebe indirenler olduğunu ortaya koymuş bulunuyor. AKP iktidarında rant, yolsuzluk, usulsüzlük ve kayırmacılık tüm hızıyla sürüyor.

Şimdilerde Fetihstepe'de, Tokatköy'de, Hacıhüsrev mahallesi ve Tozkoparan'da devlet "kentsel dönüşüm" adı altında emekçilerin ellerinden evlerini, birikimlerini alıp yandaş şirketlere aktarmayla yoğun bir şekilde meşgul. Evler boşaltılıp

kapılar mühürleniyor. Dönüşüm için imza vermeyenlerin elektrik-su-doğalgazları devlet tarafından kesilerek emekçiler evlerinden çıkmaya mecbur ediliyor. Yoksul emekçilerin bütün birikimleri, yıllarca belediye ödedikleri vergiler yok sayılıyor, verilen sözler tutulmuyor.

Depreme riskli alan bahanesiyle evler hazineye devrediliyor, emekçilere ise karşılıklı anlaşma sunulmuyor. Evleri kentsel dönüşüme alınanlar için verilen kira yardımı, en riskli alanlarda dahi ev tutmaya yetmeyecek bir meblağ olan 1950 TL veriliyor.

Kentsel dönüşüm konusunda rızası alınmayan emekçiler, bu dönüşümün hiçbir aşamasında muhatap görülüyorlar. İtiraz edenler TOMA'lar, çevik kuvvet,

sivil polisler eşliğinde belediyenin yıkım ekipleriyle karşı karşıyalar. Yeni güne şafak baskınlarıyla uyanıyorlar, gözaltına alınıyorlar. Her yeni gün hayatlarından çalarak güç bela meydana getirdikleri dört duvar bir çatının holdingler, holdinglerin arkasındaki devlet gücüyle yerle bir edildiğini görüyorlar.

Bu emekçi mahallerinde oturanların çok daha yakıcı bir şekilde hissettiği barınma ihtiyacı, rantsal dönüşüm projeleriyle, hayat pahalılığı, düşük ücretler, gelir kayıpları ve ev kiralarna gelen astronomik rakamlarla bugün milyonlarca işçi, emekçi için temel bir problemdir. Bu nedenlere ek olarak devlet yurtlarının az olması, üniversite gençliği için de barınmama meselesini çok yakıcı bir gündem yapmıştır. Bu ortak sorun haliyle ortak bir mücadelenin konusu yapılabilir. En temel insani ihtiyaçlarımızın karşısında karşımızda holdingler, valiler-kaymakamlıklar, belediyeler, kolluk kuvvetleri seferber oluyorken, bizler de işçisi, emekçisi, genciyle haklarımız için el ele vermeliyiz. Kaldı ki AKP iktidarı ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel her alanda bizler için çok yönlü yıkım dayatmaktadır. Tüm bu yaratılan yıkımın altından çıkabilmek için bu harami saltanatını yıkmaya cüret etmeliyiz.

Çöküşe doğru yol alan mafyatik AKP-MHP rejiminin en popüler kurumu Diyanet İşleri Başkanlığı'dır. Bu kurumun şefi Ali Erbaş başta olmak üzere birtakım imamlar, vaizler, müftüler tarafından yapılan açıklamalar, verilen fetvalar neredeyse her gün medyada yer alıyor. Bunun temel nedeni, çöküş korkusuyla sarsılan saray rejiminin din istismarını son sınırına vardiyan pervasızlığıdır.

Gericiliğin karanlık kuyularından biri haline getirilen Diyanet'in şeflerinin politikaya bu kadar batmaları, misyonları ile pratikleri arasında geniş bir açığı yaratmış. Elbette bunu ilk defa yapmıyorlar. Yine de ahiret işleriyle ilgilendiği iddia edilen Diyanet'in bu kadar politize edilmesine daha önce rastlanmamıştı. Bu arada DİB'in şefi başta olmak üzere, meczup kılıklı bazı imam ya da vaizlerin 'ünlü' olmanın 'müstehcenliğine' kapıldığını söylemek de mümkün.

Diyanet'in maskesi düşüyor

DİB gibi bir kurumun içine atıldığı çukur, politikayla yatıp politikayla kalkması, saraydan aldığı direktiflere göre hareket etmesi, saray rejiminin lüks/şatafat düşkünlüğünden payına düşeni almaması, milyonlarca insan sefalet içine atılırken Diyanet şeflerinin israfta sınır tanımamaları vb... Tüm bunlar uzun süre toplumdan saklanamazdı. Nitekim Diyanet denen bu kurumun her şeyiyle dünyevi, her şeyiyle siyasetin içinde olduğu, sarayın aparatı olmayı kabul ettiği geniş kitleler tarafından da anlaşılabilir görünüyor. Karanlığı topluma empoze eden bu kurumun kitleler nezdinde teşhir olması önemli bir gelişmedir. Zira bu, din istismarının artık eskisi kadar etkili olmadığına işaret ediyor.

Metropol Araştırma'nın 'Türkiye'nin Nabzı' adıyla gerçekleştirdiği araştırma, Diyanet'in imajının da hizmet ettiği saray rejimi gibi yerlerde süründüğünü ortaya koydu.

Türkiye'nin Nabzı anketinin ağustos ayı sonuçlarına göre halkın yüzde 70'i Diyanet İşleri Başkanlığı'nın açıklamalarına güvenmiyor. 28 ilde yapılan anket kapsamında, 13-17 Ağustos tarihleri arasında 1717 kişiyle görüşüldüğü açıklandı. Katılımcılara, "Diyanet İşleri Başkanlığı'nın açıklamalarına güveniyor musunuz?" sorusu yöneltildi. Katılımcıların yüzde 70,4'ü "hayır" yanıtını verirken, yüzde 24,9'u "evet" dedi. Dikkat çeken bir diğer sonuç ise, AKP'ye oy verenlerin yüzde 35,2'si ile MHP'ye oy verenlerin yüzde 58'inin de Diyanet'in

açıklamalarına artık inanmamasıdır.

Diyanet gibi güya topluma doğruları, iyiliği, ahlakı, yardımlaşmayı anlatan bir kurumun saygınlığının bu kadar düşmesi tesadüf değil. 'Olağan' misyonu gereği topluma vaaz ettiği şeylerin neyi temsil ettiğinden bağımsız olarak belirtmek gerekiyor ki, DİB'in açıklamalarına inananların toplumun çeyreğinden daha az bir orana düşmesi, tam bir iflastr.

Diyanet'in mafyatik saray rejiminin aparatı durumuna getirildiği, her tür yolsuzluğu, çeteciliği, sahtekarlığı, yalan, talanı, zulmü destekleyen bir konumda olması, bu kurumun geniş kitleler nezdinde teşhir olmasına vesile olmuş görünüyor. Anketlerden çıkan sonucun olumlu olduğunu vurgulamak gerekiyor. Zira bu, toplumun geniş kesimlerinin din istismarı üzerinden icra edilen politikalara, yani saray rejimine artık inanmadıklarını gözler önüne sermektedir.

Kapitalistlere vergi affı, işçilere vergi yükü!

N. Kaya

Yağma ve soygunda zirve yapan gerici-faşist rejim, kapitalist sisteminin şimdiye kadar gördüğü en sadık kullarıdır. Asalak burjuva sınıfına her türlü imkan ve kolaylığı sağlayan sermaye rejimi, diğer yandan işçi ve emekçilerin sırtına binen vergi yükünü daha da arttırarak ellerine geçen üç kuruşluk parayı da vergilerle geri almaktadır. Azgın sömürü çarkları arasında yaşam savaşı veren işçi sınıfı, sermayenin hizmetine sunulmak için devletin kasalarına oluk oluk para akıtmaktadır. Böylelikle kapitalist efendilerin sömürü ve soygun düzenini ayakta tutan devletin finansman ihtiyacı, ezilen milyonların cebinden çalınan vergilerle karşılanmaktadır.

Motorlu Taşıtlar Vergisi (MTV), Katma Değer Vergisi (KDV), satış vergisi ve sözde lüks mallar üzerine alınan Özel Tüketim Vergisi ve daha birçok vergi işçi ve emekçilerin alınteri ve emeğinin “yasal” yollardan çalınmasının diğer adıdır. Durumun abartılı bir hal aldığı günümüzde, verginin de vergisi kesilerek, işçi ve emekçiler vergi yükü altında sefaleti yaşamaktadır.

Derinleşen ekonomik kriz yüzünden ağır bedeller ödeyen işçi sınıfı, şimdi de ücretlerinin daha ilk aylardan itibaren vergi dilimine takılması ve sonraki aylarda kesintinin artması nedeniyle zorluklar yaşamaktadırlar. Geçtiğimiz aralık ayında büyük gürültü koparılarak açıklanan asgari ücret zammının yakın zaman içinde, içinin ne kadar kof olduğu ortaya çıkmıştı. Ücretlere yapılan yüzde 50’lik zam aldatmacasının altından kapitalistlere yine teşvikler çıkmış, ayrıca AGİ gasp edilmiştir. Ayrıca “asgari ücrette gelir vergisini kaldırdık” yaygarasını koparanlar, vergi dilimini aynı oranda arttırmayarak işçilerin ücretlerinden kesilen gelir vergisini daha da arttırmıştır.

Öyle ki, ücretlere temmuz ayında yapılan ek zam sonrası vergi dilimlerinde artış gerçekleştirilmedi. Bunun sonucunda bordrolu bir çalışanın ağustos ayında cebine giren ücretin yüzde 30’a yakını vergi olarak devletin kasasına geri döndü. Öte yandan birçok üründe uygulanan ÖTV ve KDV ile birlikte yapılan zammın hiçbir etkisi olmadı. 2022 Gelir Vergisi dilimlerine göre, ocak ayından itibaren alınan ücretler üst üste toplanarak 32 bin liraya gelene kadar yüzde 15 vergiye tabidir. 32 bin lirayı geçince ücretten kesilen Gelir Vergisi miktarı yüzde 20’ye yükselmektedir. Gelir Vergisi kademeli olarak yüzde 35’e kadar çıkmaktadır. Son zamlarla birlikte işçi ve emekçilerin ücretinden yapılan Gelir Vergisi kesintisi artmış, asgari ücretten bir tık fazla alan işçilerin ücreti ağustos ayında beklenenden daha

düşük olmuştur.

Yaşanan bu durum karşısında son günlerde muhalif vergi uzmanları ve akademisyenler vergide yapılan ek soygunu teşhir ederken, sendika ağaları ve bürokratlar da işçilerin tepkilerinden kaynaklı açıklamalar yapmak zorunda kaldılar. Açıklamalarda, vergi diliminin asgari ücrete yapılan zam oranında yükseltilmesini ve çalışanların ortaya çıkan “mağduriyetinin” bir an önce giderilmesini istiyorlar.

Son olarak, Türk-İş’in Saray dalkavuşu Ergün Atalay ve Hak-İş şefi Mahmut Arslan da bu konuda düzenleme yapılması çağrısında bulundular. Belli ki tabandan yükselen seslerden dolayı kendilerini baskı altında hisseden Saray’ın dalkavukları bu konuda açıklama yapma gereği duymuşlar. Yine bilindik yöntem olan rica minnete başvurdular. Fabrika-

larda işçileri denetim altında tutma arasına dönüşen sendikaların başındaki bu zatlar, basına açıklaması yapmayı tercih ettiler.

İşçilerin açlık sınırının altında kalan ücretlerinden bile pervasızca vergi alan gerici-faşist rejim, yapılan açıklamalar karşısında sağır ve dilsizi oynamaktadır. İşçi sınıfını düşük ücret ve ağır çalışma koşullarına ek olarak vergi kıskacına alan rejim, diğer yandansa kapitalistleri vergi cennetinde yaşatmaktadır. Kapitalistler verilen teşvikler ve vergi aflarıyla neredeyse vergi ödemezken, ödedikleri vergiyi de gerisin geri sermaye devleti geri ödemektedir. Bunun birçok örneği son dönemde sık sık yaşanmaktadır. Vergi uzmanı Ozan Bingöl, son açıklamasında Kur Korumalı Mevduat’ta şirketlere yönelik vergi istisnasının süresinin uzatıldığını hatırlatarak “Onlara istisna tanınırken, bugün en düşük işsizlik maaşı alanlar bile vergi (19 lira) ödüyor” diyerek mevcut çifte standartta dikkat çekiyor.

Kendileri mevcut sınırlı vergilerini bile ödememek için Malta ve Man adalarına para transfer eden Saray rejimi, 2002 yılından bu yana sermaye sınıfına sayısız vergi affı getirerek, burjuva cumhuriyet tarihinin rekor vergi affını kırmış durumda.

Bir yanda milyonlar insan işçi ve emekçi tüm zenginlikleri yaratmasına rağmen sefalet içinde yaşarken, öte yanda tüm bu zenginliklere her yoldan el koyan küçük bir azınlığın büyüyen servetleri... Kapitalist düzenin bu rezil gerçekliği her gün yüzümüze çarpmaktadır. Bu soygun ve yağma çarkının kırılmasının yolu işçi sınıfının tabandan birliğini sağlaması ve sınıf bilincini kuşanarak mücadeleye atılmasıyla olacaktır. İşte o zaman vergi adı altındaki tüm bu soygunlar son bulacaktır.

Metal fabrikalarında ek zam talebi yayılıyor

Artan ekonomik kriz ile birlikte işçilere “zafer” diye sunulan sözleşmeler hiç oldu, bir anlamı kalmadı. Metal işçileri son sözleşmeyle değil ücretlerinde bir iyileştirme aksine daha geriye doğru gittiler. Vergi dilimi yalanı daha 5.nci ayda ortaya çıktı. AGİ ortadan kalktı. Metal işçilerinin vergi yükü artarken ücreti daha da erimiş oldu.

Bu öfkeyi Türk Metal ve Birleşik Metal sendikaları eylül enflasyonunu göstererek ya da piyasa şartlarını öne sürerek sindirmeye çalışırken, bugün birçok metal fabrikasında enflasyon artı ek zam talebi yükseliyor.

Habaş, İDÇ, Ege Çelik, CMS işçileri son dönemde bu taleplerini hem Metal İşçileri Birliği (MİB) sayfasında hem de

fabrikalarda kendi aralarında konuşarak dillendiriyor.

Son olarak, Ege Çelik işçileri aylardır taleplerine kulak tıkayan Türk Metal ve fabrika yönetimine karşı fabrika içinde toplanarak görüşme talep etti. Yönetime ek zam talebini ileten işçiler somut

adımlar atılmasını istedi.

Metal işçilerinin ek zam talebi şunu gösteriyor: Sendikaların 5 yıldızlı otellerde “zafer” diye dillendirdikleri metal işçileri için sefaleti demekmiş. 2022 başında Çimsetaş işçilerinin dile getirdiği “bu sözleşme hiçbir şeyi karşılamıyor” tepkisinin bugün ne kadar doğru olduğu ortaya çıkmış oldu.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Petrol-İş İzmir Şubesi Genel Kurulu...

İzmir Petrol-İş Şubesi Genel Kurulu gerçekleşti. Muhalif listenin kazandığı genel kurulun, öncesi ve sonrasıyla tartışılan/tartışılacak olan ve önümüzdeki süreçte mücadelenin düzeyi hakkında da bizlere bir ön fikir verdiğini söyleyebiliriz.

Petrokimya İşçileri Birliği olarak genel kurula katılım gösterdik.

TPI fiili greviyle genel kurul tartışmalarının birlikte ilerlediğini söyleyebiliriz. İşçiler mücadele ederken listelerin asıldığı, delege adayı olması muhtemel birçok işçinin işten atıldığı ve Petrol-İş İzmir Şube'nin örgütlü olduğu diğer fabrikalarda Orhan Zengin'in delege seçimlerine tek listeye girilmesi yönünde baskı yaptığı bir ortamla başlamış oldu. TPI Direnişi ile birlikte şube yönetimine muhalif işçiler, mücadele konusunda ortaklaşmanın zeminini de açığa çıkartmış oldular. Grevin kazanımla sonuçlanması, işten atılan işçilerin geri dönüşü ve delege adayı olmak için son gün başvuru yapabilmeleri Petrol-İş İzmir Şube Genel Kurulu'nun belirleyici fabrikası olan TPI için sınıf sendikacılığı ilkelerini uygulayacaklarını taahhüt eden muhalif listenin elini kuvvetlendirdi. 200 delegenin 136'si TPI'nin iki fabrikasından çıktığı şube seçimlerinde, diğer örgütlü olan DYO, Tekrapak gibi önemli fabrikaların etki alanını zayıf olduğunu eklemek gerekiyor.

GENEL KURUL GÜNÜ

Genel kurul iki listenin kutuplaştırdığı bir atmosferde başladı. İki listenin "tarafdarlığına" dönüşen ve ortaya çıkan kutuplaşmanın derinliği ileride omuz omuza mücadele edecek işçilerin kavga ya meyil edecek kadar gergin olmalarını doğru bulamadığımızı belirtmek gerekiyor.

Genel kurulda Petrol-İş Başkanı Süleyman Akyüz, Türk-İş Ege Bölge Başkanı ve Orhan Zengin ilk konuşmaları gerçekleştirdiler. Sendika bürokratları her zamanki gibi mücadelede ilgilenmediği her konu ile ilgili görüş beyan etti. Dünya değerlendirmesi, ülke atmosferi, örgütlenme gibi konular hakkında birtakım görüşlerini dile getirdiler. Ardından delegelelere söz verildi. Muhalif listeyi desteklediklerini belirten üç TPI delegesi söz aldı. Burada önem arz ettiğini düşündüğümüz iki delegenin konuşmalarına yer vereceğiz.

İlk sözü alan Saadet Sağlam, şunları söyledi: "Ek zam talebi ile mücadele ettik. Örnek teşkil ettik. Kimse birliğimizi bozmadı. Ekonomik kriz ve enflasyon maaşlarımızı eritiyor. Önümüzdeki sözleşme çok önemli ve derhal TİS komitesi kuralmalıyız."

Daha sonra belki de genel kurulun en önemli konuşmasını yapan delege Ömer Demir, söz aldı. Genel kurula katılım gösterdiği ve sendikal izinli olduğu gün işten atıldığını söyleyen Ömer Demir, şunları ifade etti: "İşten çıkarılan bir işçiyim. Bugün işten çıkarıldım. Bizler güçlü durduk. Bizim emeklerimiz sayesinde bu zammı aldık. Ben aileme söyleyemedim işten atıldığımı. Bu kadar basit mi? Vicdanım rahat. Baskı yapıldı. Amirler eşlik etti bu sürece. Sendikal izinli olduğum halde bugün işten atıldım. Doğal delegeyim. Çok basit bir şekilde işten atıldım. Şimdi soruyorum herkese, işten atıldım ve ne yapacağım?" Ömer Demir aslında bir genel kurulun tam da yapması gerekeni vurguladı. Böylece divan, başkanlar, Türk-İş katılımcıları sorulan soruya sessiz kalarak sendikal örgütlenmeye ve mücadeleye bakışlarını genel kurul günü tüm açıklığı ile göstermiş oldular.

Delegelerin ardından adaylardan muhalif listenin başkan adayı Cem Turan söz aldı. Dünyada gerçekleşen savaşa değişerek söze başlayan Cem Turan, "işçiler barışı savunur" diyerek sözlerine devam etti. İşçi insiyatifi ile hareket edileceğini, sözleşmelerin işçi onayı olmadan imzalanmayacağını, komiteleşmenin sağlanacağını ve dostu güven, düşmana korku sağlayacak sınıf sendikacılığı anlayışı ile hareket edileceğini söyledi. Cem Turan sözlerini şöyle tamamladı: "Tek görevimiz işçilerin çıkarı ve sermayeye karşı şubemizi kaleye çevirmek olacaktır. Eğer sözümüzünden dönersek bizi devirin ve

değiştirin."

Ardından eski başkan Orhan Zengin söz aldı. Şube yönetimine geldiği andan itibaren 4 söz verdiğini ve bunları tuttuğunu söyledi. 84 günlük ikramiyeyi 120 güne çıkarttığını, temsilcilik seçimlerini gerçekleştirdiğini, TPI'de vergi kesintisini kaldırdığını ve sözleşmeyi 2 yıllığa düşürdüğünü ifade ederek TPI'de sözleşme süreçlerini anlattı. Yanlış kaldığından, temsilcilerin görevini yapmadığından, bu dönem seçilirse artık aday olmayacağından bahseden Orhan Zengin, geçmişte yapmadığı "birlik olalım, seçim yüzünden ayrılmayalım" gibi vurgularla sözlerine devam etti. Sendikal demokrasinin bir dümen olduğunu ve herkes kendi adamını savunmak adına demokrasiye sığındığını da dile getirip, TPI'de üretimi kendisinin durduğunu iddia etti. İki başkan adayı konuşmaları sırasında gerçekleşen fiili grev ile ilgili neden ve sonuçlar çıkartmadığı başka bir zayıflık olarak öne çıktı.

Konuşmaların ardından gerçekleşen seçimde, 104-88'lik seçim sonuçları ile muhalif liste bütün olarak kazandı.

GENEL KURULUN GÖSTERDİKLERİ VE GELECEK DÖNEM

Petrol-İş'te sendikal bürokrasi Orhan Zengin şahsında darbe almıştır. Sınıf mücadelesinin ilerlemesine engel olan sendikal bürokrasinin yara alması, genel merkezin her sorunda savunduğu ve yanında yer aldığı Orhan Zengin ve yönetiminin kaybını telafi etmeye çalışacağı açıktır. Orhan Zengin gibi tescilli bir bürokratin mücadelesinin açığa çıkardığı koşullarda kaybetmesi, aslında Petrol-İş'e hakim olan uzlaşmacı, bürokratik ve mücadeleden uzak anlayışın kaybetmesi anlamı taşımaktadır. TPI fiili grevi sonu-

cunda yayınladığımız açıklamada sendikal bürokrasinin geriletilmesi ve sendikalarımızı esir almış bu bakışa rağmen işçilerin irade koyduğu mücadelelerde sendikal bürokrasiyi sınırlayabileceğini söylemiştik. Bu sürecin sonrasında İzmir Petrol-İş Genel Kurulu'nda bürokrasinin kaybetmesi mücadeleye pozitif bir etki yapacağı açıktır. Ancak sendikal bürokrasi bugün merkezinden işçiye kadar vücut bulmuş bir bakıştır. Bu nedenle bu etkinin korunması ve devamlılığının sağlanması önemlidir. Seçimler ile kaybolmayacak olan bu bakış ancak fiili grev boyunca olduğu gibi mücadele içinde, ilkeli ve kararlı bir mücadeleyle aşılabılır.

Bir başka yön ise muhalif listenin ortaya koyduğu sınıf sendikacılığı anlayışının ete-kemiğe bürünmesi sorunudur. Seçimden hemen önce sendikal ilkeler ve mücadele programını açıklayan Cem Turan ve ekibinden arkadaşlar, bu açıklamanın sözde kalmayacağını göstermek ile yükümlüdür. Yükleri şimdiden çok büyüktür. Seçim günü işten atılan Ömer Demir ve iki işçinin daha işe geri iadesinin yapılması, meslek hastalığı sorunu, takım kaptanlarının mavi yakadan beyaz yakaya geçirilmesi, seçimi kazanmış olsalar dahi kendilerinin de belirtildiği üzere Petrol-İş İzmir Şube'ye üye olan diğer fabrikadan neredeyse hiç oy almamaları gibi birçok sorun önlerinde durmaktadır.

İlk karşılarına çıkan sorunlara karşı ne tür çözümler ürettikleri yeni şubenin gelecek için neler yapacağını gösterecektir. Sorunlar büyük ve çetrefilli olsa da çözümü basittir. TPI'de gerçekleşen fiili grevin açığa çıkarttığı mücadele anlayışı ve sendikal bakış büyütülmeli ve geliştirilmelidir. Sınıf sendikacılığı ancak bu şekilde sağlanabilir. Fiili-meşru mücadele anlayışının benimsenmesi, sendikal demokrasinin her şartta uygulanması, söz-yetki-karar hakkının tabana bırakılması ve komiteleşme üzerinden gösterilecek inisiyatif ve irade sorunları çözmek ve örgütlülüğü geliştirmek için çözücü halkalardır.

Petrokimya İşçileri Birliği, TPI fiili grevinde işçinin yanında olduğu gibi önümüzdeki dönemde de Petrol-İş İzmir Şube üyesi işçilerle birlik ve dayanışma içinde olacaktır.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (PİB)

SUNNY'de saldırılar sürüyor!

SUNNY Fabrikası'nda yaklaşık bir aydır süren sendikalaşma mücadelesini engellemeye dönük saldırılar devam ediyor.

SUNNY'de işçiler ağustos ayı boyunca ilk olarak ücretli izine, daha sonra yıllık izine çıkarılmış; yıllık izinleri olmayan işçiler ise bir sonraki yıllık izinleri üzerinden borçlandırılmıştı. Özçelik-İş Sendikası'yla birlikte işçiler ilk haftalarda eylemliliklerini sürdürürken, sendika yönetimi 8 Ağustos'ta aldığı bir kararla eylemleri haftada bir güne düşürüldüğünü açıklamıştı. Bir sonraki haftaya koyulan eylem planından sonra başka bir eylem gerçekleştirilmedi. Bu durumu fırsat bilen Sunny kapitalisti şimdi işçilere dönük yeni bir saldırı planını devreye sokmuş durumda.

SUNNY kapitalisti yaptığı yeni açıklamada, 1-2 Eylül tarihlerinde toplam iki gün üretimin olacağını, daha sonra eylül ayı boyunca işçilerin ücretsiz izine çıkarılacağını bildirdi. İşçilerin onayını almadan ücretsiz izine çıkarılmalarının yasal olmadığı açıkken, SUNNY kapitalisti devreye soktuğu bu saldırıyı 'daralmaya gidiyoruz' bahanesiyle kılıfına uydurmaya çalışıyor.

Saldırıların gün geçtikçe artmasına rağmen Özçelik-İş Sendikası edilgen bir tutum içinde.

Diğer yandan Metal İşçileri Birliği yaptığı paylaşım ile Sunny işçilerine seslenerek şunları ifade etti:

"SUNNY'de ücretsiz izin dayatmasını kabul etmeyelim!

Son yıllarda patronlar daralma ge-

rekçesiyle işçileri işten atma saldırısının yanı sıra ücretsiz izin saldırısına maruz bırakıyor. Patronlar ücretsiz izin saldırısını genellikle sendikalaşma girişiminde bulunan fabrikalarda devreye sokuyor.

4857 Sayılı İş Kanunu'nda işçi doğum ve yolculuk gibi durumlarda ücretsiz izin talebinde bulunabilir ancak işveren işçinin onayı olmadan ücretsiz izine çıkaramaz.

Son zamanlarda patronlar ücretsiz izin saldırısına başvursa da Yargıtay kararları şu yöndedir:

'İşçi ücretsiz izni kabul etmişse, ü-

cretsiz izni öngören istisnai bir düzenleme varsa yahut işçi ile işveren arasında bu yönde bir anlaşmaya varılırsa ücretsiz izin söz konusu olabilir.'

'İşveren işçiyi ücretsiz izne çıkarırsa bu işçi için haklı fesih nedenidir. Eğer ücretsiz izin süresi fazla ise işverenin haksız feshi niteliğindedir.'

İşveren, işçinin rızası olmadan işçiyi ücretsiz izin kullandıramaz. Ücretsiz izin yalnızca kanunen öngörülen istisna hallerde söz konusu olur.

Yargıtay kararlarında da görüldüğü gibi patronların ücretsiz izin gibi saldırı-

ları devreye sokulamaz. Sunny patronu her ne kadar 'üretim yok' görüntüsünü verse de amaç işçilerin sendikalaşma hakkını kullanmasını engellemektir. Sunny işçilerinin bu konudaki bilinci net olmalıdır. Bu saldırı karşısında ücretsiz izin dayatmasını reddetmeli ve herhangi bir işçi bu nedenle işten çıkarıldığında direnişle cevap vermelisiniz. Ücretsiz izin saldırısı karşısında hiçbir tutum almayan sendikanızı harekete geçmesi için göreve çağırmalı ve üretimden gelen gücünüzü kullanmalısınız."

KIZIL BAYRAK / ESENYURT

SAHTE ENFLASYONA MAHKUM EDİLMİYİ KABUL ETMEYELİM! EK ZAM İÇİN BİRLİĞİMİZİ KURALIM, HAREKETE GEÇELİM!

MESS kapsamındaki 140 bin metal işçisi için Eylül 2022 itibarıyla 6 aylık %26,97 oranında enflasyon farkı belirlenmiş oldu. Yıllardır olduğu gibi yine metal işçileri enflasyon oranında zama mahkum edilmeye çalışılıyor. Hem de gerçek enflasyona değil, TÜİK'in açıkladığı uyduruk oranlara göre...

TM çetesi metal işçilerinin enflasyona, açlığa, yoksulluğa mahkum edilmesine ortak değilmiş gibi rakam oyunları ile yüksek zam alındığı yanılısı yarat-

MİB: Ek zam için birliğimizi kuralım!

maya çalışıyor. %129,66 oranında zam aldıklarını söyledursunlar, 3 tane 6 aylık dönemi kapsayan 1,5 yıllık zammı bize yutturmaya çalışıyorlar. Aynı 1,5 yıllık dönemin son bir yılı için gerçek enflasyon %181'dir. 1,5 yıllık enflasyon ise %200'ün üzerindedir. Yani şişirilerek açıklanan %129,66 bile gerçek enflasyonun çok uzağındadır. Bunu zaten bütün metal işçileri yaşayarak görmektedir.

MESS kodamanları, sendika bürokratları ve AKP-MHP iktidarının ortaklaşa sergiledikleri bir oyunun içindeyiz. En-

flasyonun böyle düşük açıklanması işçi, memur ve emekli aylıklarına düşük zam yapılması içindir. Gerçekler ortadadır. Yapılması gereken de açıktır.

Metal işçileri enflasyona mahkum edilmeyi kabul etmemeli, ek zam talebini bütün fabrikalardan yükseltmelidir. Metal İşçileri Birliği ile irtibata geçen birçok işçi kardeşimiz rahatsızlıklarını dile getirmektedir. Tepki haklı olarak çok büyük ancak henüz harekete geçmiş değil. Şimdi fabrika yönetimleri, sendika bürokratları tepkiyi yatıştırmak için boş

sözlerle propaganda yapmaya çalışıyorlar. Baskı ve tehditle artık katlanılmaz boyutlara gelmiş koşullara boyun eğdirmeye uğraşıyorlar.

Metal Fırtına'yı hatırlayalım. İlk adım atıldıktan sonra nasıl da fırtına kopmuştu. Buradan bütün metal işçilerine çağırımızdır: Bizleri açlığa, yoksulluğa mahkum etmelerine izin vermeyelim. Şimdi sesimizi çıkarma zamandır. Fabrikalarımızda birliklerimizi, komitelerimizi kurma zamanıdır. MİB ile iletişime geçme zamanıdır. Şimdi gerçekten kazanma, kazanmak için kenetlenme zamanıdır.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
6 EYLÜL 2022

LM işçilerinin mücadelesine arayışı

Petrokimya İşçileri Birliği olarak bir süredir sayfamızda yer verdiğimiz ve çeşitli yönleriyle inceleme imkanı bulduğumuz LM Wind Power'da sendika değiştirme süreci Lastik-İş'in yetki alacak bir düzeye gelmesiyle birlikte yeni bir yola girmiş bulunuyor.

LM İŞÇİLERİNİN MÜCADELE VE GERÇEK BİR SENDİKAL ÖRGÜTLÜLÜK ARAYIŞI

LM Wind Power'da kuruluş sürecinden itibaren Standart Profil Manisa'da patronun geçmişte sendikal örgütlülüğü engellemek amacıyla kurdurduğu KİMPET Sendikası yetkiliydi. İşçiler ve patron arasında aracı olmak dışında hiçbir işlevi olmayan, işçileri mücadele yerine ataletle sürükleyen, "sendikal örgütlülük" adı altında yıllarca patronla işbirliği yaparak işçileri sefaletle sürükleyen KİMPET Sendikası, son dönemde ekonomik krizin etkisiyle gittikçe teşhir olmasıyla birlikte işçiler yeni bir arayışa girdiler.

Petrol-İş Manisa Şube'nin ilk örgütlenme çalışmasına başladığı LM'de ayları bulan bir süreç işletildi. İşçilerin genel anlamda Petrol-İş'e bakışları pozitif olsa dahi Manisa Petrol-İş yönetiminde yer alan kişilerin geçmiş KİMPET Sendikası'nın kurucu ve yöneticileri olmaları birtakım soru işaretlerine yol açtı. Daha önce işçilerin mücadelesini engellemek için kurulmuş bir sendikanın kurucu ve yöneticilerinin bugün başka bir sendikada karşılıklarına çıkmaları değişimin sadece isim ve renk olduğunu gösteriyordu. Sendikal bakış ve örgütlenme tarzıysa aynıydı. Bu sorun ve güvensizlikten dolayı Manisa Petrol-İş'in ayları bulan çalışması işçiler üzerinde olumlu bir sonuç yaratmadı. Olumlu bir sonuç elde edilememesinde aynı zamanda LM yönetiminin sendika değiştirmek isteyen işçilere yönelik uyguladığı baskı ve mobbingin de etkili olduğunu eklemek gerekir.

Lastik-İş'in son iki hafta içinde LM'de kaptanlar ve birtakım amirler üzerinde örgütlenme çalışması yürütmesiyle birlikte hızla üye yapmaya başladı. İzmir Lastik-İş yönetimi işçi toplantıları örgütleyerek kaptanların kurduğu WhatsApp grubu üzerinden 630 işçinin çalıştığı

fabrikada 500'ü aşkın işçiyi sendikaya üye yaptı.

GERÇEK BİR SENDİKAL ÖRGÜTLÜLÜK İÇİN...

LM işçisi kardeşler...

Yılları bulan bürokratik saltanatı devirmek için elinize geçen ilk fırsatı kullandınız. Son ek zam tartışmasını %20 ile sonlandıran KİMPET'i fabrikadan göndermek için büyük bir adım attınız. Bu arayışınızı aynı zamanda TPI işçilerinin yürüttüğü mücadeleden etkilenecek sağladınız. Artık üstlenilmesi gereken başka görevler ve sorumluluk var.

Günümüz sendikal yapısı bürokratik sendikacılık anlayışının etkisindedir. Bu anlayış sendika fark etmeksizin karşımıza çıkmakta ancak ekonomik krizin etkisiyle birlikte gittikçe zayıflamaktadır. Zayıflamasının nedeni işçi hareketinin bilinç ve eylem düzeyinin giderek yükselmesinden ileri gelmektedir. Bu nedenle sizler KİMPET gibi bir patron sendikasıyla kurtulsanız da yolunuza daha sağlam adımlarla devam etmek zorundasınız.

Lastik-İş Sendikası'nın geçmişte sendikal değiştirme tartışmaları yapan işçilere baskı ve mobbing yapan kaptan ve amirler öncülüğünde örgütlenmesi gerçekleşti elimize almamız gerektiğini bizlere göstermektedir. Birtakım sebeplerle (ilerde bu sebepler tam anlamıyla açığa çıkacaktır) bu yola girenler sendikal yaşamı kendi çıkar ve emelleri için kullanmak istemektedirler. Oysaki sendikalarımız tek bir çıkar için mücadele etmelidir! İşçi sınıfını gerçek sınıfsal çıkarları için mücadele etmelidir!

KİMPET Sendikası'nın nasıl bir sendika olduğunu LM işçisi kendi deneyimlerinden artık bilmektedir. Dolayısıyla işçinin taban iradesine ve inisiyatifine dayanan, söz, yetki ve karar hakkının olduğu, demokratik ve mücadeleciler bir sendika için birleşmeliyiz. LM işçilerinin birliği inşa edildiğinde, işte o zaman sendikal örgütlülüğümüz gerçek rolünü oynayacaktır.

Birliğimiz, her zaman LM işçilerinin gerçek sınıf çıkarları için çaba sarf edecektir.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
31 AĞUSTOS 2022

HABAŞ işçilerin canı pahasına büyüyor!

HABAŞ işçisi dostlar, kardeşler, dün taşeronda çalışan bir kardeşimizi daha HABAŞ'ın çarklarına kurban ettik. Yaşanan bu ölüm basit bir düşme değil açık bir iş cinayetidir. Birçok işçi bilir ki HABAŞ'ta taşeron işçiler her gün 12 saat çalışma, düşük ücret ve baskı altında üretim yapmaktalar. Yoğun çalışma ve baskı hali doğal olarak her işçide stres ve baskıyı arttırmaktadır. Bugün yaşanan ölümden işte bu programın bir sonucudur. Bu programın adı işçilerin canı pahasına HABAŞ'ın büyümesidir.

BÜYÜYEN KİM, YOKSULLAŞAN KİM?

Sadece 5 gün önce HABAŞ "Soğuk Haddehane Tesisi" için 460 milyon lira lık yatırım yapacağını açıkladı. Kocaeli Gebze'de eski Honda Fabrikası'nı HABAŞ aldı. İstanbul Sanayi Odası'nın (İSO) gerçekleştirdiği "Türkiye'nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu Araştırması"na göre ise kâr oranına göre HABAŞ, ilk 10'ncu sanayi kuruluşu oldu. Ne pandemi ne ekonomik kriz zerre zarara uğratmışken HABAŞ'ı açlık sınırının 6890 TL olduğu yerde, bugün, HABAŞ'ta iş başı yapan bir işçi saati 32 TL'den işbaşı yapıyor. Yani açlık sınırının bir tık üstü! 20 yıllık işçinin aldığı ücret ise 9 bin TL... HABAŞ büyüyor, HABAŞ işçisi yoksullaşıyor!

YAPMAMIZ GEREKEN DEĞİŞTİRMEK İÇİN ADIM ATMAK, ÇABA HARCAMAK!

Çelikhanede aynı sorunlar, haddehanelerde aynı sorunlar, kadrolu, taşeronu, beyaz yakası aynı sorunları döne döne yaşıyoruz. Oysa bugün görüyorsunuz Metal İşçileri Birliği sayfasında yer alan paylaşımlar fabrikanın her yerinde aynı seslerin çıktığını göstermektedir. Önümüzdeki engeller belli; geçim derdi, işsizlik, baskı ve stres ve hareket etmek yerine işçileri denetim altında tutan satılmış sendika temsilcileri.

Kardeşler, sayfamız aracılığıyla bize ulaşın, bir araya gelip sorunlarımızı konuşup ortaklaşalım. Tek başımıza değil ortak fikirlerimizle nasıl yol yürümek gerektiğini konuşalım. TPI işçileri 3600 işçi tek ses oldu ama iş birliği sağlamadı, gelin bizde bunun ayaklarını örelim. Her seferinde "burdan birşey olmaz", "burda birlik yok" diyerek bir gıdım yol alamayız. Kanımızı emen düzen yarın çocuklarımızı da sömürmeye devam eder. Yaşamak için, nefes almak için bile ihtiyacımız olan sadece mücadeledir ama birlikte omuz omuza...

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
30 AĞUSTOS 2022

Cumhuriyet, laiklik

DİNSEL GERİCİLİK VE ŞOVEN MİLLİYETÇİLİK

Burjuvazi egemen bir sınıf düzeyine yükseldiğinden beri dini ve dinsel gericiliği kendi amaçları için kullanagelmıştır. Din, tam da emekçi kitleleri denetim altında tutmak ve kolayca yönetmek amacı çerçevesinde, burjuvazinin elinde her zaman etkili bir silah olmuştur. Burjuvazinin elbette dine karşı radikal tavırlar alabildiği tarihi dönemler de var. Ama kural olarak bu, onun henüz egemen sınıf düzeyine yükselmediği dönemlere özgüdür ve onun feodal sınıf egemenliğine karşı iktidar mücadelesinin bir gereğidir. Fakat burjuvazi iktidarın egemen gücü haline geldiği andan itibaren, hele de kendini önceleyen her türden gerici güç ve akımla içiçe geçtiği emperyalizm çağıyla birlikte, sözkonusu dönem artık kategorik olarak geride kalmıştır. Emperyalizm çağında, dini düşünce ve dine dayalı gerici akımlar, burjuvazi için, sosyal uyanışı ve mücadeleyi dizginlemenin, emekçileri sınıf mücadelesinden alıkoymanın vazgeçilemez araçlarıdır.

Burjuvazinin din ve dinsel gericilikle bu ilişkisini Türkiye tarihi üzerinden de görebiliyoruz. Cumhuriyetin kuruluş sürecinde dine belli sınırlamalar getiren burjuvazi, bunu aynı anda dini kendi denetimine almak, kendi sınıf çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda kullanmak tutumuyla birleştirmiştir. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemden itibaren de, din ve dinsel gericilik, burjuva gericiliğinin ayrılmaz ve vazgeçilemez öğeleri olmuşlardır. 2000'li yıllara kadar süregelen "irticaya karşı mücadele" üzerine tüm ikilyüzlü, aldatıcı ve saptırıcı söylemlerine rağmen tarihi gerçek budur.

Yine de günümüz Türkiye'sinde karşı karşıya bulunduğumuz sorun, dinin kurulu burjuva düzen tarafından bu türden bir kullanımından tümüyle farklıdır. Bugünün Türkiye'sinde siyasal bir akım olarak bizzat dinsel gericiliğin kendisi, burjuvazi adına başlı başına bir iktidar gücüdür. Devlet temel kurumlarıyla artık onun elindedir. Burjuva gericiliğinin hakim ögesi olarak toplumsal yaşamın tüm alanlarına hükmedecek bir pozisyondadır. Dinsel gericiliği bugünün Türkiye'sinde çok önemli bir sorun haline getiren olgusal durum tam da budur.

Gelinen yerde buna yeni bir boyut daha eklendiğini görüyoruz. Kendi de zaten her zaman aynı zamanda şoven milliyetçi olan

dinsel gericilik, şoven milliyetçiliğin güç odağı faşist partiyle önümüzdeki on yıllara damgasını vuracak bir iktidar bloğu oluşturmak gayreti içindedir. Dinsel gericilik gibi şoven milliyetçilik de çağımızda burjuva gericiliğinin ayrılmaz bir ögesidir. Gericiliğin bu biçimi de burjuvazinin elinde her zaman etkili bir silah olagelmıştır. Her ülkenin burjuvazisi, emekçileri kontrol altında tutmak, bilincini bulandırmak, emekçileri milliyet esasına göre bölmek, toplumda milli duyguları kabartarak bunu kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanabilmek için, milliyetçi gericiliği ihtiyaç duyduğu her durumda kullanmıştır.

Türkiye'de, sosyal uyanış ve mücadele ile belirlenen 1960'lı yıllardan itibaren, gericiliğin bu iki türü, dinsel gericilik ile şoven milliyetçilik, emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi tarafından bir arada ve içiçe kullanıldı. Sosyal uyanışa ve mücadeleye karşı bir bariyer, daha genel planda devrime karşı birer dalga kıran olarak.

Bugünün Türkiye'sinde ise sorun bunun ötesine geçmiştir. Artık bu iki uç gerici siyasal akım birlikte, Türkiye'nin bugününü ve geleceğini belirlemek iddiasındadır. Halen dinsel gericiliğin toplanma odağı AKP ile şoven milliyetçiliğin bayraktarı MHP arasında kurulmuş ittifak, böyle bir perspektifle hareket etmektedir. Bu iki uç gericilik odağı, Türkiye'nin önümüzdeki on yıllarını birlikte belirlemek hevesi içindeler. Gündemdeki anayasa referandumunu da bu hedef doğrultusunda bir önemli dönemeç olarak ele alıyorlar.

Dinsel gericilik ya da şoven milliyetçilik, burjuvazinin elinde ne denli işlevli silahlar olurlarsa olsunlar, nispeten güçlü ve istikrarlı bir burjuva düzende, ön plana çıkmaları, hele de toplumsal-siyasal yaşamı belirleyecek bir konuma ulaşmaları genel olarak tercih edilmez. Bu gerici akımları alt sınıfları denetim altında tutmak için her halükârda etkili biçimde kullanılırlar. Ama burjuvazi, çok zorunlu kalmadıkça, kendi sınıf egemenliğini görünüm olarak daha modern, az çok demokratik biçimler içinde tutmaya ve sunmaya çalışır. Türkiye'nin kapitalist düzeni bugün bunu yapamaz duruma düşmüştür. Bu önemli olgusal durum, gerçekte düzenin siyasal ve moral iflasını göstermektedir.

TKİP IV. Kongresi'nin (2012) de önemle vurguladığı gibi, düzen bu noktaya bir rastlantı ya da beklenmedik bir sapmanın

sonucu olarak değil, fakat açık ve anlaşılır bir tarihsel evrimin ürünü olarak gelmiştir. Bunu gözönünde bulundurmak, doğru devrimci politika bakımından bugün özellikle önemlidir.

KEMALİST DEVRİM VE DİNSEL GERİCİLİK

Türkiye'de burjuvazi Milli Kurtuluş Savaşı üzerinden gelişen sınırlı bir burjuva devrimiyle iktidarın hâkim gücü haline geldi. Çok özel tarihi koşulların olanaklı kıldığı bir durumdu bu. Dağılan imparatorluğun kalıntıları içinden ağırlıklı olarak Türklerin ve Kürtlerin yaşadığı alanlarda tutunmak başarısı, yani Milli Kurtuluş Savaşı'nın zaferi, buna önderlik eden burjuva kadrolara çok özel bir güç ve inisiyatif kazandırmıştı. Bu sayede, o günün son derece geri, yarı-feodal Türkiye toplumunun olağan gelişimi içerisinde burjuvazi adına kolayca gündeme getirilemeyecek birtakım adımlar atıldı. Hanedanlık tasfiye edilerek Cumhuriyet ilan edildi ve ardından halifelik kaldırıldı. Dini esaslara dayalı eğitime ve hukuka son verildi. Tek elden ve laik esaslara göre yürütülmek üzere eğitim birliğine geçildi. "Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz" denilerek tekke ve zaviyeler kapatıldı. "En hakiki mürşit ilimdir, fendir" denilerek bilim ve bilimsel düşünce yüceltilti. "Fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" kuşaklar yetiştirmekten söz edildi. Bunları başka bazı reformlar tamamladı.

Bütün bu adımlar, sınıf olarak burjuvaziden çok, onun çıkarları ve ihtiyaçları konusunda sınıfsal bir öngörüye ve tutuma sahip ileri görüşlü burjuva siyasal kadrolar tarafından atıldı, bunu özellikle vurgulamak gerekir. Bu dönemin Türk-Müslüman kökenli burjuvazisi feodal, yarı-feodal geleneksel sınıflarla fazlasıyla içiçe olan, onlardan belirgin özellikler taşıyan, ticari-tefecî nitelikte bir sınıftı. Bu niteliği ile de kapitalist gelişmenin önünü açacak modernleşme adımlarının dolaysız temsilcisi olabilmek, hele de dine ve dinsel gericiliğe karşı belli tutumlar almak yeteneğinden yoksundu.

Kemalist harekette temsil edilen burjuvazinin siyasal temsilcileri, Türkiye'nin modern kapitalist gelişmesinin ihtiyaçları çerçevesinde hareket ettiler. Bunu "muasır medeniyet düzeyine çıkmak" hedefi olarak tanımladılar. Sözkonusu reformlar, Türkiye'nin burjuva gelişmesinin önünü açmak için birer ihtiyaçtı ve Mustafa Kemal'in önderlik ettiği milli burjuva hareketin bun-

ları gerçekleştirebilecek gücü ve kapasitesi vardı. Feodal ve yarı-feodal toprak ağaları ile uzlaşma içinde bulunsada politik olarak güçlü bir konumda idi. İktidarın dümenini tutuyordu, yeni şekillenmekte olan devlete tam olarak egemendi.

Kemalist burjuvazinin cumhuriyetin kuruluşu esnasında dine getirdiği sınırlamalar esas itibariyle siyasal-kültürel ve idari sınırlamalardı. Dinin iktisadi ve sosyal temeline, bunun taşıyıcısı sınıf ve katmanlara hiçbir biçimde dokunulmadı. Feodal ve yarı-feodal sınıflar, tasfiye edilmek bir yana, egemen sınıf blokunun temel bir bileşeni olarak kaldılar. Bununla birlikte, Cumhuriyet'in kuruluşu sürecinde, kendi ideolojik ve kültürel eğilimlerini, buna dayalı siyasal tercihlerini öne çıkaracak, dayatacak güçten yoksundular. Burjuvaziyi temsil eden siyasal güçler, somutta Kemalist hareket, siyaseten baskın bir konumdaydı ve siyaseten ona boyun eğmek zorunda kaldılar.

Milli savaşın bütün bir yükünü köylülük çekmişti, ama zaferin köylüye kazandırdığı hemen hiçbir bir şey yoktu. Kemalist hareket, toprak devrimine karşıydı. Buna yönelik eğilim ve potansiyelleri daha ilk adımda boğmuştu. Öşür'ün kaldırılması kapitalist gelişmenin ihtiyaçlarına yönelikti ve köylüden çok büyük toprak sahibi üreticilere yaradı. Bunun yarattığı boşluk ise köylü kitlelerine yönelik modern sömürü yöntemleriyle ikame edildi. Sonuçta köylü binbir yolla soyulup sömürüldü. İhtiyaç duyulan sermaye birikimini yaratmanın, sanayi alanında ilk adımları atmanın yolu burjuvazi için, daha çok da burjuva sınıf devleti için, zorunlu olarak buradan geçmekteydi.

Feodal, yarı-feodal ilişkilerin tasfiye edilmemesi, toprak devriminin yapılmaması, dolayısıyla köylünün özgürleştirilmemesi, dini besleyen güçlü ortaçağ ilişkilerinin sağlamca kalması demektir. İktisadi-sosyal temellerine devrimci bir biçimde vurulmadığı sürece, din toplumdaki etkisini güçlü bir biçimde sürdürür ve bu zemin dinsel gericilik akımlarını besler, döne döne yeniden üretir. Kapitalist gelişmenin etkisi altında yarı-feodal iktisadi ilişkiler zaman içinde dönüşüme uğrasa bile, ortaçağ ideolojisi ve kültürü yığınların, özellikle de köylü yığınlarının bilincinde ağır bir tortu olarak kalır ve onları bin bir bağla tarikatlara, cemaatlere, her biçimiyle dinsel gericiliğe bağlar.

Kapitalist gelişmenin yıkıma uğrattığı ve düzensizce kentlere yığıldığı dünyanın köylü-

ve dinsel gericilik

H. Fırat

leri üzerinden aynı gerici ideolojik-kültürel etki bu kez kentlere taşınır. Köyden kente göçmüş yığınların biriktiği kenar semtlerin bugün dinsel gericiliğin en büyük etki sahaları olmaları bu açıdan rastlantı değildir. Gündük burjuva devriminin bu yığınlarda yaratamadığı köklü ideolojik-kültürel değişimi bu durumda ancak sosyal mücadeleler yaratabilir. İdeolojik-kültürel mücadele değil fakat sosyal mücadele, devrimci sınıf mücadelesi! Bu nokta özellikle önemlidir ve bugünün her türden burjuva, küçük-burjuva laik eğilimleri ile devrimci sınıf bakış açısı arasındaki temel farkı işaretler.

Türkiye'nin o sınırlı burjuva devrimi sürecinde dinin sosyal temellerine dokunulmadığı gibi, dinin kontrol altına alınıp toplumu yönetmenin bir aracı olarak kullanılması da sorunun bir başka yönüdür. Diyanet İşleri Başkanlığı, halifelik kaldırılmasının ve dine getirilen sınırlanmaların ardından kuruldu ve tüm cumhuriyet döneminin en temel ve köklü kurumlarından biri olarak kaldı.

Bu kurumun kendisi, Türkiye'deki gündük ve güdümlü laikliğin bir kanıtıdır. Laik bir düzende kamu fonları dinsel faaliyetler ve hizmetler için kullanılamaz. Oysa Türkiye'de Diyanet, zaman içinde yüzünü aşan geniş kadrosu ve çok yönlü faaliyeti ile kamu fonlarını tüketen en asalak kurumlardan biri olmuştur. Tahmin edilebileceği gibi, AKP iktidarı döneminde bu alanda tüm ölçüler aşılmıştır. Bütçesi artık bir dizi temel bakanlığın bütçesini bile aşmaktadır. Dinci gericilik akımları AKP iktidarı öncesine kadar Diyanetin kaldırılmasını hararetle isterlerdi. Onu devletin elinde dinsel etki alanını kontrol etmenin ve dolayısıyla kendi etkilerini sınırlamanın bir aracı sayarlardı. Ama aynı araç kendi ellerine geçtiğinden beri, halen onu bugüne dek görülmemiş ölçülerde, bu arada adeta resmi bir fetva kurumu olarak etkin biçimde kullanıyorlar.

Bütün bu söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, bizde dine karşı köklü bir mücadele geleneği, dolayısıyla laiklik mücadelesinin köklü bir tarihsel temeli yok. O günün geri toplumunda atılan adımlar önemli olmakla birlikte, bunlar sınırlı girişimler olarak kalmıştır. Din, devlet ve kamu yaşamından temizlenmemiş, yalnızca sınırlanıp denetim altına alınmıştır. Bundan da önemlisi, dini ve dinsel gericiliği besleyen toplumsal zeminin muhafaza edilmesidir. Köylülüğün ortaçağa bağlayan toplumsal ilişkilerin ko-

runmuş olmasıdır.

İktisadi-sosyal temellerine devrimci bir biçimde vurulmadığı sürece, din toplumdaki etkisini güçlü bir biçimde sürdürür ve uygun koşullarda yeniden ön plana çıkar. Fransız Burjuva Devrimi feodal mülkiyet ilişkilerine (ki hatırı sayılır bir bölümü biz-zat kilise mülkiyeti idi) köklü bir müdahalede bulundu. Bundan dolayıdır ki dinsel etkinin nispeten zayıf ve laikliğin en güçlü olduğu toplumlardan biridir halen Fransa. Oysa bugünün Türkiye'sinde dinsel gericilik burjuvazi adına artık bir iktidar gücüdür. Bu gerçeğin kendisi tam da Kemalist devrimin sınırlarını vermektedir.

Tüm bunlar, o günün o son derece geri toplumunda her şeye rağmen atılabilen adımları küçümsemek anlamına gelmemeli. Tersine, bunların anlamı ve önemi, toplum yaşamında yarattığı izler, günümüz toplumunun bir kesiminde dinsel gericiliğe karşı gösterilen büyük hassasiyet üzerinden bile görülebilir. Bu alanda yapılanlar, dinsel gericiliğin katettiği mesafeye karşı toplumun bir kesiminde günden güne büyüyen Mustafa Kemal sevgisinin denebilir ki en temel nedenidir.

Fakat öte yandan, dinsel gericiliğin iktidar konumuna ulaşabilmiş olması gerçeği ile de yüz yüze bugün ve bu aynı toplumda. İşte bunu anlamak ve açıklamak çabası, bizi gerisin geri cumhuriyetin kuruluşu sırasında dine getirilen sınırlamaların ve laikliğe yönelik adımların sınırlarına götürüyor. İktisadi-sosyal temellerine devrimci bir biçimde vurulmadığı sürece, din ve onun ortaçağ gericiliğinden kök alan ideolojisi ve kültürü, toplumdaki etkisini güçlü bir biçimde sürdürür. Türkiye'nin modern burjuva tarihinin de kendi yönünden kanıtladığı gerçekte budur.

Şunu da eklemek gerekir: 20. yüzyılda, emperyalizm çağında, burjuvazinin en iyi durumda yapabileceği ancak bu sınırlarda olabilirdi. Kaldı ki, ilkin bunu yapanın sınıf olarak burjuvaziden çok, onun kendi sınıflarının çok ilerisindeki ileri görüşlü siyasal temsilcileri olduğunu; ikinci olarak, aşağıdan bir devrim tehlikesi sözkonusu olsaydı eğer, bu kadarının bile hiçbir biçimde yapamayacağını unutmamak gerekir.

CUMHURİYETİN EVRİMİ VE DİNSEL GERİCİLİK

Tarihsel açıdan temel önemde bir başka gerçeklik var, ki konumuz bakımından asıl

önemli olan da budur. Sorun hiç de cumhuriyetin kuruluş sürecindeki adımların sınırlılığında ibaret değildir. Daha da önemli olanı, burjuva sınıf düzeninin, özellikle belirli tarihsel dönüm noktalarında, dinin ve dinsel gericiliğin önünü yeni bir düzeyde açmasıdır. Bu, dünya ölçüsünde burjuva gericiliğinin gösterdiği eğilime de paralel düşen bir tutumdur.

Bu kapsamda dört önemli dönüm noktasından söz edilebilir. Bunlardan ilki, Sovyetler Birliği ve dünya devrimci hareketinin büyük bir güç ve prestijle geride bıraktığı İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen dönemdir. İkincisi, Türkiye'de modern sınıflaşma, sosyal uyanış ve kitlesel mücadelelerle belirlenen 1960'lı yıllardır. Üçüncüsü, '70'li yılların büyük bir devrimci yükselişi üzerine gelen faşist 12 Eylül askeri darbesi dönemidir. Ve dördüncüsü, Sovyetler Birliği'nin yıkılışını izleyen yıllarda ve Ortadoğu'ya yeni bir biçim vermek ihtiyacı çerçevesinde emperyalizm tarafından gündeme getirilen "ılımlı islam" projesidir, ki bugünün AKP'si ve Tayyip Erdoğan'ı dolaysız olarak bu projenin ürünleridir.

Cumhuriyet ile birlikte yeni düzenin oturması ve sağlamlaşması daha 1930'ları başında gerçekleşmiş durumdaydı. Buna düzenin sistemli biçimde gericileşmesi, işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı karşısında baskıcı bir diktatörlük biçimi alması eşlik etti. Burada dönüm noktası 1926'da gündeme gelen Takrir-i Sükun Kanunu, buna vesile olansa Şeyh Sait isyanıydı. Bu, şeriatçı biçim içinde gerçekte bir Kürt isyanıydı. Cumhuriyet rejimi bu isyanın bastırılmasını işçi sınıfı ve emekçilerin zaten son derece sınırlı olan tüm demokratik hak ve özgürlüklerini tümünden boğmanın da bir fırsatına çevirdi. Her türden sendikal örgütlenme ve grev yasaklandı. Her türden hak arama olanağı ortadan kaldırıldı. Komünistlere yönelik operasyonlar birbirini izledi vb. Daha sonra, 1930'ların ikinci yarısında, işçi sınıfına karşı baskıcı yasalar daha da ağırlaştırıldı. Faşist İtalya'dan esinlenerek hazırlanan yeni iş yasaları ile sendika ve grev hakkı yasakları pekiştirildi.

Bu dönemin özgün yönü, siyasal gericilikteki bu yoğunlaşmanın dinsel gericiliği içermemesi, ona dayanmak ihtiyacı duyulmamasıdır. Bu aynı dönemde dine karşı daha önce gerçekleştirilmiş siyasal ve idari sınırlamaların yasal ve anayasal düzeyde pekiştirildiğini

biliyoruz. Kabaca İkinci Dünya Savaşı sonrasına kadar durum buydu.

Dönemin sosyal açıdan tümüyle durgun koşulları, kurulu düzen için dinsel gericiliği özel bir ihtiyaç olmaktan çıkarıyordu. Tersine, laik cumhuriyet biçimi içindeki yeni düzenin oturması ve sağlamlaşması ihtiyacı, bu arada dinsel ideolojik biçimler içinde ortaya çıkabildiğini Şeyh Sait isyanı üzerinden göstermiş bulunan Kürt sorunu, dinsel gericiliğe karşı önlemlerin sıkılaştırılmasını gerektiriyordu. Bu önlemlerin salt siyasal, yasal ve idari önlemler olarak kaldığını, dini besleyen sosyal ilişkilere dokunulmadığını ya da bunun salt isyana eğilimli Kürt feodaline karşı bir tehdit olarak kullanıldığını da bu arada hatırlatalım.

İkinci Dünya Savaşı sonrası, ilk büyük dönüm noktasıdır. Sovyetler Birliği'nin insanlığı Hitler faşizminden kurtaran bir güç olarak dünyada büyük bir itibara sahip olduğu, devrim dalgasının ve komünizmin dünya ölçüsünde güç kazandığı, Avrupa'nın en önemli ülkelerinde, Fransa'da, İtalya'da, başka bazı ülkelerde komünist partilerin en güçlü partiler haline geldiği, Doğu Avrupa'da devrimci iktidarların kurulduğu, büyük Çin Devrimi'nin başarısının hemen arifesinde bulunduğu, Vietnam, Kore mücadeleleri vb.'nin yaşandığı bir dönem bu. Dünyada büyük bir devrimci dalga var, Sovyetler Birliği'nin büyük bir itibarı var. Sosyal devrim tehlikesinin büyüdüğü, devrim mücadelelerinin, sömürgeciliği hedefleyen milli kurtuluş mücadelelerinin güç kazandığı böyle bir dönemde, dünya gericiliği için anti-komünizm, devrim düşmanlığı ve buna karşı her türlü gerici güç ve ideolojiden yararlanma çabası özel bir tarzda ön plana çıktı.

Savaş sonrasında ve iktidarı DP'ye devretmeden hemen önce, cumhuriyetin kurucusu CHP, imam-hatip okulları, ilahiyat fakülteleri kuruyor, tekke ve zaviyelerle birlikte kapatılmış bulunan türbeleri yeniden açıyor, seçmeli de olsa din derslerini ilkökul müfredatına koyuyor. Tarikat mensubu bir dinci alıp başbakan yapıyor ve bu başbakan döneminde DP iktidarıyla birlikte tüm sonuçlarına götürülecek politikaların ilk adımları atılıyor. Bütün bunlar cumhuriyeti kuran partinin iki tarihsel isminden biri olan İnönü döneminde ve liderliğinde yaşanıyor. Tıpkı ABD ile ilk ikili askeri anlaşmaların imzalanması gibi, tıpkı NATO'ya giriş başvurusu gibi.

Her zaman vurguladığımız gibi, 1950'lerde iktidarın el değiştirmesi bir "karşı-devrim" değildir. Burjuva gericiliğinin yoğunlaşması tam da İnönü önderliğinde ve CHP şahsında başlamıştı, ardından Demokrat Parti tarafından bütün sonuçlarına götürüldü. Cumhuriyetin evriminde illa bir kopuştan söz edilecekse, bu tam da CHP ile başlamış, DP ile sürdürülmüştür. Bunu ihtiyaç haline getiren ise o günün dünya koşulları ile Türkiye kapitalizminin, ona dayanan burjuva sınıf düzeninin kendi öz evrimi, bu evrimin ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlardır. Bu evrim, burjuvazinin ideolojik, siyasal ve kültürel olarak dinsel gericiliğe daha çok ihtiyaç duyması, daha çok başvurması doğrultusunda olmuştur.

DP döneminde dine ve dinsel gericiliğe ardi arkası kesilmeyen tavizler verildi, tarikatlara ve cemaatler, hukuken yasaklı oldukları halde, siyaseten meşruluk ve bu zeminde giderek hızla güç kazandılar. DP liderleri olarak Bayar ve Menderes, gerçekte birer laik Kemalist idiler, onun sağ kanat temsilcileriydiler. Bunlar uzun yıllar boyunca CHP'nin önemli kadrolarıydı. Hele ki Bayar, denebilir ki CHP'nin "üçüncü adam"ıydı. DP, CHP'nin bölünmesiyle ortaya çıkmış bir partidir, bunu unutmamak gerekir. Burada bu açıdan gerçekte bir süreklilik var. Değişen ise kapitalist düzenin evrimi ve bunun ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlardı. DP, bu ihtiyaçlara en iyi yanıt veren, CHP'nin halk kitleleri nezdinde yıpranmışlığını da istismar ederek sahneye çıkan bir parti oldu. Tıpkı 2000'li yılların değişen koşullarına ve bunun ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlara yanıt vermek üzere AKP'nin sahne sürülmesi gibi.

DP'nin iktidar yıllarında sosyal durgunluğun esas yönünden değiştiğini söyleyebilecek durumda değiliz. Buna rağmen dine yeni alanlar açılması, tarikatlara ve cemaatler üzerinden dinsel gericiliğin güç kazanması, ilkin sözünü edilen dünya koşullarının ve ikinci olarak da çok partili rejime geçişin sonucuydu. Resmi tarih çok partili rejime geçişi, demokrasiye geçişin kilometre taşı sayar. Oysa tam da bu sayede, demokrasinin en büyük engeli olan dinin ve dinsel gericiliğin önünün açıldığını görüyoruz. Sözüm ona parlamenter yarış, dinin her türden siyasal istismarını ve yeterli oy desteği sağlamak üzere tarikatlara, cemaatlere, aşiret reislerine dayanmayı birlikte getirdi. Bunlara siyasal alanda geniş bir alan açtı. Özgürleşmemiş geniş köylü yığınları önemli ölçüde bunların denetimindeydi ve köylünün oyunu almanın en kolay yolu bunlara dayanmaktan geçiyordu.

SOSYAL UYANIŞ VE DİNSEL GERİCİLİK

İkinci ve asıl büyük kırılma noktası, 1960'lı yıllardır. 1960 sonrası, Türkiye'de kapitalist gelişmenin belli bir düzeye ulaştığı, modern sınıflaşmanın hissedilir hale geldiği

ve işçi sınıfının toplumsal bir güç olarak mücadeleye sahnesine çıktığı bir tarihi dönemdir. Dönemin başında büyük Saraçhane Mitingi ve sonunda 15-16 Haziran büyük işçi başkaldırısı olduğunu hatırlarsak, işçi sınıfı hareketinin bu dönemki gelişimi konusunda dolaysız bir fikir edinmiş oluruz. Kuşkusuz sosyal uyanışı ve mücadelenin tek unsuru işçi sınıfı değildi. Kent ve kır emekçilerinin tüm öteki katmanları da şu veya bu ölçüde aynı gelişmenin bir parçası idiler. Öte yandan bu uyanış ve mücadele içinde sol Türkiye'nin tarihinde ilk kez olarak kitleleşti ve kitle mücadelelerinin sürükleyici dinamik gücü haline geldi.

Bu dönemin daha başlangıç yıllarında, Amerikalı uzmanların Türkiye'deki somut incelemelerinin ardından hazırladıkları raporun konumuz bakımından önemi, dinci gericiliğin önünün yeni bir düzeyde açılmasının Türkiye'yi yönetenlere hararetle tavsiye edilmesidir. Elbette tam da sosyal uyanışa ve mücadeleye karşı temel önemde bir önlem olarak. Buna Komünizmle Mücadele Dernekleri ile başlandı ve dinci partinin kuruluşu ile devam edildi. 1965 yılında Erzurum'da kurulan Komünizmle Mücadele Derneği'nin başkanının Fetullah Gülen olması, bugünkü gelişmelerin ışığında özellikle anlamlı, önemli ve açıklayıcıdır. Dinci gericilik odağı bu örgütlenmelerin CIA destekli ve güdümlü olduğunu biliyoruz.

"Komünizmle mücadele" elbette sosyal uyanışa ve sola karşı mücadele demektir. Türkiye'nin devrimcileri emperyalizme karşı direnirken, bugünün iktidar gücü dinci gericilik, emperyalizmin hizmetinde devrime karşı bir vurucu güç idi. Örneğin, dönemin sonuna doğru, Amerikan 6. Filo'suna karşı kitlesel protestolar, karşılarında organize dinci çeteleri buldular. Devrimcileri Kanlı Pazar'da katledenler bu gerici güruhtu. Bu saldırının başını çekenlerden birinin şu sıra TBMM başkanı olması, sermaye düzeninin nereden nereye geldiğinin de veciz bir özetidir bir bakıma. O dönemde Komünizmle Mücadele Dernekleri, faşist komando kampları, tarikatlara ve cemaatler düzenin yardımcı uzantılarıydı. Bugünse dosdoğru düzenin kendisi haline gelmiş bulunuyorlar ve önümüzdeki on yıllar boyunca da Türkiye'nin kaderine hükmetmek hevesindedir.

Bizzat emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, bu güçleri sosyal uyanışa ve mücadeleye karşı, bunun siyasal ifadesi olan sola ve devrime karşı besledi, organize etti ve etkili biçimde kullandı. Fakat zaman içinde bu güçler burjuva sınıf düzeninin elinde basit araçlar olmaktan çıktılar ve gelinen yerde ona hükmeden bir gelişme düzeyine ulaştılar. Bunun önünü '50'li yıllarda Bayar ve Menderesler açtılar. '60'lı ve '70'li yıllarda bunu Demireller sürdürdüler. Aynı şeyi '80'li yıllarda Kenan Evrenler ve ardından Turgut Özalpar yaptılar. '90'lı yıllarda yeniden Demireller yaptılar. Bu kez dinsel geri-

ciliğin aynı zamanda Kürt ulusal uyanışına karşı kullanılması da söz konusuydu.

'60'lı yıllardan itibaren dinci ve faşist gerici akımlar, Amerikan tavsiyeleri ve akılları ile çok özel bir tarzda teşvik edildiler, güçlendirildiler ve sol dalgaya karşı kullanıldılar. '60'larda ikisi de ön plandaydı. '70'li yıllarda MHP ön plana çıktı. Şoven milliyetçilik ve onun faşist paramiliter güçleri, o dönemin militan devrimci dalgası karşısında daha işlevseldi burjuva sınıf düzeni için.

'70'li yıllarda, her ne kadar devrimci sınıf eksenine oturan bir önderliği yoktuysa da, çok güçlü bir devrimci dalga ve bunun içinde kendini bulmuş güçlü bir devrimci hareket vardı. Bu, burjuvaziyi yeni bir düzeyde gericiliğin bu uç biçimlerine, yani dinsel gericiliğe ve şoven milliyetçiliğe sarılmaya götürdü. Amerikancı 12 Eylül askeri faşist cuntası, Türk-İslam sentezini resmî ideoloji düzeyine çıkardı.

Türkiye'nin dincisi aynı zamanda şoven milliyetçidir, şoven milliyetçisi de aynı zamanda dincidir, bunu yeri geldikçe özellikle vurguluyoruz. MHP'nin '70'li yıllardaki meşhur "Tanrı dağı kadar Türk, Hira dağı kadar Müslüman!" sloganı, bu ikinci durumu veciz biçimde ortaya koymaktadır. Burjuvazinin sosyal uyanışa ve mücadeleye, dolayısıyla sol gelişmeye ve devrimci dalgaya karşı özel bir tarzda teşvik edilip beslenen dincilik ile şoven milliyetçilik akımları bu ikili özelliğe bir arada sahiptiler. Dincisi milliyetçi, milliyetçisi dinciydi. Bugün birbirleriyle bu kadar kolay buluşmalarının gerisinde aynı zamanda bu var.

12 Eylül faşist askeri cuntası döneminde Türk-İslam sentezi resmi ideoloji düzeyine çıkarıldı ve okul müfredatlarına sokuldu, eğitimin temeli haline getirildi. Tarikatların, cemaatlerin önü açıldı. Mecburi din dersleri konuldu. Alevi köylerine kadar camiler yaygınlaştırılmaya çalışıldı. '70'li yılların büyük devrimci dalgasının yarattığı derin korkular, sermaye düzenini, dinin ve dinsel gericiliğin önünü yeni bir düzeyde açmaya yöneltti. Din, devrim tehlikesinin panzehiri olarak, devrimin dalgakıranı olarak görüldü, her yönden ve her yolla desteklendi.

Öte yandan faşist 12 Eylül rejimiyle belirlenen 1980'li yılların bir sosyal yıkım dönemi olduğunu, işçi sınıfı ve emekçilerin demokratik haklarından ve hak arama yollarından yoksun bırakılarak sömürü kısıncı içerisine, dolayısıyla yoksulluğa ve yoksunluğa itildiğini biliyoruz. Yoksulluk, yoksunluk, sermayenin o ezici ağırlığı karşısında askeri cunta koşullarıyla belirlenen çaresizlik, dinin yoksul insanlar arasında kolayca güç kazanabileceği bir sosyal-siyasal zemindir. 12 Eylül tam olarak böyle bir dönemdir. Bir yandan emekçiyi yoksulluğun çukuruna ittiler, öte yandan da ona kendi hakkını araması için hiçbir imkân tanımadılar. Çaresiz emekçi bu koşullarda kolayca dinin ve dinsel gericiliğin tuzağına düşer. Dinsel duygu

ve düşünce olarak düşer, öbür dünyayı sığınacak bir alan olarak görür. Dinsel inancı kendi sosyal acılarının uyuşturucusu olarak görür, ki Marks'ın "din halkın afyonudur" sözü bu anlama gelir. Sömürü düzeninin kaynaklık ettiği sosyal acılar öbür dünya avuntusu ile uyuşturular.

Devrimci dalganın ve genel olarak solun ezildiği bu dönemde önü açılmış bulunan dinsel akımlar, sonuçta bu durumdan en iyi biçimde yararlandılar. Sıradan emekçileri tuzağa düşürmek için her yolu, yöntemi ve olanağı cömertçe kullandılar. Böylece emekçiler, duygu ve düşünceden öteye, sosyal ve siyasal olarak da dinsel gericiliğin ağına düştüler. 12 Eylül 1981'den on üç sene sonra, 1994 yılında İstanbul belediye başkanlığını Refah Partisi aldı. Bu, Tayyip Erdoğan'ın belediye başkanı olarak siyaset sahnesine çıkışıdır. 12 Eylül'ün ektiği tohumların verdiği meyve de diyebiliriz buna.

Böylece '90'lı yıllardaki büyük dönemece gelmiş oluyoruz. Bu dönemde dinin ve dinsel gericiliğin Kürt ulusal uyanışına karşı özel bir tarzda ve bizzat sözde laik devlet eliyle kullanıldığını biliyoruz. Bunu aynı dönemde emperyalist ve Siyonist merkezlerde hazırlanan "ılımlı İslam" projesi tamamladı.

Tüm dünyada, özel olarak da Türkiye'de, dinsel gericiliğin güç kazanmasının gerisinde başından itibaren emperyalizm, özellikle de Amerikan emperyalizmi var. '60'lı yıllardan itibaren Türkiye'de dinci parti gerekli düşüncesi, CIA uzmanlarının hazırladığı raporun temel bir önerisiydi. '70'li yıllarda "Yeşil kuşak" projesi, Sovyetler Birliği'ni kuşatmaya yönelik emperyalist bir politika ve plandı. Amaç İslami dinsel gericiliği komünizme karşı etkili bir silah olarak kullanmaktı. Ha keza, 12 Eylül cuntasının arkasında Amerikan emperyalizmi vardı ve bunun, dinin önünün en çok açıldığı bir tarihsel dönem olduğunu biliyoruz.

Bütün bunları '90'lı yıllarda "ılımlı İslam" projesi tamamladı. Yine Amerikan emperyalizminin bir projesidir. Bu proje çerçevesinde Tayyip Erdoğan, daha henüz İstanbul belediye başkanı iken, geleceğin "ılımlı İslami lideri" olarak CIA uzmanları tarafından hazırlanmaya başlandı. Amerikan büyükelçilikleri, konsoloslukları onunla özel ilişkiler kurdular, güç, cesaret ve yön verdiler. Bu ilişkilerin ve çabaların bir sonucu olarak, AKP, bugün bütün açıklığı ile ortaya çıktığı gibi, emperyalizmin ve siyonizmin bir proje partisi olarak gündeme geldi ve çok geçmeden iktidar gücü düzeyine ulaştı.

(EKİM'İN NİSAN 2017 TARİHLİ 307. SAYISINDA, "TARİHSEL TEMELLERİYLE TÜRKİYE'DE DİNSEL GERİCİLİK" BAŞLIĞIYLA YAYINLANMIŞTIR...)

AB'nin "liberal değerler" efsanesi

A. Engin Yılmaz

Emperyalist batı dünyasının Ukrayna savaşı karşısında tiksinti veren ikiyüzlülüğüne, çifte standardına ve ahlaksızlıklarına sürekli yenileri ekleniyor. Batı toplumlarının adeta iliklerine sirayet eden ırkçılığın, Almanya şahsında ise Nazi ruhunun kendini gösterdiği temel alanlardan biri, batılı hükümetlerce izlenen mülteci politikaları oldu. Bu konuda yüzüzlüğün, ayrımcılığın ve ırkçılığın zirvesine varıldı. Bunu, Rusya'ya karşı tutum almadığı için dünyaca ünlü sanatçıların görevden alınması, Rus sporcuların FIFA'dan atılması, Rus basınına yasaklar getirilerek Rus kaynaklarından haber alma hakkının fiilen ortadan kaldırılması, insanların Putin karşıtı açıklamalar yapmaya zorlanması ve Rusya vatandaşlarının işten atılma tehditleri vb. izledi. Şimdi de Rus vatandaşlarına vize vermemek, onların en temel insani hakları olan seyahat hakkını engellemek gibi bir rezalet haftalardır tartışılıyor Avrupa'da.

Batılı emperyalizmin hizmetindeki mafya kökenli oligarklara ve faşist paramiliter gruplara dayanan, Hitler işbirlikçisi hainleri "ulusal kahraman" ilan eden, faşizme karşı direnişin simgesi olan her şeye faşist bir kin ve kudurganlıkla saldıran faşist Ukrayna yönetiminin başındaki Zelensky, ağustos ayının başında Ruslar için küresel bir seyahat yasağı çağrısı yaptı. Zelensky'e göre "Komşu bir ülkeye karşı saldırganlık savaşı yürüten bir devletin vatandaşları, hiçbir şey olmamış gibi AB'ye girmeye devam" etmemeliymiş! Bu piyonun çağrısı üzerine sözde "liberal-demokratik" değerleri ağızlarından düşürmeyen Avrupa Birliği de Rus vatandaşlarına vize verilmemesi, Rusların artık AB'ye seyahat etmelerinin önlenmesi konusunda hararetli bir tartışma başladı.

"RUS TURİSTLER NEDEN ...

SOKAKLARINDA DOLAŞSIN, ŞARABIN TADINI ÇIKARSIN"

AB içinde Çek Cumhuriyeti, Estonya, Letonya, Polonya ve Finlandiya gibi ülkeler adeta yarışa girmiş durumdadır. Finlandiya Başbakanı Sanna Marin, "Rusya Ukrayna'da insanları öldürürken Rus vatandaşlarının AB'ye, Schengen bölgesine girip turist olarak gezmelerinin doğru olduğunu" düşünmüyor. Estonyalı meslektaş Kaja Kallas ise, Twitter'da

"Avrupa'yı ziyaret etmek bir ayrıcalıktır, bir insan hakkı değil" diye buyuruyor. "Uygar" AB'nin bazı ülkelerinin kimi yöneticilerine, burjuva basına ve kimi köşe yazarlarına göre, "Rus halkına, ülkelerinin liderliğinin eylemlerinin kendileri için de sonuçları olduğunu göstermek" gerekiyormuş.

Rus nüfusunun "büyük bir bölümünün Ukrayna'ya yönelik yasadışı saldırıya pasif rıza göstermesi" kabul edilememiş, "Rus turistler neden ... sokaklarında dolaşsın, şarabın tadını çıkarsın", "Saldırıya uğrayan Ukrayna'daki insanlar hayatlarından endişe ederken Rus turistlerin batıda dinlendirici bir tatil yapmalarına neden izin verilsin?", "Ruslar, uluslararası hukuku ihlal eden bir saldırı savaşının onlar için sonuçsuz kalamayacağını da bilmelidir" gibi utanç verici ve tiksindirici düşünceler "batının liberal değerleri" adına savunulabiliyor. "İnsan hakları", "demokrasi" ve "özgürlük" sahtekarlığı eşliğinde Rus olan her şeye ve tüm Rus vatandaşlarına düşmanlığın türlü çeşidi utanmazca gösterilebiliyor.

Hitler faşizmi Avrupa'yı insanlığı kısıp kavururken, insan aklının sınırlarını zorlayan tüyler ürpertici işkence yöntemleriyle milyonlarca insanı katlederken, Alman vatandaşlarının seyahat hakkını-özgürlüğünü engellemek kimsenin aklından bile geçmemiştir bildiğimiz kadarıyla. Yanı sıra "Rus halkına, ülkelerinin liderliğinin eylemlerinin kendileri için de sonuçları olduğunu göstermek" isteyen insan kılıklı yaratıklar, örneğin kendi ülkelerinin barbarca savaşlarına karşı sokağa çıkmak isteyen kendi vatandaşlarına

anında "vatan hani" diye saldıracakları bilinen bir kuraldır.

SEYAHAT YASAĞINA "HAYIR"

SEYAHAT KISITLAMALARINA EVET!

Almanya, Avusturya ve Fransa, Ukrayna ve Doğu Avrupa ülkelerinin talep ettiği Rus vatandaşlarına yönelik geniş kapsamlı giriş-seyahat yasağına karşı çıktılar. Ancak AB, seyahat için vize verilmesini kolaylaştırmak için Rusya ile imzalanan bir anlaşmayı tamamen askıya alacak. AB Dış Politika Sorumlusu Borrell'in Prag'da AB dışişleri bakanlarıyla yaptığı görüşmeler sonrasında duyurduğu bu hamle, Rusya'ya karşı alınan bir başka cezai önlem oluyor. Bu önlemlerle vizeler daha pahalı hale getiriliyor ve Almanya Dışişleri Bakanı Baerbock'un ifadesiyle "gelekte Rusların vize almaları aylarca sürebilir." Borrell de, Rus vatandaşlarına vize verilmesinin "önemli ölçüde azaltılacağı" söylüyor.

Tüm Rus vatandaşları için genel bir seyahat yasağını göze alamayanlar böylece, Rus vatandaşların seyahat özgürlüklerine sınırlamalar getirmek ve Schengen vizesi verilmesini önemli ölçüde zorlaştırmak istiyor. Böylece Rus halkının seyahat özgürlüğü dolaylı yollarla gasp ediliyor. Bunu da seyahat etmek isteyenlerin kamu düzenine veya uluslararası ilişkilere tehdit oluşturup oluşturmadıklarını araştırmak biçiminde sunuyorlar. Neye göre tehdit oluşturup oluşturmadıkları da muhtemelen keyfi tercihlere bırakılacağı için araştırmadaki amacın güya, Rus gizli servislerinin AB toprakla-

rındaki etkisini ve faaliyetlerini uzun vadede geri püskürtmekmiş!

Rus vatandaşlarına tam bir seyahat yasağının uygulanmamasının ise "Batı değerleri", insan hakları ve özgürlüklerle bir alakası yok. Bu daha çok "Rus anlatısının beslenmesini engellemek" içindir. Avusturya Dışişleri Bakanı Alexander Schallenberg, Rus vatandaşların tümünü kapsayan bir seyahat özgürlüğüne neden karşı çıktıklarına açıklık getiriyor. "Bebeği banyo suyuyla birlikte atmamalıyız" diyen Schallenberg, "Bütün bir yasak, Rus sivil toplumuyla son temasları tamamen kesecek." Vize yasağı da "Rus propaganda makinesine karşı mücadelede ters etki yapacak." "Rus halkının Avrupa'ya açılan kapısını tamamen kapatırsak, bu sadece Kremlin tarafından yayılan propagandayı körükleyecektir."

Schallenberg'in Batılı emperyalistlerin gerçek niyetini yansıtan ve adeta onlar adına yapılan açıklamaları, Rus vatandaşların tümünü kapsayan bir seyahat yasağının neden kabul görmediğinin açıklayıcı örneğidir.

"BATININ LIBERAL-DEMOKRATİK DEĞERLERİ" SAHTEKARLIĞI

Sözüm ona özgürlük, demokrasi ve "liberal değerler" adına büyük "hasasiyet" gösteren ikiyüzlü Avrupalı emperyalistlerin tümü de her türlü insani değerlere düşman olduğunu Ukrayna savaşı üzerinde de kanıtlamış oldu. ırkçılığın en rezil örneklerini bir de bu savaş üzerinde sergileyen batı dünyası, demokrasilerinin sahteliğine de yine bu savaş üzerinde yeni açıklıklar sağladı. Kendilerini insan uygarlığının "demokratik" temsilcisi ve "özgürlükler" abidesi olarak gösteren bu yüzüstler topluluğu, ideolojik, kültürel ve moral açıdan da çukurda olduklarını bir kez daha göstermiş oldular.

Ukrayna krizi ve savaşı, emperyalist Batı'nın o pek övüldüğü liberal demokrasininin gerçek sınırlarını olduğu gibi sahteliğini de ortaya koymuştur. Dolayısıyla emperyalist Batı dünyasının Putin'in saldırganlığı üzerine ettikleri onca laflar, ikiyüzlülük örneği bir çifte standardın ifadesidir. Bunun "batının liberal-demokratik değerleri" ambalajına sarılması, ahlaksızlığın ve sahtekarlığın en rezil biçimidir yalnızca.

Kolombiya'da yeni dönem: Seçimler ve sonrası

S. Sancar

Kolombiya'da yapılan seçimlerde, eski bir M-19 gerillası ve "Kolombiya için Tarihsel Pakt" adayı olan Gustavo Petro ikinci turda %50,4 oy alarak başkanlık koltuğuna oturdu. Bu seçimin Kolombiya için büyük bir anlamı olduğu belirtiliyor. Zira ülke tarihinde ilk defa sol kökenli bir aday devlet başkanı seçildi. Bu sonuç tesadüf değil elbet. Kolombiya'da yoksulluğa, yolsuzluğa, sağlık ve eğitim sisteminin çökertilmesine, politik yozlaşmaya ve mafya düzenine karşı öfkeli olan kitleler yıllardan beri mücadele ediyordu. 2019 yılında neoliberal politikalara karşı genel greve giden emekçilerin yıllara yayılan mücadelesi seçimlerin sonuçlarını da belirledi.

2021 Nisan ayında dönemin devlet başkanı Ivan Duque çöken sağlık sistemini bahane ederek vergilerin arttırılmasını istedi ve bunun için bir yasa tasarısı sundu. Yasa tasarısı doğrudan emekçileri vuruyordu. Çünkü kapitalist asalaklar, mafyatik zenginler vergilerden muaf tutuluyor. Yaşanan krizin faturasının kendilerine kesilmesini kabul etmeyen işçi ve emekçiler, sokaklara çıkarak itirazlarını yükselttiler. Pandemi bahane edilerek eylemlerin yasaklanması işçi ve emekçileri durduramadı. Bir grev dalgası gelişti ve yasa tasarısı geri çekilene dek kitleler mücadeleyi sürdürdü. Bu uzun soluklu eylem dalgasının ardından yapılan seçimlerde Gustavo Petro devlet başkanlığını kazandı.

Seçim sonuçları hem sermaye kesimlerini hem ABD'yi rahatsız etti. Petro'nun koltuğuna oturup oturamayacağı bile tartışıldı. Zira Kolombiya'da mafya çeteleri de devletin paramiliter aygıtları da halen aktif durumda. ABD ise Kolombiya'ya ayrı bir 'önem' veriyor. Çünkü bu ülke on yıllar boyunca ABD'nin bir tür 'kontra üssü' olarak kullanıldı. Kolombiya ordusu kurulduğu yıllardan beri Pentagon tarafından eğitiliyor. Yıllardır süregelen savaşın etkisiyle uyuşturucu kartelleri, mafyalar ve paramiliter güçler de uzun yıllar boyunca halka kan kusturdular. Yani Kolombiya, bu durumda ABD için önemli bir merkez ve karakol işlevi görüyor

Diğer Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi Kolombiya'da da kontra rejime

ve uyuşturucu kartellerine karşı savaşan güçlü gerilla hareketleri vardı. 1990'lı yıllarda 'barış' adı altında gerilla hareketleri tasfiye edilirken, Kolombiya'da süreç biraz farklı işledi. Gustavo Petro'nun mensubu olduğu şehir gerillası M-19 devletle 'barış' imzalarırken, temel güçleriyle kır kökenli olan Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ile Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) ise savaşa devam ettiler.

2000'li yıllara gelindiğinde, dönemin devlet başkanı Alvaro Uribe ile savaş doruk noktasına ulaşmış, ABD emperyalizminin pohpohlaması ve yabancı sermaye gruplarının olanak sağlamasıyla beraber, Kolombiya devleti, muhalif güçlere, sendikacılara, işçi önderlerine ve daha genel planda emekçilere karşı vahşi bir terör estirmiş ve binlerce insan bu dönemde katledilmiştir.

FARC 52 yıl boyunca sürdürdüğü savaşı 2015 yılının Eylül ayında Küba'nın arabuluculuğunda Kolombiya hükümeti ile anlaşmaya vararak sonlandırdı. Eylül 2016'da ise kalıcı antlaşma imzalandı.

Silah bırakarak legal bir parti kuran FARC'ın bazı liderleri ve önde gelen kadrolarından yüzlercesi kontralar tarafından katledildi. Bunun üzerine örgütün bir kısmı tekrar silahlı mücadeleye dönme kararı aldı.

ELN ise, halen devletle anlaşıp silah bırakmış değil.

Böylesi bir sürecin ardından seçimlerde aday olan Gustavo Petro'nun kazanması beklenen bir sonuçtu. Kolombiya'da, belli sol grupların bir araya gelmesiyle oluşturulan Tarihsel Pakt'ın seçim vaatlerinde ülkenin çözülemeyen ve yıllardır bir kördüğümüne dönüşen sorunlarının aşılacağı söyleniyordu. Özellikle neoliberal politikaların geri çekilmesi, toprak reformu, çöken eğitim ve sağlık sistemlerinin onarılması ve ELN ile tekrar barış masasına oturulması... Tüm bunlar Petro'nun öne çıkardığı vaatlerdi.

Bu sorunların tümü yıllardır sürüncelemeye bırakılarak derinleşmiş ve çözümleri zorlu çabalar gerektiriyor. Petro ile ekibinin vaatlerini yerine getirmek için nasıl bir çaba sarf edeceğini zaman gösterecek. Biriken sorunların düzen içinde belli bir çözüme kavuşturulması mümkün olsa da bu kolay değil. Zira bunun için Petro'nun hem ABD hem sermaye tekellerinin dayatmalarına belli ölçüde karşı durabilme kararlılığı sergilemesi gerekiyor. Sorunların çoğunun köklü çözümlü ise kapitalist ilişkiler içinde mümkün değil.

Petro'nun seçim vaatleri 2019 ve 2021'de sokaklara çıkan işçi ve emekçilerin öne çıkan talepleriydi. Görünen o ki, işçi ve emekçiler Petro'nun "refah ve de-

mokrası" sözüne güvenerek ve "nefes" alabilmek için öfkelerini seçimlere yöneltti. Ancak mücadele sürecinde deneyimler kazanan kitlelerin, Petro yönetiminin vaatleri yerine getirmek için çaba sarf etmemesi durumunda tekrar sokaklara çıkmaları şaşırtıcı olmayacaktır.

Son dönemde Meksika, Arjantin, Şili ve şimdi de Kolombiya'da sol ittifakların seçimle işbaşına gelmesi "ikinci pembe dalga" diye adlandırılıyor. Latin Amerika'da, '90'lı yılların sonları ile 2000'li yılların başlarında neoliberal yıkım saldırılarına karşı kitlelerin biriken öfkesinin sokaklara taşması gösteriler, grevler, zaman zaman toprak ve fabrika işgallerinin yaşanması ve bu dalganın seçimlere yansımaları sol adayların kazanması ise "ilk pembe dalga" oluyor. İlk dalgada bazı kazanımlar elde edilse de kapitalist mülkiyet ve üretim ilişkilerinden kaynaklı temel sorunlar yerli yerinde duruyor. Zira emekçiler lehine birtakım icraatlar yapılsa da sistemden kaynaklı yapısal sorunların bu düzen yıkılmadan çözüme kavuşturulması mümkün olmuyor.

Latin Amerika'da kapitalist sistemin biriken sorunları güçlü ve diri kitle ha-

reketinin bir tür süreklilik kazanmasını beraberinde getiriyor. Ancak hareket devrimci bir sıçrama yapmadığı sürece öne çıkan reformist adayların seçimleri kazanmasına zemin hazırlıyor. Reformist ve parlamenterist partiler ise belli bir dönem kitlelerin öfkesini hafifletse de sorunlar çözülmediği için hareketin yeniden yükselmesinin önüne geçilemiyor.

Venezuela'da Hugo Chavez, Boliviya'da Evo Morales, Brezilya'da Lula gibi dönemin "solcu hükümetleri" Latin Amerika'da "birinci pembe dalga"nın yarattığı sonuçları.

Bu hükümetler zaman zaman buldukları sistemin sınırlarını zorlamaya çalışsalar bile, kapitalist mülkiyet ilişkileri ve sermayenin devlet aygıtları bunu kösteklemekte, ABD emperyalizmi ise ambargo, faşist çeteler ya da askeri darbelerle bu süreçleri baltalamaya çalışmaktadır.

Göreve başladıktan sonra Gustavo Petro'nun ilk işlerinden biri, ELN ile yarıda kesilen barış görüşmelerini tekrar gündeme getirmek oldu.

Müzakerelerin Küba'da tekrar başlatılmasıyla birlikte ELN, elinde tuttuğu 5 asker ve 1 polisi serbest bıraktı. Gustavo Petro ise, Küba'da bulunan ELN üyelerini tutuklama kararı ile iade taleplerinin kaldırıldığını duyurdu.

Petro, barış görüşmelerinde samimi gibi görünse de her iki taraf için iş zor görünüyor. ELN ile 2017 yılında başlayan barış görüşmeleri, örgütün anlaşmayı kabul etmemesi ve eylemlerine devam etmesinden dolayı sekteye uğramıştı. Latin Amerika ve özellikle Kolombiya'da devletle barışan gerilla hareketleri silah bırakıp yasal bir parti olarak siyasal yaşamına devam ediyor. Ancak bu süreçlerin

bir yerinde devletlerin kontra güçleri gerilla komutanları ve bazı ileri kadrolarını katlediyor. FARC'ın yakın dönem deneyimi de böyle sonuçlandı.

Kolombiya'da siyasi cinayetler çok yaygın. ABD'nin bu kanlı tezgahlardaki payı ise yadsınamaz. Paramiliter gruplar eliyle düzenlenen suikastlar ile korku iklimi egemen kılınmak isteniyor. ELN, tüm sonuçları hesap ederken, yine de yeni hükümete yeşil ışık yakıyor. Bu tarz gerilla savaşının bir yerde tıkanıp ve barışa ihtiyaç olduğu dile getiriliyor. Ancak ABD, ordu ve paramiliter güçlerin yarattığı ciddi riskler de var. Dolayısıyla 'barış süreci'ni ilerletmenin kolay olmadığını bilincindedir. Bundan dolayı ELN liderliğinin süreci belli bir ihtiyat ve sabırla yürütmesi bekleniyor.

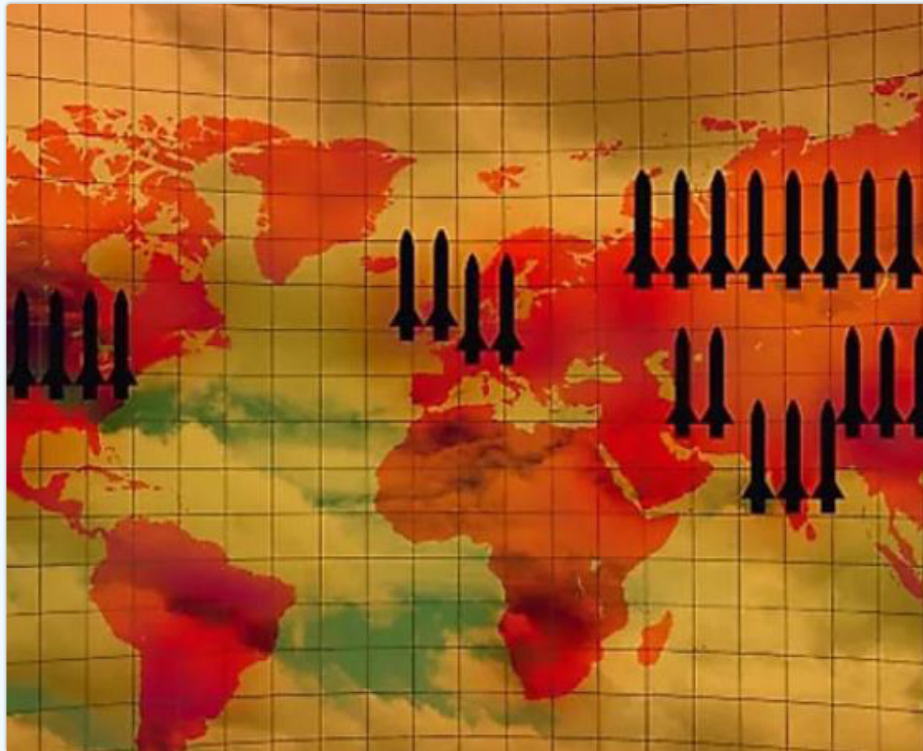
Sonuç olarak, Petro'nun iktidara gelmesi Kolombiyalı emekçilerin temel sorunlarının çözüleceği anlamına gelmi-

yor. Emekçi kitlelerin öfkesi parlamento yoluyla seçime endekslendi ve bunun sonucu olarak "Tarihsel Pakt" seçimi kazandı. Petro'nun vaatlerine bakılacak olursa işi bu haliyle zor. Devlet aygıtları yerli yerinde duruyor ve yozlaşmış politikayla karşı karşıya bulunuyor. Tüm bunlar, Kolombiya üzerinden Latin Amerika için yeni bir ders olabilecek nitelikte.

ABD emperyalizminin bir üs haline getirdiği, tasfiye sürecinin hızlandırıldığı ve neoliberal politikaların işçi ve emekçileri yıkıma uğrattığı bir ülkede kapitalist aygıtları yok etmeden ne bir gerçek barış düşünülebilir ne de insanca yaşamak söz konusu olabilir.

Petro'nun kapitalist aygıtlara dokunmak gibi iddiası yok. O, kitlelerin dinamik desteğini alabildiği ölçüde en iyi ihtimalle belli reformlar yaparak emekçiler lehine bazı geçici iyileştirmeler yapabilir.

Nükleer kıtlık araştırması ve kapitalizmin dehşeti

Dünya, ilk nükleer dehşetle 2. Dünya Savaşı'nın sonunda tanışmıştı. İnsanlık, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombasıyla tarihinin en büyük kitle kırmı ve çevre yıkım silahıyla karşılaştı. Emperyalist-kapitalist sistem, sömürü düzenini sürdürmede ne kadar vahşileşeceğini insanlığa acımasızca göstermiş oldu. Geline aşamada emperyalist devletlerin elinde bulunduğu nükleer silahların tahrip gücü ise, Hiroşima'ya atılan bombanın 400 bin katı kadardır. Buna rağmen emperyalistler halen de nükleer silahları arttırmak için yoğun bir çaba içindeler. Nükleer cephaneliğe çevrilmiş bulunan dünyamız, bu cephanelikle yok edilmek tehdidiyle yüz yüzedir.

Yayınlanan yeni bir "Nükleer kıtlık" araştırmasının sonuçları bunun çarpıcı özetini sunuyor.

Tıp ve Barış Örgütü IPPNW'nin Alman seksiyonu, 15 Ağustos tarihinde "Nükleer Kıtlık" başlıklı 27 sayfalık bir rapor yayınladı. Yeni küresel araştırma göre, ABD ile Rusya arasındaki bir nükleer savaş 5 milyardan fazla insanı açlıktan öldürebilir. Rutgers Üniversitesi'nden iklim bilimcileri, nükleer silahların kullanılmasından kaynaklanan yangın fırtınalarından atmosfere ne kadar kurum salınacağını ve bunun dünyanın gıda arzı için ne gibi sonuçları olacağını hesapladılar. Araştırma sonuçları "Nature Food" dergisinde yayınlandı. Araştırmanın bulguları, "bölgesel" bir nükleer savaşın bile insanlık için dünya çapında korkunç sonuçlara yol açacağını göstermektedir.

Dünya nükleer silahlarının sadece yüzde 3'ü bir savaşta kullanılırsa, yani dünyanın nükleer silahlarının yirmide birinden daha azını patlatan bir savaş, iklimi ve küresel gıda tedarik zincirlerini

ürkütücü şekilde etkileyebilir. Rutgers araştırmacıları, her ülkenin nükleer cephanelerinin boyutuna dayalı olarak altı savaş senaryosu -Hindistan ve Pakistan arasındaki beş "küçük" savaş ve ABD ile Rusya arasındaki bir büyük savaş için ilgili kurum yayılımını hesapladılar. Araştırmacılar, verilerini bir iklim tahmin aracı olan Community Earth System Model'e aktardılar. Bu, her bir ülke için en önemli mahsullerin (mısır, pirinç, bahar buğdayı ve soya fasulyesi) verimlerinin tahmin edilmesini sağlıyor.

Araştırmacılar ayrıca hayvancılık ve küresel deniz balıkçılığında olası değişiklikleri de incelediler. Toplam 100 nükleer

leer bombanın (her biri 15 kilotonun) kullanıldığı en küçük nükleer senaryoda, Hindistan ile Pakistan arasındaki yerel bir savaşta bile, dünya ortalama kalori üretimi beş yılda yüzde 7 düştü. Test edilen en büyük savaş senaryosunda -ABD ve Rusya arasında 500 nükleer silahla- (her biri 100 kiloton) tam ölçekli bir nükleer çatışma, atom bombası kullanıldıktan üç-dört yıl sonra dünyanın ortalama kalori üretimi yaklaşık yüzde 90 düştü. En büyük savaş senaryosunda, dünya nüfusunun yüzde 75'inden fazlasının iki yıl içinde açlıktan öleceği iddia ediliyor.

"SINIRLI" VEYA "BÖLGESEL" BİR NÜKLEER SAVAŞIN KÜRESEL SONUÇLARI

Büyük bir nükleer savaşın modern uygarlığı yok edebileceği üzerine bir tartışma görünmüyor. Dünyanın sadece bir bölgesinde gerçekleşen veya dünya cephaneliğinin sadece küçük bir kısmını kullanan "sınırlı" bir nükleer savaş ve yaratacağı sonuçlar ise merak konusu. IPPNW raporu, sözde "sınırlı" veya "bölgesel" bir nükleer savaşın bile sınırlı ya da bölgesel etkileri olmayacağını gösteren en son bilimsel çalışmaları özetlemektedir. Bu tür bir sınırlı savaş bile, tüm gezegeni etkileyecektir. New Jersey, New Brunswick'teki Rutgers Üniversitesi'nde iklim bilimci olan Lili Xia, "İnsanların büyük bir kısmı açlıktan ölecek" diyor.

Nature Food'da Ağustos 2022'de yayınlanan ve sonuçları IPPNW raporunda öne çıkan çalışma, "Nükleer bir savaşta, şehirlere ve sanayi bölgelerine atılan bombalardan ateş fırtınaları olur ve bu, atmosfere büyük miktarlarda kurum gönderir, bu da daha sonra hızla yayılır ve gezegeni soğutur" diyor. Bu yeni araştırma, iki ülkenin nükleer silahlarla savaştığı küçük bir çatışmanın bile küresel kıtlığa yol açabileceğini öne sürüyor.

Kapitalizm akıl dışılıktır, doğanın ve insanlığın düşmanıdır. Vardığı bugünkü gelişme aşamasında ise insanlığın ve uygarlığın özgürce gelişmesinin önündeki en temel engel olmaktan öte, gezegen üzerindeki canlı yaşamı tehdit etmektedir. İnsanlığın bir geleceği olacaksa eğer, bu, kapitalizmi aşmak olacaktır. Zira kapitalizmde insanlığın bir geleceği görünmüyor. Raporun da kanıtlandığı yalın gerçek budur.

Kıtlık ticareti

Gıda fiyatlarındaki artış dalgası devam ediyor ve kıtlık artıyor. Emperyalist propaganda aracı olan burjuva medya bunun Ukrayna savaşının bir sonucu olduğu konusunda ısrar ediyor. Ancak bu sorunun sadece küçük bir kısmı. Kuşkusuz, pandeminin son iki yılının sonuçları da fiyat artışında önemli bir faktördür. Ancak gıda krizinin gerçek nedenleri bunlar değil. Bunun ana nedeni, tarımsal-endüstriyel gıda zincirine, gıdayla değil sadece kârla ilgilenen birkaç ulusötesi şirketin büyük ölçüde hakim olmasıdır. İnsanlar, yeterli yiyecek yetiştirilmediği için değil, artık yiyecekleri kendileri yetiştirmedikleri ve satın alacak paraları olmadığı için yiyeceksiz kalıyor.

Tohumlardan süpermarketlere, tahıl ticaretinden yiyecek ve içecek işleme kadar belli başlı şirketler, dünya pazarının çoğunu kontrol ediyor. Ayrıca, büyük teknoloji tekelleri ve yatırımcılar tarım-gıda pazarında çok etkili. Dolayısıyla gıda kıtlığından ziyade "fiyat krizi" ile karşı karşıya bulunuluyor. Bu öncelikle, üretim veya envanter eksikliğinden değil, endüstriyel gıda zincirini kontrol edenlerin finansal spekülasyonlarından kaynaklanmaktadır. Gıda fiyatlarının artmasında bir dizi faktörler rol oynasa da uzmanlar birkaç yıldır aşırı fiyat dalgalanmalarından sorumlu tutulan başka bir faktörü de tartışıyorlar. Bu, tarımsal emtia spekülasyonlarıdır.

GIDA SPEKÜLASYONU VE KİTLİK

Giderek daha fazla finansal yatırımcı, fiyatları uluslararası borsalarda yeni bir rekor seviyeye yükselen gıda ile devasa kârlar elde ediyor. Sadece Mart 2022'nin ilk haftasında tarımsal emtia ticareti yapan fonlara 4,5 milyar dolar aktığı belirtiliyor. Sürdürülebilir Gıda Sistemlerine İlişkin Uluslararası Uzmanlar Paneli (IPES) uzmanı Jennifer Clapp şunları söylüyor: "Finansal spekülasyonların emtialara yatırım yapmak ve artan gıda fiyatlarına bahis yapmak için acele ettiğine ve dünyanın en yoksullarını daha da açlığa sürüklediğine dair kanıtlar var. Hükümetler aşırı spekülasyonları dizginlemede ve gıda stoklarında ve emtia piyasalarında şeffaflığı sağlamada başarısız oldu- bu acil olarak ele alınması gereken bir ihtiyaç."

Borsada temel gıda spekülasyonla-

rı yapıldığından dolayı açlıktan büyük kârların elde edildiği biliniyor. Zira spekülasyonlarla fiyatlar arttırılıyor. Spekülasyon ve fiyat artışları arasındaki bağlantıyı gösteren çok sayıda bilimsel çalışma var. Dolayısıyla sermayedarların borsalarda artan tahıl fiyatlarına bahse girdikleri için milyonlarca insanın açlığa sürüklendiği kabul ediliyor. Büyük küresel şirketlerin belirleyici karar organları olduğu rekabetçi bir pazar ortamında, açlık ve kâr içiçe olduğu gibi milyonların açlığı üzerinde büyük vurgunlar yapıyor. "Bankacılarımızın açgözlülüğü o kadar büyük ki, kendilerini dünyanın en yoksul insanları üzerinden zenginleştiriyorlar... bunu durdurun" çığılığı giderek daha fazla yükseliyor.

GIDA VE TARIM SEKTÖRÜNDEKİ DEV ŞİRKETLERİN ÇILGIN KÂRLARI

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO), küresel fiyat endeksinde gıda fiyatlarının FAO kayıtlarının başladığı 1990 yılından bu yana en yüksek seviyede olduğu belirtiliyor. 2022'de fiyat artışı, 2007-2008 gıda krizinin zirvesini aştı. Bu, Ukrayna'daki savaştan önemli ölçüde etkilendiği söylenen tahıllardan biri olan buğday için de geçerlidir. Bugüne kadar yeterli tedarik olmasına rağmen, Ukrayna ve Rusya'dan ithalata büyük ölçüde bağımlı ülkelerde nüfusun en yoksul kesimleri ciddi şekilde etkilendi. Bunun nedeni, tahıl ihracatının neredeyse yüzde 80'ini oluşturan dünya buğday ticaretinin geri kalanını kontrol eden şirketlerin, durumdan yararlanarak fiyatları

arttırmış olmalarıdır. Bu durum özellikle, gelirlerinin yüzde 60'ını gıda ürünleri almak için harcayan kentsel alanlardaki en yoksulları etkiliyor.

Oxfam'ın yakın tarihli bir raporu, yükselen gıda fiyatlarının gıda sektörünün en büyük şirketleri ve sahipleri için devasa kârlarla aynı zamana denk geldiğini gösteriyor. Teknoloji, enerji ve ilaçla birlikte gıda, covid-19 salgını yıllarında en çok kâr sağlayan dört sektördür. Oxfam, gıda ve tarım sektöründeki milyarderlerin servetinin son iki yılda yüzde 45 arttığını bildirdi. Ayrıca, bu sektörün 62 hissedarı küresel milyarderler grubuna katıldı. Dünyanın en büyük tahıl tüccarı ve üçüncü en büyük endüstriyel hayvancılık şirketi olan Cargill, 2021'de 5 milyar dolarlık net gelir bildirdi ve bu tüm tarihinin en büyük net kârı oldu. Cargill'in 2022'de rekor kârını daha da artıracığı bekleniyor.

Aynı zamanda dünyanın en büyük yedi tahıl ticaret grubu arasında yer alan Louis Dreyfus Company (LDC), 2021'de kârını yüzde 82 artırdı.

En çok satan şirket ve dünyanın en büyük süpermarketi olan Walmart da 2021'de olağanüstü kazançlar elde etti. Şirketin ana hissedarları olan Walton ailesi, 2020'den bu yana servetini 8,8 milyar dolar artırdı.

Dünyanın en büyük gıda işleme şirketi olan ulusötesi Nestle, 16 milyar dolardan fazla kazandı. 2021'deki net geliri bir önceki yıla göre yüzde 38,2 daha yükseldi. Küçük ölçekli üreticiler sefil koşullarla karşı karşıya kalırken şirket, çılgin kârlar elde ediyor.

KÖRÜKLENEN AÇLIK VE YÜKSELEN KÂRLAR

Ulusötesi dev şirketler tarafından kontrol edilen tarımsal-endüstriyel gıda sistemi, gıda krizlerinin nedenidir. Daha savaşın ilk günlerinde gıda spekülasyonu yapan fonlara milyarlarca avro ve dolar aktı. Yatırımcılar kârlarını katlıyor, çünkü mali hokkabazlar Ukrayna savaşını utanmazca sömürüyorlar. Buğday, mısır ve pirinçte spekülasyon yapıyorlar ve böylece fiyatları daha da yukarı çekiyorlar. Açlığı körükleyerek yüksek kârlar elde ediyorlar. Finans ve bankacılık krizinden bu yana, yatırımcılar uzun vadeli kârlar getirecek yeni spekülasyon nesnelere arıyorlar. Verimli tarım arazileri, şirketlerin odak noktası haline geldi.

Gıda üretmek için gereken en temel şey, topraktır. Sanayileşmiş ve gelişmekte olan ülke devletleri, küresel şirketler ve özel yatırımcılar Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki geniş tarım alanlarını satın alma veya kiralama yoluna gidiyorlar. Bu toprak gaspının kesin boyutu hakkında çok az şeyin bilindiği ileri sürülüyor. Ancak, arazi gaspının modern bir kölelik şekli olduğu ve hedef ülkelerin çoğunun yoksul ve nüfuslarının aç olduğu kabul ediliyor. Büyük zenginliklere sahip olan sermaye gruplarının yerel nüfusu daha iyi beslemek gibi niyetleri yoktur. Tersine onlar, yoksulların sefaleti üzerinde kârlarını katlamak derdindedirler.

Kapitalizm insanlığa büyük felaketler getirdi ve daha beterini de hazırlıyor. Dolayısıyla ya kapitalizmi yok olacak ya da insanlık!

Şili’de referandumun reddi ve Boric’in hezimetini

A. Engin Yılmaz

Allende’nin faşist Pinoşet darbesiyle devrildiği ve ardından neoliberal reçetelerin acımasızca uygulandığı ilk labo-
rataruar ülke olan Şili, son yıllarda milyon-
ları kapsayan büyük kitle hareketlerine
sahne olmuştu. Ayağa kalkan kitlelerin
en önemli taleplerinden biri de yeni bir
anayasanın oluşturulmasıydı. Nitekim 25
Ekim 2000’de Şili halkının yaklaşık yüzde
80’i yeni bir anayasa için oy kullanmış-
tı. Yeni bir anayasa talebi de dahil olmak
üzere Şilili emekçilerinin talep ve özlem-
lerini “Şili, neo-liberalizmin beşiği idiyse,
aynı zamanda mezarı da olacak” özlü for-
mülüyle sahiplenilen Boric, kitle dinami-
mi üzerinde devlet başkanlığına seçildi.

Şili’yi “neoliberalizmin mezar taşı”
yapmak iddasında olan Boric’in önün-
deki en temel taleplerden biri yeni bir
anayasa ile Pinoşet diktatörlüğünün an-
ayasasını çöpe atmaktı. Bu amaçla hazırlan-
ılan ve 4 Eylül Pazar günü referenduma
sunulan anayasa taslağı yaklaşık yüzde
62 hayır oyu ile reddedildi. Evet oranı
ise yüzde 38,1’de kaldı. Böylece ülkeyi
1979-1990 tarihleri arasında yöneten fa-
şist diktatör Augusto Pinoşet döneminde
hazırlanan ve birçok kez revize edilen
mevcut anayasa yürürlükte kalmış oldu.

Kabul görmeyen 178 sayfalık ve 388
maddelik yeni anayasa taslağı, dünyanın
en ilerici anayasası olarak kabul ediliyor-
du. Cinsiyet eşitliğini (tüm devlet organ-
larında kadınlara yüzde 50 kota), kürtajın
yasal hale getirilmesini, çevrenin koru-
masını, iklim değişikliği, ücretsiz eğitim,
sağlık ve barınma hakkını kapsayan, Şili
nüfusunun yaklaşık yüzde 13’ünü oluş-
turan yerli halkların haklarını tanıyan ve
dolayısıyla da Şili’yi çok uluslu bir devlet
olarak tanımlayarak özerk bölgelerin ku-
rulmasını ön görecek bir anayasa, “en
ileri” tanımlanmasını da hak ediyordu.

Yasanın reddedilmesiyle hükümeti
ciddi bir darbe alan Şili Devlet Başkanı
göre “Şili halkı tekliften memnun değil-
di” ve halk bunu “sandıkta açıkça reddet-
ti.” Kararı “tevazu ile kabul ediyorum”,
“halkı dinlemek zorundayız” diyen Boric,
“Bu karar, bizi ülke olarak daha fazla bağ-
lılık, diyalog ve saygıyla birleştiren yeni
bir taslak üzerinde çalışmamızı zorunlu
kılıyor” açıklamasında bulundu. Böylece
yeni bir taslağın hazırlanmasında, ser-
mayenin “hassasiyetlerini” demek olu-
yor ki çıkarlarını daha fazla gözeteceğini

de ilan etmiş bulunuyor.

ANAYASA’NIN REDDİNDE ÇOK YÖNLÜ FAKTÖRLER

“Sosyal, demokratik ve anayasal
bir devlet” ve “çok uluslu, kültürlera-
rası, bölgesel ve ekolojik” bir “dayanış-
ma cumhuriyeti” olarak tanımlanan ve
emekçilerin de en temel taleplerinden
biri olan ve önce yüzde 80 gibi bir çoğun-
lukla kabul edilen yeni anayasanın şimdi
yaklaşık yüzde 62 gibi bir oranla redde-
dilmesi, tam bir şok etkisi yarattığı gibi
nedenleri de büyük bir merak konusu da
oldu. Seçmenlerin yüzde 62’sinin ilerici
bir anayasa taslağına karşı oy kullanması,
Şili’deki sosyal değişim talebi için büyük
bir gerileme anlamına geldiği gibi Boric
hükümeti için de büyük yenilgiyi ifade
ediyor. Zira Boric, 2019’da sokaklara dö-
külen göstericilerin temel taleplerinden
biri olan yeni bir anayasa “davasını”da
üstlenmişti.

Referendumdaki ezici yenilginin ne-
denini Boric, Şili halkının “tekliften mem-
nun” olmaması olarak yorumlarken, sağ-
cı ve gerici blok da bunu Boric hükümeti
tarafından temsil edilen ekonomik ve
sosyal politikaların geniş bir reddi olarak
değerlendirdi. Gerekçeler arasında hal-
kın “hızlı değişimden” korktukları, “Ra-
dikalizmin ve kibirin başarısızlığı”, “bir
sol kanat ütopyası” gibi başka nedenler
sıralayanlar da var. Sonucun elbette ki
birden fazla nedeni var, ama daha dün
Şili halkının ezici bir bölümünün talebi
olan yeni bir anayasanın şimdi Şili halkı
tarafından kabul görmediğini tek başına

bu gerekçelere bağlamak, sorunun esasını
böyle ortaya koymak tartışmalıdır.

Sorun, milyonların özlem ve taleple-
rinin savunucusu ve temsilcisi olma idda-
sıyla büyük kitle dalgası üzerinde iktidar
koltuğuna oturan solcu liderin temsil
ettiği hükümetin, emekçilerin talepleri-
nin kararlıca uygulayıp uygulamama tu-
tumuyla ilgilidir. Boric ve hükümeti, Şili
emekçilerinin büyük desteği ve hükümet
olmanın imkanlarını da kullanarak emek-
çilerin mücadele dinamiklerini onların
meşru talepleri üzerinde sürekli geliştire-
ceğine ve bu doğrultuda kararlı bir
politika izleyeceğine, sermaye düzeninin
çıkarlarına dokunmayan “modern” ve
“ılımlı” bir solcu olarak sermayeye sınıfı-
na güven vermeye çalıştı.

Boric’in “solcu hükümeti” 178 mad-
delik referandumun halkın ezici çoğunlu-
ğu tarafından okunmayacağı durumunu
gözeterek, yasayı emekçi halka en sade
en yaygın ve en etkili bir şekilde anlatma
sorumluluğu vardı. Gözlemciler bu so-
rumluluğun yerine getirilmediği inancın-
da. Dahası Boric hükümetinin önceki ana
argümanlarını terk ederek bir kampanya
yürüttükleri bile ileri sürülüyor. Yanı sıra
eski merkez sol ittifakı Concertación’dan
bazı tanınmış politikacıların da taslağa
karşı “savaş” ilan ettikleri idda ediliyor.
Tüm bunların, sağ ve gerici bloka destek
anlamına geldiği açık.

Sermayeyi temsil eden gerici odak-
ların, diktatörlüğün tüm mirasını savun-
mak için tamamen demagojik ve yaygın
bir dezenformasyon kampanya yürüttü-
ğü tartışmasız bir gerçek. Saldırgan bir
gerici kampanya ile anayasa taslağının

kabul edilmesini engellemeye çalışanlar
her türlü sahte iddialarda bulundu. Ko-
münizm, mülksüzleştirme ve ekonomik
gerileme korkuları körükledi. Örneğin,
anayasa taslağında sağlanan yeterli ko-
nut hakkına atıfta bulunularak, özele ait
olan dairelerin ve evlerin gelecekte ka-
mulaştırılacağı iddia edildi. Anayasada
belirtilen yerli hakların haklarını tanıma
ve Şili’yi çok uluslu bir devlet olarak ta-
nımlama maddesini, toplumu birleştiren
yerine bölme propagandasını kul-
lanarak bölünme korkusu kışkırtıldı.

Zengin Şilililerin bağışları sayesinde
anayasa karşıtları, destekçilerinden
önemli ölçüde daha fazla mali kaynağa
sahipti ve ret kampanyasını çok etkili yü-
rüttüler. Sağın anayasaya ilgili her türlü
yalan haber ve sağcı nefret kampanya-
sının nüfusun büyük kesimlerinde yankı
bulduğu ve kitlelerin tercihleri üzerinde
etkide bulunduğu kesin. Ancak bütün
bunlar, feci sonucu ve Boric hükümetinin
oylamadan zayıflayarak çıkmasını açık-
lamaya yetmez. Gerici cephenin yalana,
karalamaya ve korkuları kışkırtmaya da-
yalı envai türden demagojik kampanyası
yarattığı etki ve sonuçlar, “solcu” Boric
hükümetinin rolünü ortadan kaldırmıyor.

Boric göreve geldikten altı ay sonra
hükümeti krizle yüzyüze kaldı. Enflasyon
yükseldi, halkın alım gücü düştü, nüfu-
sun daha büyük bir kısmı yoksullaştı ve
hükümetten memnuniyet giderek azaldı.
Buna ek olarak, kabine içinde artan skan-
dallardan ve suç oranının yükselmesin-
den de söz ediliyor. Boric’in popülarite-
sinin Mart ayında göreve başlamasından
bu yana önemli ölçüde zayıfladığı idda-
sının gerisinde de bu gerçekler duruyor
olmalı. Nitekim bazı gözlemciler, referan-
dumun aynı zamanda Boric’in görevdeki
süreci için de bir oylama olduğu inancın-
dalar.

Sosyalist Parti’den Senato Başkanı
Álvaro Elizalde Cooperativa radyosuna
verdiği demeçte belirttiği gibi “Hayatta
genellikle zaferlerden çok yenilgilerden
öğrenirsiniz. Bunun, rotayı düzeltmek
için derinlemesine düşünmek için bir
fırsat olduğuna inanıyorum.” Dolayısıyla
yaşanan hezimetin yeni anayasayı savu-
nanlar payına bir darbe olduğu gerçeğinin
nedenlerini anlamak önem taşıyor. Şili
emekçilerinin önünde daha çetin
mücadeleler duruyor.

Mihail Gorbaçov: Emperyalizme hizmetle lekeli bir figür

E. Bahri

1991 yılında yıkılan SSCB'nin (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği) son devlet başkanı Mihail Gorbaçov'un adı yıllardan beri unutulmuştu. İki gün önce hayatını kaybedince yeniden gündeme geldi. SSCB'nin dağılmasında oynadığı uğursuz rolden dolayı bir dönemler çok popüler bir figürdü. Özellikle SSCB'nin dağıtılması sürecinde batılı emperyalistler tarafından 'önemsenen' bir figür oldu. Ölümünün ardından yayınlanan mesajlar, bu figürün batılı emperyalistlere yaptığı hizmetlerin yeniden anımsanmasına vesile oldu.

Gorbaçov'a bakış açısı ve tarihte oynadığı gerici-uğursuz rol, genel hatlarıyla iki farklı değerlendirmeye konu oldu. Aynı şey ölümünden sonra da gündeme geldi. Bir kesim, özellikle batılı emperyalistler ve düşünsel/ideolojik olarak onların güdümünde olanlar için Mihail Gorbaçov 'barış kahramanı' diye anılır. "Cesur, reformcu, demokrat, barışçı" gibi sıfatlarla taltif edilir. Bunun zıddı olan bakış açısına göre ise, Gorbaçov Sovyet halkları başta olmak üzere, dünya halklarına ihanet etmiş, SSCB ile Varşova Paktı'nın dağıtılmasında baş rolü oynayarak emperyalistlere büyük hizmetlerde bulunan bir kişidir.

"AĞACIN KURDU..."

Sovyet düşmanları Gorbaçov'u, 'Soğuk Savaşı sona erdiren büyük lider' kabul ediyor. Ancak Gorbaçov, 'SSCB'yi yıkan bir hain' diye de anılır. Bu zıt değerlendirmelerde abartı olsa da belli bir mantığa dayandırılıyor. Bir birey olarak Gorbaçov ne Soğuk Savaşı sona erdirdi ne SSCB'yi yıktı. Ancak kendisinin bir lider olarak tarih sahnesine çıkmasına elverişli koşullarda önemli uğursuz roller oynadığı da bir gerçek.

SSCB gibi dev bir gücü ne Gorbaçov ne de bir başkası yıkabilirdi. Ancak Sovyet sisteminde bürokratik yozlaşmanın olduğu boyut, Gorbaçov'un başını çektiği ayrıcalıklı/yozaşmış, bürokratik bir kastın oluşmasına ve üst düzey yönetim kademelerinin çoğunu ele geçirmesine fırsat vermiştir. SSCB'yi dağıtan bu kastın liderliğini Gorbaçov yapıyordu. Bu yönüyle de batılı emperyalistlere hizmette başı çekmiştir.

Gorbaçov ve ekibini yetiştiren, onlara SBKP'nin (Sovyetler Birliği Komünist

Partisi) liderlik mevkilerini ele geçirme imkan sağlayan Sovyet sistemindeki yozlaşmadır. Yani sistem bu yozlaşmış ayrıcalıklı kasta alan açtı, onlar da sistemi çökertip Sovyetler Birliği'ni batılı emperyalistlerin tezahüratları eşliğinde yıktılar.

EMPERYALİSTLERİN 'KAHRAMANI'

Gorbaçov görevini tamamladıktan sonra siyaset çöplüğüne atıldı. Uzun yıllar boyunca adını pek duyan olmadı. Öyle ki, Pizza reklam filminde rol alacak dereceye kadar düştü. Zira SSCB dağıldıktan sonra batılı emperyalistlerin Gorbaçov ya da onun gibi figüranlara ihtiyaçları kalmamıştı. Sovyet döneminin birikimlerini yağmalayan oligarklar 'demokratik batı' için daha makbuldü. O birikimlerin yağmalanıp batıya taşınmasından duyulan memnuniyet ve Rusya'yı sömürgeleştirme hevesleri ön plandaydı. Yüz binlerce insanın hayatına mal olan ekonomik çöküş, yoksulluk, işsizlik, düşkünleşme, Sovyet sonrası dönemde yaşanan rezalet ve felaketler ise batılı emperyalistlere göre 'Rusya'nın demokratik liberalizme' açılması yönünde atılan büyük adımlardı.

Son aylarda Sovyetler ya da Rusya'ya kin kusan batılı emperyalistlerin Gorbaçov'un ardından yaptıkları açıklamalar dikkate değer. Puşkin'i, Gorki'yi, Çaykovski'yi nefretle ananların Gorbaçov'un ölümünün ardından sarf ettikleri sözler,

bu figürün tarihte oynadığı uğursuz rol hakkında fikir vericidir.

- Avrupa Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, "Gorbaçov güvenilir ve saygı duyulan bir liderdi. Soğuk Savaş'ın sona ermesinde ve Demir Perde'nin yıkılmasında çok önemli bir rol oynadı. Özgür bir Avrupa'nın yolunu açtı."

- Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Joe Biden, "Gorbaçov dünyayı daha güvenli bir yer haline getiren nadir bir lider."

- Almanya Başbakanı Olaf Scholz, "Mihail Gorbaçov öldü, cesur ve reformcu bir devlet adamıydı. Rusya'nın demokrasiyi tesis etmeye çalışmasını, Avrupa'da demokrasi ve özgürlüğün mümkün olmasını, Almanya'nın birleşmesini ve Demir Perde'nin ortadan kalkmasını perestroikanın mümkün kıldığını unutmayacağız."

- İngiltere Başbakanı Boris Johnson, "Gorbaçov'un ölümünü duyduğumda çok üzüldüm. Soğuk Savaş'ı barışçıl bir sonuca taşıırken gösterdiği cesaret ve dürüstlüğe her zaman hayranlık duydum."

- Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, "Tercihleriyle Ruslara özgürlük yolunu açan bir barış adamı olan Mihail Gorbaçov'un ölümü nedeniyle başsağlığı diliyorum."

- Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Antonio Guterres, "Mihail Gorbaçov tarihin akışını değiştiren, eşsiz bir devlet

adamıydı."

Rusya'nın Ukrayna'ya saldırmasından sonra Rus karşıtı ırkçılığı iğrenç boyutlara vardırarak emperyalist şeflerin gösterdiği 'Gorbaçov aşkı' bir tesadüf değil elbet. Bu mutabakat, Gorbaçov'un emperyalist sisteme yaptığı hizmetlerin mahiyeti hakkında fikir veriyor. 1990 yılında Gorbaçov'a Nobel Barış Ödülü verenlerin ölümünün ardından yaptıkları açıklamalar birbirini tamamlıyor.

Glasnost (Açıklık) ve Perestroika (Yeniden Yapılanma) politikalarını gündeme getiren Gorbaçov yönetimi, güya belli alanlarda tıkanan Sovyet sistemini geliştirecek ve daha ileri bir atılım yapmasının yolunu açacaklardı. Bu söylemler ilkin belli beklentiler de yarattı. Oysa söylemler hedefler farklıydı. Nitekim o yozlaşmış bürokratik kast Sovyet sisteminin yıkılmasına öncülük ederek, batı emperyalizmine hayal bile edemeyeceği hizmetlerde bulundu. Her şeye rağmen Sovyet sisteminin devamından yana olan toplum kesimlerini ise kaba şiddetle bastırarak, çöküşün tamamlanmasını sağladılar. Bir dönem dünyanın tanıdığı, yaptıkları ilgi ve belli bir sempatiyle izlediği bir liderken, sadece savaş çığırkanı emperyalist şeflerin övgülerine mazhar olan bir figüre dönüşmek, Gorbaçov'un tarih karşısında şimdiden mahkum olduğunu göstermiştir.

Uluslararası Kadın Konferansı sürüyor

3. Uluslararası kadın konferansının 5 Eylül'deki programında çalıştaylar vardı. Sabah 9'da başlayan çalıştaylar kısa bir molanın ardından akşam saatlerine değin sürdü. Akşam ise geçmişteki konferanslarda gelenekselleşen, her gece bir kıtanın kültürünün yansıtıldığı bir etkinlik gerçekleşti. Dün akşamki etkinlik Avrupa kıtasına ayrılmıştı. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen emekçi kadınlar dans, müzik ve devrimci marşlar ile geceyi renklendirdiler.

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası üyesi Dilbent Türker ve PiA'dan kadınlar, işçi kadınların durumu ve sendikalar üzerine düzenlenen çalıştayda yer aldılar. Çalıştay Almanya'da hizmet sektöründe örgütlü Ver.di ve Yeni Kadın Dünyası ile birlikte düzenlendi.

Yeni Kadın Dünyası, etkinlikteki konuşmasında Türkiye'de sendikaların ve sendikalarda örgütlü kadın işçilerin durumuna, sendika bürokrasisinin kadın işçileri görmezden gelmesine değinerek, çok sayıda istatistiklerle, sendikalarda kadın çalışmasının nasıl sürdürülmesi gerektiğine değindi. Çalıştayda ayrıca Bangladeş, İspanya, Hollanda, Güney Afrika, Almanya'dan mücadeleci işçi kadınların sunumları gerçekleşti. Sunumlarda kadın işçi önderleri geldikleri ülkelerde işçi kadınların sorunlarına vurgu yaparak, son

süreçte yaşanan veya halen sürmekte olan grevlere, direnişlere değindiler.

Bangladeş'te daha fazla ücret talep eden çay işçilerinin yaygın ve kararlı grevlerinin yaşandığına, çok sayıda işçinin yalan suçlamalarla tutuklandığına dikkat çeken giyim ve tekstil işçileri sendikası kadın, tekstil sektöründe 16 saate varan günlük çalışma saatlerine, işçilerin ayda 18 dolar kazandığına, dünyanın dikiş odası olarak bilinen Bangladeş'te tekstil sektörünün ülkenin milli safi hasılasının yüzde 80'ini karşıladığını söyledi.

İspanya'dan katılan ve otellerde oda temizliğinde çalışan kadın işçiler, iş güvenliğinin kalmadığı, iş basıncının ve meslek hastalıklarının giderek arttığına ve bunlara karşı örgütlenerek sürdürdükleri mücadeleye vurgu yaparak taleplerini sıraladılar.

Hollanda'dan konferansa katılan temizlik işçileri ise 2012 yılında sürdürdükleri 16 hafta süren grevleri süresince temizlik yapılmadığını ve böylece görünür olduklarına değindiler. Evlerde bakım sektöründe çalışan bir işçi ise kısa süre önce sürdürdükleri greve değindi. Kuzey

Ren Vesfalya'da kliniklerde çalışan işçilerin sürdürdükleri grevlerle dayanışma göstermediklerini söyleyerek bir özeleştiriyi yaptı.

TOMİS adına konferansa katılan ve Alman devrimci kadınlarının davet ettiği Dilbent Türker'in Sinbo direnişi büyük ilgi odağı oldu. Katılımcıların tümü genç bir devrimci kadın işçinin mücadelesi karşısında duydukları hayranlığı sıkça dile getirdiler. Kod 29'a karşı verilen mücadeleden Konferans süresinde ilk kez haberdar olmalarından dolayı duydukları üzüntüyü dile getirdiler. Ver.di sendikası ayrıca direniş için göçmen işçiler arasında topladıkları bağışı Dilbent'e sundular. Konuşmalarda uluslararası düzeyde direniş, mücadele ve grevlerden en kısa ve dolaysız biçimde bilgi akışının sağlanması için uluslararası bir ağın kurulmasının aciliyetine vurgu yapıldı.

Bu bağlamda "Kod 29 ve işçi düşmanı yasalara karşı mücadele nasıl sürdürülmeli, mücadeleyi nasıl ortaklaştırabiliriz" sorusunun iki gün sonra yapılacak genel kurula sunulması konusu yarınki çalıştayda karara bağlamak üzere not alındı.

Çalıştaylara yarın da devam edilecek. Her çalıştay genel kurulda delegelere sunulmak üzere hazırlayacağı karar taslağı üzerine çalışacak.

KIZIL BAYRAK / TUNUS

Basel'de Siyonist kongre ve protesto

Birinci Siyonist Kongresi'nin 125. yıldönümü 27-28 Ağustos'ta Basel'de kutlandı. İlk Siyonist Kongre 1897 yılında Basel'de yapıldı. Avukat ve yayıncı Herzl tarafından organize edilen kongre, İsrail devletinin doğum günü olarak kabul ediliyor. İsviçre İsrail Toplulukları Federasyonu (SIG) Başkanı Raph Lewin de Basel'in Yahudi İsrail devletinin ebesi olarak kabul edildiğini söyledi. İsrail devletin kurulmasından önceki 22 kongrenin toplam 10'nun Basel'de gerçekleştiği söyleniyor. Basel Stadtcasino'da gerçekleşen ilk kongreden 125 yıl sonra İsrail devletinin kuruluşu aynı salonda kutlanıyor. Basel Bölgesi Başkanı Beat Jans'ın basına verdiği demeçte, İsrail Cumhurbaşkanı Yitzhak Herzog ve üst düzey politikacılar başta olmak üzere dünyanın dört bir yanından binden fazla kişi Basel'e geldi.

Etkinliğe büyük bir askeri ve polis varlığı seferber edildi. Başka kentlerde

de takviye gelen polis ve ordu güçleriyle Basel adeta ablukaya alındı. Siyonist şefleri korumak için harcanan toplam maliyet 5,689 milyon CHF'dir. Basel hükümeti, masraflarının tamamının tazmin edilmesi için federal hükümete başvuruyor. Federal hükümet ayrıca orduyu konuşlandırma için de önemli harcamalar yapıyor. Kongreyi "olağanüstü bir olay" olarak nitelendiren federal hükümet, olağanüstü güvenlik önlemleriyle de dikkat çekti. Seferber edilen asker ve polisin yanı sıra helikopterler gündür şehrin üzerinde dönüyor, lastik botlarla askerler Ren Nehri'nde devriye geziyor. Şehir merkezinin bazı bölümleri ise "işgal" altında. Basel hava sahasının kapatıldığını basın bildirdi, kentin bazı bölgelerinde trafik durduruldu.

Basel, Siyonizm ve destekçilerini memnuniyetle karşılar, Filistinliler acımasız işgal ve neredeyse günlük katliamlar altında yaşıyor. Filistin halkı emperyalistlerin desteğiyle İsrail Siyonizm'i tarafından katledilir, sürgün edilir, topraklarına ve mallarına el konulur ve işkencelerden geçirilirken ve bunlar uluslararası camianın umurunda değilken, İsrail Siyonizm'i İsviçre ve diğer batılı devletler tarafından korunuyor.

Basel kantonu yetkililerin tüm bu seferberlik çabalarına rağmen yetkililer 28 Ağustos günü gösteri yapılmasına izin verdi. İsviçreli sol, ilerici ve anti faşist-devrimci güçler, bu yıldönümü kutlamasının yapılmasını protesto etti. Siyonist kongreye karşı günler öncesi örgütlenen bir dizi etkinlikler, 28 Ağustos

günü yapılan bir yürüyüşle desteklendi.

28 Ağustos günü saat: 15.00'de De-Wette Park'da kitle toplanmaya başladı. Burada yapılan konuşmaların ardından kitle "Filistin'e özgürlük, Siyonist kongreye hayır!" pankartı altında yürüyüşe geçti. Coşkulu sloganlarla yürüyen protestocular, Bankverein önüne gelindiğinde durdu ve burada da konuşmalar yapıldı. Kentin en işlek caddesinde "Filistin'e özgürlük!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Politik tutsaklara özgürlük!", "Anti kapitalista!" gibi sloganlar eşliğinde Basel parlamentosuna gelindi ve burada da çeşitli konuşmalar yapıldı. Polis yürüyüş güzergâhı dışındaki tüm ara caddeleri kapatmış ve yoğun bir polis yığınağı yapılmıştı. Clarplatz'da mücadele çağrısıyla yürüyüş bitirildi.

Eyleme katılan kitlenin coşkusu ve öfkesi dikkat çekti.

KIZIL BAYRAK / BASEL

“Örgütlenmekten başka çaremiz yok!”

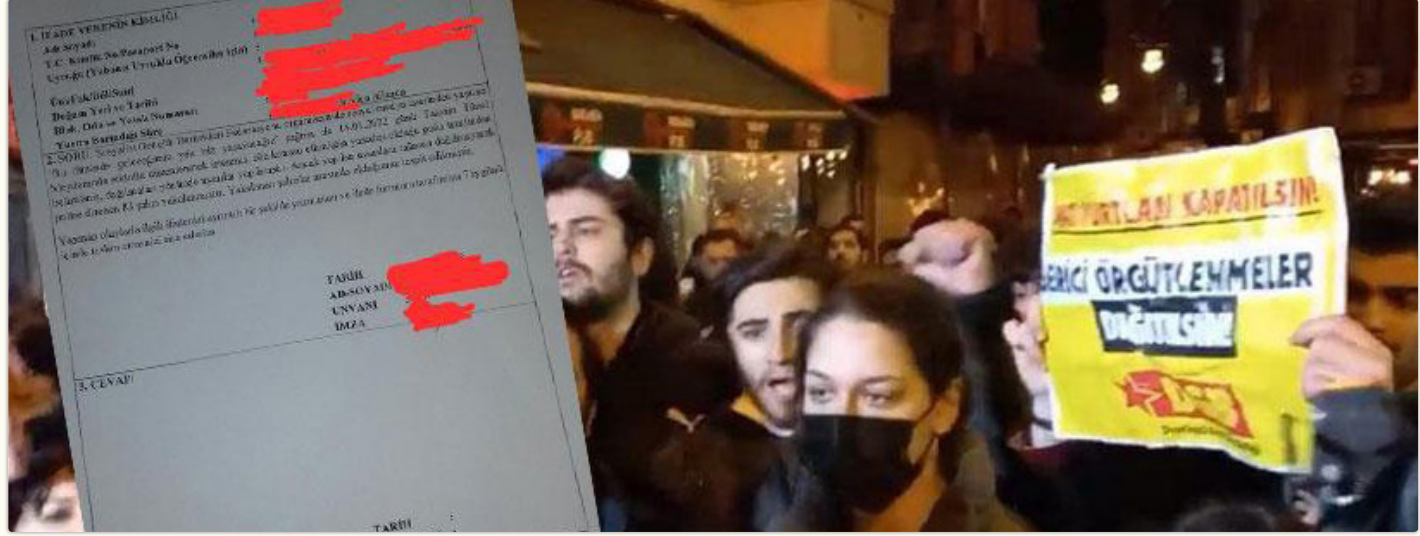
Enes Kara'nın intihar etmesinin ardından Taksim'de gerçekleşen eyleme katılan ve kaldığı KYK yurdu tarafından hakkında soruşturma açılan üniversiteli ile konuştuk...

- Merhaba... Enes Kara eyleminde gözaltına alındınız ve ardından kaldığınız KYK yurdu tarafından hakkınızda soruşturma başlatıldı. Bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Enes Kara bu ülkede geleceksizliğe itilen milyonlarca gençten yalnızca biriydi. Hatta en çarpıcı örneklerinden biriydi. İntiharının ardından bıraktığı videoda yaşadıklarını dile getirmişti. Ailesinin baskısıyla tarikat yurdunda kalması, kaldığı yerde gördüğü baskı...

Tüm bunlar gençlik olarak özellikle son yıllarda yaşadığımız barınamama sorununun bir sonucuydu aslında. Enes Kara gibi yüzlerce binlerce sıra arkadaşımız yaşadığımız bu düzende bir gelecek göremedikleri için yaşamlarına son verdi. Enes Kara bu açıdan ilk değildi ancak en çok ses getirenlerden biriydi.

Bilindiği gibi tıp fakültesi öğrencisiydi. Doktorluk bizim ülkemizde toplum nezdinde revaçta olan mesleklerden biriyken Enes Kara da bu bölümün öğrencisiyken yaşamına son verdi. Bu aslında en revaçta olan bölümü okusak dahi bu düzen sınırları içerisinde bir geleceğimizin olmayacağını gösteriyor. Ve artık buna bir son vermek gerekiyor. Enes Kara için yaptığımız eylemde onun ve onunla benzer durumlarda yaşamak zorunda olan

arkadaşlarımıza yalnız olmadıklarını, artık sessiz kalmamalarını söylemek için toplandık. Ben anayasanın tanıdığı söz ve ifade özgürlüğünü kullandım. Buna karşın polis şiddetine maruz kalarak gözaltına alındım. Enes Kara gibi yüzlerce sıra arkadaşımızı intihara sürükleyen koşulları bizzat yaratan sermaye devleti, Enes Kara'nın intiharını araştırmak yerine benim gibi buna tepkisini ortaya koyan sıra arkadaşlarımıza kaldığımız yurtlar, okuduğumuz üniversiteler üzerinden soruşturma açtı.

İçişleri Bakanlığı ile Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından üniversitelere dönük hazırlanan son genelge de soruşturmalara, fişlemelerin daha da artacağını bir kanıtı. Üniversitelerdeki baskı ve polis-ÖGB tacizinin katmerlenerek arttırılacağı, devrimci-ilerici öğrencilere yönelik

başlatılan deyim yerinde ise cadı avının resmi dayanağıdır bu genelge. Bu genelge ile artık yaşadığımız sorunları dile getirmemiz dahi soruşturma konusu olacak. Yine yakın dönemde Boğaziçi'nden DGB'li bir yoldaşımıza da stant açtığı için soruşturma açılmıştı. Bugün bana da Enes Kara eylemine katıldığım için kaldığım yurt tarafından soruşturma açıldı. Sermaye devletinin tüm baskılarına ve engellemelerine rağmen Devrimci Gençlik Birliği olarak devrimci faaliyet yürütmekten vazgeçmeyeceğiz.

- Son olarak gençliğe iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

- Binlerce sıra arkadaşımız okumaya devam edebilmek için çalışmak zorunda kalıyor. Sıra arkadaşlarımız çalışırken yaşamlarını yitiriyorlar. Yakın zamanda Yalova Tersanesi'nde çalışırken yaşamını

yitiren 19 yaşındaki Yasin Demirdağ, bunun en güncel örneğidir. Tarikat yurdunda gördüğü baskı yüzünden intihar eden Enes Kara, yine kaldığı tarikat yurdunda vahşice katledilen Sami Tuğrul, yemekhane kartında 1 lira kaldığını söyledikten sonra intihar eden İstanbul Üniversitesi öğrencisi Sibel Ünlü ve daha isimlerini sayamadığım yüzlerce sıra arkadaşımız bu düzende gelecek göremedikleri için yaşamlarına son verdiler.

Çare intihar etmek değil, çare bizim yaşamlarımızı tehdit eden bu düzeni yıkmaktır. Haklarımıza, geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkmak için mücadele etmekten, örgütlenmekten başka çaremiz yok. Tüm sıra arkadaşlarımı bu çürümüş düzene karşı örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyorum.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

PARASIZ, NİTELİKLİ, ULAŞILABİLİR BESLENME HAKTIR!

İstanbul Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa'da yemekhane ücretlerine zam geldi. 3,5 TL olan öğün fiyatları %71 oranında zamla 6 TL oldu. Zamların çekilmesi de yetmez! Parası, nitelikli, ulaşılabilir beslenme hakkı!

Ekonomik kriz her geçen gün derinleşirken yaşamlarımız daha da çekilmez hale geliyor. Temel yaşam ihtiyaçlarımıza ardı arkası kesilmeyen zamlar yapılıyor. Krizin faturası bizlere ödetilmek isteniyor. Bunun son örneği olarak İstanbul Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa'da yemekhane ücretlerine zam geldi. 3,5 TL olan öğün fiyatları %71

DGB: Zamları kabul etmiyoruz!

oranında zamla 6 TL oldu. Dönem daha başlamadan yurtlarımıza, yemekhanelerimize fahiş zamlar yapıyorlar!

Bu zamlar eğitim hakkımızın gasp edilmesi anlamına geliyor!

Bu zamlar eğitim hakkımızı kullanmak için bizi kampüslerden çok işyerlerine gitmeye güvencesiz işerde çalışmaya mahkum ediyor.

Sözde çilgin projelere milyonlar akıtanlar, kullanmadığımız yolların, köprülerin parasını vergilerle alın terimizden çalanlar, sermayedarların hazineye milyon dolarlık borçlarını bir çırpıda si-

lenler şimdi de boğazımızdaki lokmaya gözlerini diktiler!

Bu ilk değildi. 2020 yılının ilk günlerinde de İstanbul Üniversitesi yemekhane ücretlerine fahiş bir zam yapmıştı! Üstelik aynı günlerde yemekhane kartında 1 TL kaldığını söyleyen arkadaşımız Sibel Ünlü yaşamına son vermişti. Sibel'i geleceksizliğe sürükleyen, boğazımızdaki lokmaya göz diken İstanbul Üniversitesi'ne yanıtımız direniş oldu. Söz konusu fahiş zammı direnerek geri çektirdik!

Birlik olup, direnme zamanı!

Arkadaşlar şimdi zaman birlik olup direnme zamanı!

Şimdi zaman, en temel ve en meşru hakkımız olan eğitim hakkımızı, savunma zamanı! Sermayedarların kasalarına ailelerimizin ve bizlerin alinterinden çaldıkları ile milyonlar dolduruyorlar! Ancak eğitim hakkımızı kullanmamız için gereken beslenme ve barınma hakkımızı ise utanmadan bizlere satıyorlar!

O halde zamların çekilmesi de yetmez!

Parasız, nitelikli, ulaşılabilir beslenme hakkı!

İÜ-İÜ/C DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
EYLÜL 2022

6-7 Eylül saldırılarının 67. yılında faşist kudurganlık sürüyor!

G. Umut

6-7 Eylül saldırılarının 67. yılındayız. Kanlı katliamlar ve provokasyonlarla anılan tarihin bir kesitini anlamak bugün yaşananları da anlamak açısından önemlidir. Her icraatı dinsel gericilik ve şovenizmle eşdeğer olan bir rejimin dününü işaret eden 6-7 Eylül saldırıları resmi tarih açısından bir bütünlük oluşturmaktadır. Bu yönüyle yaşananlar Türk burjuvazisinin tutumuna, düzen-devlet gerçekliğine ve emperyalizme göbekten bağlılığa, Kıbrıs sorunu konusundaki politikaya vb. konuların arka planına ilişkin gerçeklere de işaret etmektedir.

Sedat Peker işaatları ile bugün gündeme gelen çete, mafya, uyuşturucu, rant ve rüşvet düzeninin “korku iklimi” yaratma çabaları ve bunların aparatlarının çeşitliliği devlet geleneğinde bir bütünlük oluşturuyor. Dün benzer katliamlar, provokasyonlara teşne olan “kutsal devlet”, “vatan hainliği” vb. argümanlarının kullanıldığı sayısız olay bugün “yerli-millî”, “dini hassasiyet”, “mukaddes değerler”, “bayrak” vb. üzerinden kullanılmaya devam ediyor. 6-7 Eylül olaylarında bir kez daha açığa çıktığı gibi, bu saldırıların düzenleyicileri kontra yapılar, “kolluk güçleri”, medya kurumları, devlet bürokrasisi, emperyalistlerin güdümünde tek vücut halinde davranmıştır. Aynı yapılar, işçi ve emekçilerin nezdinde bugünse meşruluğunu giderek yitiren Saray rejiminin tüm kollarını oluşturmaktadır. Bundan dolayı 67 yıl önce gerçekleşen bu saldırılar/provokasyonlar yakın tarihi ve bugünü anlamak bakımından önemli bir gerçeğe işaret etmektedir.

CIA TARAFINDAN ORGANİZE EDİLEN PLANLI SALDIRILAR

6-7 Eylül 1955'te İstanbul ve İzmir'de Rumların, Ermenilerin ve Yahudilerin evleri, işyerleri, okulları ve kiliselerine saldırıldı.

6 Eylül 1955 günü saat: 13.00'de devlet radyosundan bir haber duyurulur. İktidar yanlısı İstanbul Ekspres gazetesinde aynı gün ikinci baskı olarak “Atamızın evi bomba ile hasara uğradı” manşetiyle verilen haberin hemen ardından Rum, Ermeni ve Yahudilere yönelik saldırılar başlar.

Kıbrıs Türktür Cemiyeti'nin (KTC) Milli Amele Teşkilatı (MAH) Genel Sekreteri Kamil Önal ve İstanbul Yüksek Okul Ta-

lebeleri Birliği (İYOTB) Başkanı Bahattin Ertan'ın açıklamalarının ardından Tak-sim'de miting yapılır. Mitingin ardından yağma ve linç başlar.

Yaşanan saldırıların provokasyon olduğu pek çok belge ile açığa çıkmıştır.

İlk olarak saldırılar Kıbrıs Konferansı'nın devam ettiği bir zaman diliminde yaşanmıştır. Kıbrıs'ta Rumların verdiği bağımsızlık mücadelesini engellemek için Türkiye'yi kullanan İngiliz emperyalizmi 1955'te Londra'da gerçekleşen Kıbrıs Konferansı'na Türkiye'yi çağırır. Görüşmeler başladığında gelişmeler Türkiye'nin aleyhindedir. Ve saldırıların düğmesine orada basılır.

İkincisi bombalanan ev Türk Konsoloslugu ile aynı bahçededir. Bombalar Selanik Başkonsolos Yardımcısı Ali Tekinalp tarafından götürülmüştür. Sonradan MİT'te çalışacak ve Nevşehir Valisi yapılacak olan Oktay Engin'in azmettirmesi ile, konsolosluk hizmetlisi Hasan Uçar tarafından bombalar eve konulmuştur.

Üçüncüsü daha sonra açığa çıkan bilgiler, 6-7 Eylül saldırıları öncesinde Rumlara ait mekanların kırmızı haç ile işaretlenmiş olduğudur. Pek çok şehirden insan getirilmiş ve İstanbul'un 52 ayrı yerinde aynı anda yangın çıkarılmıştır. Saldırılarda kullanılan aletler tek tiptir ve camilerde vaazlarla Rumlara karşı kışkırtma yapılmıştır.

Dördüncüsü her yerde “güvenlik güçleri” vardır ancak saldırganların güvenli-

ğini alıp, saldırılarda bifiil yer almışlardır.

İstanbul'da resmi kayıtlara göre üç kişi öldürülmüş, 30 kişi yaralanmış, 200 kişiye tecavüz edilmiştir. 74 kilise, 1 havra, 8 ayazma, 3 manastır, 3584'ü Rumlara ait olmak üzere 5583 işyeri ve ev yağmalanmış ve yakılmıştır.

Saldırıların ardından ilk yapılan açıklamalarda “duygusal halk tepkisi” olduğu söylene de aynı gün “olaylarda komünist parmağı”na işaret edilir. İzmir ve İstanbul'da OHAL ilan edilir. Saldırıların nedeniyle İstanbul'da 6 bin kişi, İzmir'de 424 kişi gözaltına alınır ancak saldırılar aralarında Aziz Nesin, Kemal Tahir, Asım Bezirci, Hasan İzzetin Dinamo'nun da olduğu 45 kişilik listede yer alanların üzerine yıkılmaya çalışılır.

Yıllar sonra '90'larda Özel Harpçi orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu gazeteci Fatih Güllapoğlu'yla yaptığı bir röportajda açıkça, “6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı” demiştir. Başbakan yardımcısı Fuat Köprülü 1960'da görülen Yassıada duruşmalarında bu aklı CIA şefi A. Dulles'in verdiğini söylemiştir.

FAŞİST KUDURGANLIĞA KARŞI İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

AKP iktidarının ilhakçı-şovenist politikalarının gerisinde dünün katliamcı geleneği bulunmaktadır. İnkâr, imha ve

asimilasyon, emperyalizmin güdümünde politikalar, kontrgerilla eylemleri bir bütün olarak Cumhuriyet tarihi boyunca iktidarlar eliyle uygulanmıştır. Kürtlere, Rumlara, Ermenilere, Yahudilere, Süryanilere, Alevilere, Lazlara, Gürcülere, Çerkezlere dönük saldırganlık ve daha pek çok halk tarih boyunca bu tür saldırılarla asimilasyona zorlanmıştır.

Dersim, Malatya, Maraş, Çorum, Sivas katliamları, Kürt halkına yönelik kirli savaş ve kontrgerilla operasyonları, Şemdinli'de, Roboski'de, Malatya'da, Diyarbakır'da, Ankara'da katliamlarla devam etmektedir. Emperyalistlerin uşaklığında sınır tanımayan ve U dönüşleri ile meşhur Saray rejimi bugün iç ve dış politikada aynı gerilim politikasını ve provokasyonları kullanmaktadır.

Dünyada ve Türkiye'de tırmandırılan militarizm, şovenizm ve saldırganlık, işçi ve emekçileri bölmek, halkları birbirine kırdırmak için kullanılıyor. Mazlum halklara karşı tırmandırılan bu saldırganlığa dur demek, işçilerin birliği, halkların kardeşliği ekseninde mücadeleyi büyütmek yakıcı bir önem taşıyor.

6-7 Eylül saldırılarının yıldönümünde açığa çıkan gerçekler, toplumu hedef alan burjuva gericiliğini püskürtebilmenin ve şovenist kudurganlığa karşı bari kat kurabilmenin tek yolunun işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemekten geçtiğini gösteriyor.

Anlattıkça insan daha bir fark ediyor halini...

Size bir günümü anlatsam derim ki akşam erken yatmalıyım, zira yarın erkenden işbaşı yapacağım. Sabah erkenden iş var diye kalkıyorum. Hızlıca bir kahvaltı yapmaya çalışıyorum. Kahvaltı derken, peynir, zeytin ve arada yumurta... Çeşit bol değil, karnım yarı tok, yarı aç... Bol olsa ne olur ki, sanki zaman mı var?

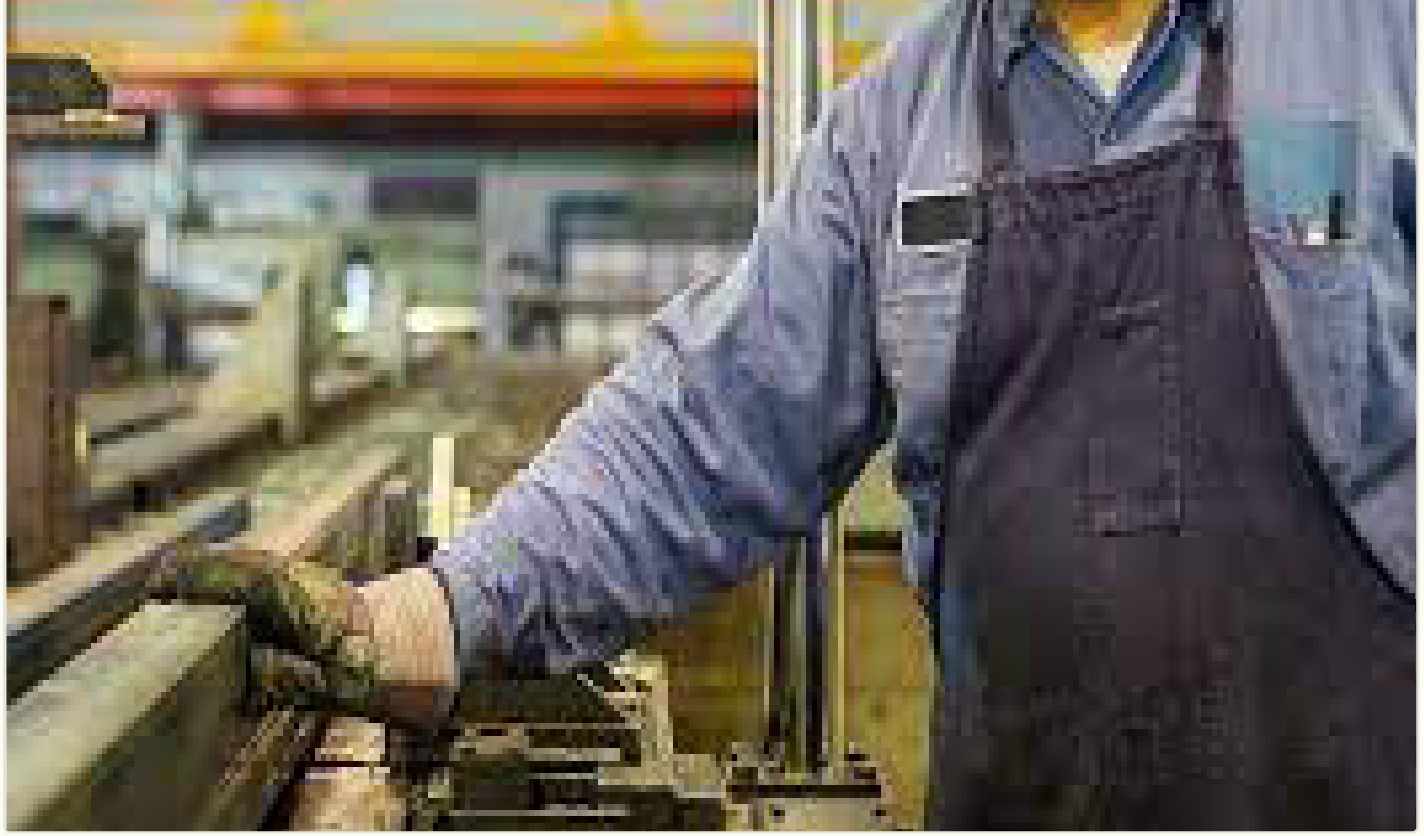
Yaptığım iş ağır, inşaatta çalışıyorum. Yazın çıplak güneş, kışın soğuğu felaket oluyor. Mesela üzerime giydiğim tişört sürekli ıslak, üzerime kovayla su dökülmüş gibi.

Ellerimi, kollarımı görseniz faça çeken biri sanırsınız, kesik kesik olmuş her tarafı. Arabesk meselesi değil, meslekten. Sürekli pense, demir, tahta tutmaktan da nasır bağlamış ellerim, görüntüsü de kocaman. İnşaatta demir bağlarken sürekli eğiliyoruz, kambur olduk çıktık. Bel, boyun fıtığı var. Olmaması imkansız, çünkü çok ağırlık kaldırıyoruz. Vücudumda sağlıklı bir bölüm kaldığını sanmıyorum.

İş güvenliği zaten yok. Sınırlı bir koruyucu malzeme veriyorlar fakat bu sefer de çalışmakta zorlanıyorum. O kadar yüksek sıcaklıkta çalışmayı sorun etmiyorlar ama sadece görüntüde kullanılmayan ekipmanları dert ediyorlar denetimde. Tabii koruyucu ekipman kullanmamak doğru değil ama iş alanıyla verilenler uyuşmuyor, öyle söyleyeyim.

İşe başladıktan sonra ilk beklediğimiz şey mola oluyor, bir yorgunluk çayı içmek çok iyi geliyor, kısa sürüyor ama...

Bu sektörde en ufak hatada en ağır iş kazasına geçirebilecek durumdayız. Sağ-

lığımız zaten çok hızlı bir şekilde elden gidiyor. Hayatta kalmamız da -ne kadar farkındayızdır bilemiyorum- tesadüfi, mucize de diyebilirim.

İnşaatta yeni yapılar yapıyoruz ama biz yıkımın içindeyiz. Üst başımızı bir görseniz toz toprak. Mezara konulup da çıkmış gibi görünüyoruz çoğunlukla. Bazen arkadaşlarla buluşma kesiyoruz, etkinliğe çağırıyorlar ama o kir pas içinde görünmek istemiyorum. Öyle bir hale gelmiş oluyorum ki insanlıktan çıkmışım, bu görüntümden bazen utanıyorum. İn-

sanların bakışları daha çok rahatsız ediyor. Eve gidip şöyle görüntüme bir çeki düzen verip öyle insan içine çıkmak istiyorum. Bu sefer zaman geçmiş oluyor, insanlar evine dönmüş oluyor. Buluştuğumuz zamanlar da oluyor, onda da benim halim kalmıyor. Sohbetlere katılmakta zorlanıyorum. Bazen arkadaşların karşısında uyukluyorum ya da katıldığım bir etkinlikte yorgunluktan bir verimlilik alamıyorum.

Sosyal hayat bitiyor. Kitap okuyamıyorum çünkü yorgunum ve dinlenme ih-

tiyacım var. Harap oluyorsun. İnsanca bir faaliyette bulunamıyorum. Bu çalışma koşulları beni her birçok şeyden alıkoyuyor, dostluktan, arkadaşlıktan...

Karanlıkta çıkıyorum, karanlıkta dönüyorum. Anlattıkça da insan daha bir fark ediyor halini... Ben de bir şeylerin değişmesi gerektiğini düşünüyorum, kendimin, koşulların, ülkenin halini ve dünyanın... Hepsi de birbirine bağlı. İşte bu birbirine bağlı ipi bulup çekmek gerekiyor.

GEBZE'DEN BİR İNŞAAT İŞÇİSİ

Metal sektöründe yer alan fabrikalarda talaşlı imalat bölümü önemiyle bilinir. Talaşlı imalat makinaları (CNC, torna, freze, vb...) son derece iş bilgisi gerektiren ve kalifiyeli ustaların olduğu bölümdür. Deneyimli ustaların kontrolünde kaba metal parçalarının yüzeyinden sürtünme kuvveti ile talaş kaldırma işlemi gerçekleştirilir. Böylelikle ihtiyaç duyulan ürün ortaya çıkartılır. Bu ürünler son derece hassas ölçülere sahiptirler. Bu üretim araçlarının kaldırdıkları talaşlar sürtünmeden dolayı kaynama derecesinin çok üstünde sıcaklıklara ulaşmaktadır. Elle çalışan makinaların özellikle, talaşlarının sağa-sola fırlama-

İşçiye cehennemi yaşatan bir düzendeyiz!

sını engelleyebilecek etkili koruma aparatları bulunmamaktadır. Talaşlar çoğunlukla tezgah başındaki operatörlere denk gelmekte ve zaman zaman işçide ciddi izler bırakmaktadır. Çevrenizde özellikle torna ustası varsa eğer, başta ve ense kısmı olmak üzere vücudunun birçok yerinde yanık izlerine denk gelmişsinizdir.

Çalıştığım fabrikada da durum böyle. Bir keresinde bir işçi arkadaşın yüzüne sıcak talaş isabet etmiş, işçi arkadaşta

yüzünü tokatlayarak "Etrafı pişmiş et koku sardı. Bu talaşlar sayesinde cehennemi daha bu taraftayken yaşıyoruz" demişti. Sadece bu örnek dahi işçiler olarak yaşadığımız vahşi koşullara ayna tutuyor.

Bizler daha ölmeden cehennemi bu dünyada yaşıyoruz; çalışma koşullarımızda yaşıyoruz, sokakta yaşıyoruz, evde yaşıyoruz, çocuğumuza insanca bir yaşam sağlayamadığımız için yaşıyoruz. Kısacası mevcut düzen, toplumsal yaşa-

mın her alanında bizlere cehennemi yaşıyor. Ama milyarlarca insana cehennem koşulları dayatan yine aynı düzen, sömürücü azınlık bir sınıfa cennet sunuyor. O azınlık sınıf, asalak patronlardır. Daha doğrusu bu düzenin egemenleridir. Nasıl bir denklemdir ki milyarlarca insan bir grup azınlığın emrinde ücretli köle olmuş durumda?

Cenneti var edip cehennemi yaşayanlar olarak, bu denklemi çözmek için sorular sormak, yanıtlar aramak ve çözüm için mücadele etmeliyiz. Ta ki başımızda bir avuç asalak sınıf def edinceye dek.

GEBZE'DEN SINIF BİLİNÇLİ BİR METAL İŞÇİSİ

İnsanca yaşamaya yetecek ücret istiyoruz!

Metal işçisi kardeşler!

Ekonomik kriz yüzünden hepimiz mutfağımızdan, günlük ihtiyaçlarımızdan, sosyal yaşamımızdan kısarak hayatımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Sadece temel gıda ürünlerine ve ulaşımaya gelen zamlar son bir yılda %250'yi buldu. Çoğumuz bir borç batağının içine çoktan saplanmış durumdayız. Kendimizin ve ailemizin ihtiyaçlarını karşılamaktan her geçen gün biraz daha uzaklaşmaktayız.

Sorunlarımızı çözmesi gereken ama sadece sermaye sınıfına hizmet eden sermaye iktidarı adeta bizimle alay edercesine “dünyada da kriz var”, “aynı gemideyiz batarsak birlikte batarız”, “dış güçler bizi kiskanıyor, üzerimize oyunlar oynuyor” söylemleri ile bizi aldatmaya/kandırmaya çalışıyor. Bu sırada açgözlü kapitalist patronlar ise kârlarına kâr, zenginliklerine zenginlik katmaya devam ediyor. Sermayenin hizmetindeki maliye bakanı ise ara ara itiraf ettiği gibi “bu sistem zengini seviyor, alta kalanın ise canı çıksın” diyor.

Kâra doymayan açgözlü asalak patronlarımıza bakarsak görünürde onlar da bizim kadar dertli. Sanırsınız hepsi batmak üzere, onlar da bizim gibi çocuklarına verecek harçlık bulamıyorlar. Oysaki sadece bölgemizde bulunan Kardemir,

Habaş, Kocaer, İDÇ, CMS gibi fabrikalara bakıldığında dahi, kapitalistlerin kriz dönemini fırsatta çevirdiği, kâr oranlarının istikrarlı olarak arttığı, yükselen döviz kurları ile birlikte iyice ucuz işgücü cenneti haline gelen ülkenin nimetlerinden daha fazla faydalanmak için birçoğunun yeni çelikhaneler ve ek fabrikalar açtıkları görünüyor. Kapitalistlere sorsanız istidam yaratıyorlar. Bunun adı istihdam değil, ucuz iş gücüyle daha da zenginleşmek için bizleri birer köle haline getiriyorlar.

Sevgili kardeşler, eylül ayında MESS sözleşmesinden dolayı 3. dilim enflasyon farkları ücretlere yansıtılacak. Mevcut haliyle oynanmış enflasyon rakamları

üzerinden alacağımız ücret artışının bizim sorunlarımızı çözmeyeceği açık olmalıdır. Üstelik TÜİK'in sahte enflasyon rakamları ile alacağımız zam yükselen vergi dilimi nedeniyle zaten baştan hiç olacaktır. Bu durumda yapmamız gereken her bir fabrikada ek zam talebini yükseltmektir. Kapitalistlerin artan kârlarından hakkımız olanı almak için mücadele etmektir.

* Tüm ücretlere TÜİK sahte enflasyon rakamları üzerinden değil gerçek yoksulluk sınırı esas alınarak zam yapılmalıdır.

* Yükselen vergi dilimleri asalak patronlar tarafından karşılanmalıdır.

* Fazla mesai adı altında 12 saat çalışma ya da 8+8 aynı günde toplam 16 saat

çalışma gibi yasadışı çalışma düzenine son verilmelidir.

* Ekonomik kriz ve sürekli yükselen enflasyonla uyumsuz toplu sözleşmeler yenilenmelidir.

Metal işçisi kardeşler!

Bütün işçi arkadaşlar bu taleplerimizi sahiplenmeli, sendikalarımızı mücadeleye zorlamalı, bunu başarmak için fabrikalarda bölüm bölüm sözcülerini seçmeli, bu sözcüler vasıtasıyla diğer fabrikalarla ortak bir kurul oluşturmalı ve gerektiğinde iş durdurma da dâhil olmak üzere her türlü mücadeleye bugünden hazırlanmalıdır.

Bu kavga geleceğimiz içindir. Bu kavga daha iyi yaşam ve çalışma koşulları içindir. Ya bu kavgayı vererek kâra doymayan aç gözlü patronlara bunları kabul ettireceğiz ya da kendimizi ve ailemizi sefalet ve yoksulluğa mahkûm edeceğiz.

Geçtiğimiz günlerde TPI işçileri dayatılan sefalet zammını kabul etmeyerek mücadele ettiler ve kazandılar. 2015'te metal işçileri olarak Metal Fırına'yı yarıttık. Daha güçlü ve örgütlü davranır ve birliğimiz etrafında kenetlenerek mücadele edersek kazanabiliriz. Güçlü olan biziz, kazanan biz olacağız.

İZMİR'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

Çalıştığım yerde zorla mesaiye bırakılıyor. Mesai ücretleri düşük. Bağırıp çağırma, hakaret çok. Fabrikanın çoğu kadın. Kadınlar zor koşullara daha “dayanıklı”, aslında itiraz etmemeye, susmaya alıştırdıkları için bu fabrika için de daha fazla tercih edilen işçiler.

Fabrikamızda yemekler, kadınların dahi isyan edeceği kadar kötü. Pek çok kadın yemek molasında bu duruma lanet edip yemek yemiyor, yemekhaneye bile çıkmıyordu. Giderek artan oranda işçi yemek yememeye başladı, önce kadınlar daha soran erkekler yemek yemedi. Gittikçe kalabalıklaşan bu pasif protestomuz bir-iki hafta sürdü. Fabrika yemek şirketine verdiği paranın boşa gitmemesi ve çalışma veriminin düşmesi için olaya el attı, yemek şirketi değiştirildi. Şirket değişti değişmesine ama yemekler hala kötü ve sağlıksız.

Ücretlere gelince, usta konumundakilerin ücreti dahi asgari ücretin bir tık

Tepeden inme sendikacılık!

üstünde. Zamlar çok çok düşük ve geçitiriliyor. Çoğunluğu kadın olan fabrikada asgari ücret, yani açlık sınırının altında ücret alıyoruz. Suriyeliler de mevcut fabrikada, aynı ücreti alıyoruz fakat onlar kayıtsız işçi; varlar ama yok sayılıyorlar fabrikamızda.

Çalışmada üretim baskısı var. Molar dersiniz, hiçbir şey anladığımız yok. Çay içtiğimiz alan fabrikanın çıkışında ve uzak, sayımız çok, çay ocağı sınırlı. Çay molasında kuyruk beklemek insanları haliyle geriyor. Bu yüzden kavgalar da eksik olmuyor. Bu durumu da aynı pasif eylemle, çaya çıkmayarak protesto ettik, sonrasında çay ocakları artırıldı ve daha yakın mesafelere çekildi.

İçeride sorunlar bunun karşısında da tepkilerimiz vardı fakat ileriye taşınamı-

yordu. Bugün sendikalı çalışıyoruz; fakat nasıl sendikalı olduk biz de bilmiyoruz. Bir gün kapının önüne geldiler, bildiri dağıttılar. “Sendikaya üye olun” dediler. Bir kısmımız buradan tazminatıyla çıkmak için kendini ön plana attı. Sendikacı olduğunu söyleyenler işten atılmayacağımız, sendikanın hızla geleceğine dair çok çok iyimser konuşuyorlardı. Ben de sendikaya üye oldum, üye yaptım. İçeride sorunlarımız vardı ama sendikanın ortaya çıkışında, gelişinde de bir sıkıntı vardı. Öğrendik ki fabrika yabancı ortakla çalışmaya başlayacak, yabancı ortak işlerini garantiye almak için sendikalı bir fabrikayla anlaşmak istiyor. Bunun sonucunda Türk Metal Sendikası'ndan birkaç kişi fabrika kapısına geliyor, sendikaya davet ediyor. Bunun sonrasında

ise bir gün bizleri yemekhaneye topladılar, karşımda Türk Metal Sendikası'nı gördük. Öyle bir sendikaydı ki patrona teşekkürle başladı konuşmaya, çünkü sendikalaşma noktasında kendilerine hiç sorun çıkarılmamış.

Burada benim dikkat çekeceğim iki konu var, birincisi fabrikamızda beliren, patron teşrifıyla gelen bir sendika gerçekliği, tepeden inme sendikacılık. İkinci noktası ise, işçiler olarak, bu durumu sorgulamadığımız ve sınıf bilincimizin zayıf olduğu gerçeğidir.

Kendi adımı çıkardığım ders ise işçiler olarak bilinçlenmeliyiz. Sendikayı sadece ücret, sosyal haklar sınırında bir araç olarak görmekten vazgeçmeliyiz. Bu süreç bana bunları kattı. Ben de bilinçlenme yolunda öğrenmeye, kendimi geliştirmeye çalışacağım.

GEBZE'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

12 Eylül karanlığı AKP iktidarı eliyle sürdürülüyor!

**Karanlığı yırtacağız,
yeni Ekimler
yaratacağız!**

